roşu şi negru

ASASINATELE DIN BADGER'S DRIFT

Caroline Graham

„Pur şi simplu, cea mai bună scriitoare de romane polițiste de la Agatha Christie încoace"
The Sunday Times

CRIMELE DIN MIDSOMER

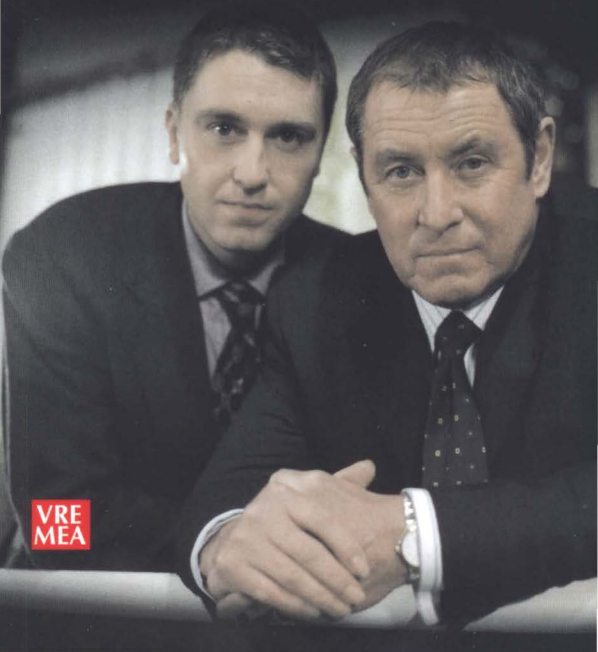

VREMEA

Coperta de Silvia Colfescu
Fotografia: imagine din serialul TV
Crimele din Midsomer:
John Nettles în rolul inspectorului-şef Barnaby
şi Daniel Casey în rolul detectivului Troy;
fotografie publicată prin înţelegere cu
Bentley Productions Limited

Tehnoredactare: Cristina Cantacuzino

Caroline Graham
The Killings at Badger's Drift
Headline Book Publishing
London

Copyright © Caroline Graham, 1987
Copyright © pentru versiunea românească
Editura Vremea, 2008

I.S.B.N. 978-973-645-318-2

Caroline Graham

ASASINATELE DE LA BADGER'S DRIFT

Traducere din limba engleză
de Nicolae Papacu
Ediție îngrijită de Silvia Colfescu

EDITURA VREMEA
BUCUREŞTI
2008

Pentru Christianna Brand,
cu recunoştinţă, pentru tot ajutorul
şi încurajările sale

Prolog

Mergea prin pădure, puțin înainte de ora ceaiului, când îi văzu. Păşea fără să facă nici un zgomot, cu toate că nu intenționa asta. Pur şi simplu, stratul moale din resturi de frunze şi ierburi putrede înăbuşea zgomotul paşilor. Copacii, înalți şi strânşi unul în altul, păreau să absoarbă şi ei sunetele. Ici-acolo, soarele pătrundea printre crengile încâlcite, trimițând săgeți orbitoare de lumină albă şi crudă în bezna de dedesubt.

Domnişoara Simpson păşea printre razele sclipitoare, privind spre pământ. Căuta orhideea pintenată cu rădăcină de culoarea mărgeanului. Ea şi prietena ei Lucy Bellringer descoperiseră prima floare în urmă cu cincizeci de ani, pe vremea când erau tinere. Trecuseră alți şapte ani până s-o găsească pe cea de-a doua, şi atunci Lucy fusese cea care o zărise prima, aruncându-se printre tufe cu un strigăt de triumf.

În acea zi începuse întrecerea glumeață dintre ele. În fiecare vară porneau la drum, uneori împreună, alteori separat, arzând de nerăbdare să mai găsească un exemplar. Pline de speranță, cu ochii în patru, cu agendele şi creioanele pregătite, cutreierau pădurea întunecoasă de fag. Cea care zărea prima orhideea îi oferea celei care pierduse întrecerea, probabil ca premiu de consolare, un ceai însoțit de nenumărate bunătăți. Orhideea înflorea rar şi, datorită sistemului ei complicat de rădăcini, nu apărea niciodată în acelaşi loc. De-a lungul ultimilor cinci ani, cele două prietene începuseră să caute floarea din ce

în ce mai devreme. Fiecare ştia despre cealaltă că procedează astfel, dar nu sufla nici o vorbă.

Vai de mine, gândi domnişoara Simpson, în timp ce cotrobăia cu bastonul printr-o tufă de clopoţei, dacă o mai ţinem câţiva ani în ritmul ăsta, o să ajungem să începem căutările înainte de topirea zăpezii.

Dar dacă mai e vreun pic de dreptate în lume (iar domnişoara Simpson credea cu tărie că mai este), atunci în anul 1987 era rândul ei. Lucy câştigase în 1969 şi 1978, dar anul ăsta... Îşi strânse buzele aproape lipsite de culoare. Purta vechea ei pălărie de paie, împletită, cu vălul împotriva albinelor dat pe spate, o rochie decolorată de bumbac Horrockses[1], ciorapi lungi, albi, de bumbac şi nişte pantofi de tenis cam lăbărţaţi, pătaţi de verdeaţă. Ţinea în mână o lupă şi un băţ cu vârf ascuţit, de care era legată o panglică roşie. Cutreierase mai mult de o treime din pădurice, iar acum îşi croia drum spre inima ei. Puteau să treacă şi zece ani între două înfloriri, dar fusese o iarnă ploioasă şi rece, urmată de o primăvară foarte umedă, ambele fiind semne prielnice. Şi mai era ceva legat de ziua de azi...

Rămase în picioare, liniştită, respirând adânc. Plouase puţin cu o seară înainte, iar ploaia îmbogăţise cu miresme aerul jilav şi fierbinte – un miros înţepător de flori şi frunze, cu o uşoară notă putred-dulce.

Se apropie de trunchiul unui stejar imens. Umbrelele scorţoase ale ciupercilor parazite erau

---

[1] Celebră marcă de ţesături şi rochii de bumbac, manufacturate în Africa de Sud.

lipite de copac, iar în jurul trunchiului creşteau flori de spânz, în tufe dese. Se învârti în jurul stejarului, privind atentă spre pământ.

Şi chiar acolo era. Aproape ascunsă sub crusta de frunze şi ţărână, cafenie şi moale ca o glazură de ciocolată. Cu grijă, dădu deoparte pământul sfărâmicios; câteva insecte deranjate se împrăştiară care încotro. Strălucea în penumbră, de parcă ar fi fost luminată din interior.

Era o plantă ciudată: foarte frumoasă, cu petalele ieşind precum aripile unui fluture din cupa ca o lămâie, cu pete galben-cafenii delicate şi palide, dar aproape fără nici o urmă de verde. Nu avea frunze - până şi tulpina, pătată, era de un roz închis. Se îndoi din talia ei subţirică şi înfipse băţul ascuţit în pământ. Panglica legată de băţ atârna moale în aerul nemişcat. Se aplecă, apropiindu-se, iar ochelarii pince-nez alunecară de-a lungul nasului ei mare şi osos. Numără cu grijă florile. Erau şase. Orhideea lui Lucy nu avusese decât patru. Un dublu triumf!

Se ridică în picioare, plină de emoţie. Se îmbrăţişă de una singură; îi venea să ţopăie de bucurie.

Vai de tine, Lucy Bellringer. Vai şi iarăşi vai.

Nu avea de gând să amâne bucuria triumfului.

Acum ceaiul devenise lucrul cel mai important. Ultima oară, când Lucy ieşise din cameră să mai aducă o ceaşcă, îşi luase notiţe şi, cu toate că nu voia să facă nimic ostentativ, era hotărâtă să dea de două ori mai multe sandviciuri, să ofere patru tipuri de prăjituri şi să încheie cu prune glasate făcute de mâna ei. Avea în cămară un cas-

tron mare de prune, plesnind de coapte ce erau. Stătea în picioare, pierdută în aşteptarea clipei binecuvântate. Văzu cu ochii minţii masa Queen Anne[1] cu încrustaţii a mătuşii Rebbeca, acoperită cu faţa de masă brodată, încărcată de delicatese. Curmale şi prăjitură de banane, prăjitură Sally Lunn[2] cu fructe, tarte cu marţipan, turtă dulce cu ghimbir şi biscuiţi cu migdale, iaurt cu lămâie şi pandişpan, papanaşi. Şi, înainte de îngheţată, tartinuţe prăjite cu anşoa şi brânză de Leicester...

Se auzi un zgomot. Toată lumea are impresia că în adâncul pădurii e linişte, gândi ea. Nici vorbă. Dar sunt zgomote atât de fireşti într-un asemenea loc, încât mai mult subliniază liniştea decât o deranjează - mişcările micilor vietăţi, foşnetul frunzelor şi, peste toate, ciripitul nesfârşit al păsărelelor. Dar acum auzea un zgomot străin de pădure. Domnişoara Simpson încremeni, ascultând.

Suna ca o respiraţie chinuită, spasmodică şi, pentru o clipă, crezu că e vreun animal mare prins în capcană, dar apoi respiraţia fu întretăiată de ţipete uşoare şi de gemete, evident omeneşti.

Ezita. Frunzişul era atât de des încât era greu de spus din ce direcţie venea zgomotul, care părea să se izbească de verdeaţa dimprejur, ca o minge. Înaintă până la o tufă de ferigi şi ascultă

---

[1] Stil în arhitectură şi decoraţia interioară, la modă în ultimul sfert al sec. 19, în timpul reginei Victoria. El reia elemente ale stilurilor arhitecturale engleze din secolele 17-18, în special din timpul domniei reginei Anne (1702-1714).

[2] Un soi de brioşă, originară din Bath.

din nou. Da – asta era direcția. Merse în vârful picioarelor, de parcă ar fi știut dinainte că lucrul pe care avea să-l descopere ar fi trebuit să rămână secret pentru totdeauna.

Acum era foarte aproape de locul din care venea larma. Între ea și zgomot era un hățiș de frunze și de crengi. Stătu o vreme amuțită în fața acestui paravan, după care feri cu foarte mare grijă două crengi și privi printre ele. Își stăpâni cu greu o exclamație de uimire și oroare.

Domnișoara Simpson era fată bătrână. Educația ei era în multe privințe sumară. Când era mică, avusese o guvernantă care roșea și se bâlbâia la toate lecțiile despre lucrurile „firești". Guvernanta atinsese problema în trecere la lecțiile despre păsări și albine, neglijând total condiția umană. Dar domnișoara Simpson credea cu tărie că numai o minte cu adevărat cultivată poate oferi stimulentul și consolarea necesare unei vieți lungi și fericite, așa că, la vremea ei, văzuse marile opere de artă din Italia, Franța și din Viena. Înțelese imediat ceea ce se întâmpla în fața ei. Brațele și picioarele goale, împletite (pe viu păreau a fi mai multe de patru) aveau o strălucire sidefie, asemenea celei de pe mădularele lui Cupidon și Psyche. Bărbatul își înfipsese degetele în părul femeii, trăgându-i cu sălbăticie capul pe spate în timp ce-i acoperea cu sărutări umerii și pieptul. Astfel că domnișoara Simpson văzu mai întâi fața ei. Era oricum destul de șocant. Dar când femeia își împinse iubitul și, râzând, se aruncă asupra lui, ei bine...

Domnișoara Simpson clipi, apoi mai clipi o dată. Cine și-ar fi închipuit vreodată așa ceva?

Ținându-și respirația, lăsă la loc, cu grijă, cele două ramuri pe care le ferise deoparte. Apoi rămase în picioare timp de câteva minute, neștiind ce să facă mai întâi. Mintea ei era o învălmășeală de gânduri și emoții contradictorii. Simțea un fel de indignare și o intensă stânjeneală, dezgust, dar și un ușor fior de emoție, pe care și-l reprimă imediat, cu fermitate. Se simțea de parcă cineva i-ar fi pus în brațe o bombă cu ceas. Cum renunțase, prin forța împrejurărilor și a înclinațiilor naturale, la toate mizeriile și complicațiile legate de alegere, de cucerire, de căsătorie și de certurile care decurg de aici, domnișoara Simpson se simțea extrem de nepregătită pentru a face față situației.

Un soi de țâfnă începu să-i inunde mintea. Aproape că îi scăpă de pe buze un „nț, nț, nț". Ca să vezi, nici mai mult nici mai puțin decât în mijlocul pădurii! De parcă n-ar fi avut o casă în care puteau foarte bine să se întâlnească. Îi stricaseră ziua aceea care ar fi trebuit să fie cu adevărat minunată.

Acum trebuia să plece cumva, în liniște, precum venise. Studie gânditoare terenul. Nu trebuia să miște nici măcar o rămurică. Și cu cât va pleca mai repede, cu atât va fi mai bine. Din câte știa, cei doi erau pe cale să ajungă... mă rog... în faza în care ajung toți oamenii.

Și atunci femeia țipă. Un țipăt straniu și înfiorător, și o pasăre zbură din desiș, chiar în fața domnișoarei Simpson. Scoase și ea un țipăt la rândul ei, apoi, cuprinsă de rușine și de groaza de a fi fost descoperită, se întoarse și o luă la fugă. După câteva secunde, se împiedică de o

buturugă. Căzu grămadă, dar panica o făcu să nu simtă nici un fel de durere. Sări în picioare şi fugi. În urma ei se auzi un trosnet surd, ceea ce o făcu să creadă că se ridicaseră şi dăduseră crengile deoparte, să vadă ce se-ntâmplă. O s-o recunoască. N-au cum să n-o recunoască. Era doar la câţiva metri depărtare de ei. Oare n-o să se ia după ea, aşa, dezbrăcaţi?

Picioarele ei în vârstă de optzeci de ani răspunseră unor cerinţe la care nu mai fuseseră supuse de ani de zile. Zburând în paşi uriaşi, ca nişte picioroange subţirele, o purtară, într-un timp incredibil de scurt, până la marginea pădurii. Acolo se odihni vreo cinci minute, sprijinită de un copac, gâfâind şi ascultând, ţinându-se cu mâna de pieptul plat în care respiraţia şuiera agonic. Apoi porni încetişor spre casă.

Mai târziu, spre seară, stătea aşezată pe scaunul de la fereastră, privind către grădina ce se cufunda în întuneric. Deschisese larg fereastra, respirând mireasma reginei nopţii şi a tufelor de flori plantate chiar sub fereastră. La marginea gazonului se zăreau contururile vagi ale stupilor vopsiţi în alb, albăstrii în lumina înserării.

Stătea aşa de când ajunsese acasă, în urmă cu aproape trei ore, incapabilă să-şi facă de mâncare, din ce în ce mai conştientă de durerea de picioare şi din ce în ce mai puţin sigură de ceea ce trebuie să facă în continuare.

De-acum totul se schimbase. Ei ştiau că ea ştie. Nu se mai putea face nimic. Deşi tare ar mai fi vrut. Ar fi dat orice să dea ceasul în urmă, până la ziua de ieri. Numai vanitatea ei o vârâse în încurcătură. Dorinţa de a-şi striga triumful

față de prietena ei, dorința de-a învinge. Așa-i trebuie. Oftă. Toată critica asta nu rezolvă nimic.

Se întrebă dacă nu vor veni s-o vadă, și imediat o luă cu frig. Își imagină înfricoșătoarea întrevedere în trei. Rușinea îngrozitoare. Sau poate că ei nu vor fi stânjeniți? Ca să poți face ceea ce au făcut, îți trebuie o doză de nerușinare. Sau poate că ar trebui să aibă ea inițiativa și să ia legătura cu ei? Să-i asigure că va păstra tăcerea. Sufletul delicat al domnișoarei Simpson fu dezgustat de această idee. Ar avea aerul că încearcă să-i forțeze la o și mai mare intimitate, pe care ei s-ar putea să nu și-o dorească. Ce ciudat este, gândi ea, să ai deodată o informație surprinzătoare despre doi oameni pe care credeai că-i cunoști bine. Ca și cum ar fi redefinit, sau mai degrabă anulat, tot ceea ce crezuse despre ei până atunci.

Se mută încetișor, strângând din dinți când o treceau junghiurile prin piciorul lovit. Își aminti cu nostalgie clipele în care descoperise orhideea și cu câtă bucurie ar fi trebuit să ofere gustarea și ceaiul festiv. Acum nu mai putea să-i spună nimic prietenei Lucy. Toată întâmplarea părea mânjită, distrusă. Plecă de la fereastră, trecu prin bucătărie și intră în liniștea parfumată a grădinii. La câțiva pași, trandafirul ei favorit, un Papa Meilland, era gata să înflorească. Anul trecut bobocii se mănaseră, dar acum totul părea în ordine, iar câteva petale răsucite, radioase, anunțau splendorile ce urmau să apară. Unul dintre boboci dădea semne că va înflori de-a binelea în dimineața următoare.

Oftă din nou, întorcându-se în bucătărie să-și facă o ceașcă de cacao. Luă din cui o cră-

ticioară ireproşabil de curată şi măsură laptele. Nu simţise niciodată atât de acut adevărul zicalei „un necaz împărtăşit este pe jumătate depăşit". Dar trăise destul de multă vreme într-un sătuc şi ştia că lucrul pe care îl descoperise nu putea fi discutat în siguranţă cu nimeni – nici măcar cu draga de Lucy, care, deşi nu era o bârfitoare, nu era în stare să ţină un secret. Nu putea vorbi nici cu oamenii pe care îi poţi considera confidenţi fireşti, cum ar fi avocatul ei (aflat acum în concediu în Algarve) sau, evident, preotul satului. Preotul era mare bârfitor, mai ales după întrunirile lunare ale Cercului Degustătorilor de Vin.

Luă o ceaşcă şi o farfurioară în culori irizate, cu striuri (nu reuşise să se adapteze modei moderne a cănilor zdravene), puse o linguriţă cu vârf de cacao, adăugă puţin zahăr şi un vârf de cuţit de scorţişoară. Ar fi putut să-i spună nepoatei, care se afla în loc sigur, în Australia, dar asta ar fi însemnat să pună totul pe hârtie, şi un asemenea gând o făcea să se simtă prost. Laptele se umflă în crăticioară, iar ea îl turnă în ceaşcă, amestecând necontenit.

Aşezată în fotoliul cu rezemătoare pentru cap, domnişoara Simpson sorbi puţină cacao cu lapte. Dacă nu există nici un individ în care să ai destulă încredere, poate există organizaţii cărora să li te adresezi în asemenea situaţii? Cum nu dusese niciodată lipsă de prieteni, încercă din greu să-şi amintească numele vreunei societăţi care îi ajută pe cei fără prieteni. Văzuse un afiş în nişte birouri prin care umblase să reclame că i se reţinuse din pensie. Un bărbat care ţinea un

telefon în mână, ascultând. Şi un nume care îi atrăsese atenţia pentru rezonanţa oarecum biblică. Trebuie să întrebe. Slavă Domnului, în ziua de azi telefonul e automat: altfel, nimic nu i-ar fi scăpat doamnei Beadle, de la vechiul oficiu poştal.

Fata de la telefoane înţelese imediat despre ce e vorba şi îi făcu legătura cu Samaritenii. Vocea de la celălalt capăt al firului era extrem de amabilă. Poate puţin prea tânără, dar blândă şi părând cu adevărat interesată. Şi asigurând-o, lucrul cel mai important, de confidenţialitate totală. Oricum, domnişoara Simpson îşi dăduse deja numele, dar abia începuse să explice situaţia când fu întreruptă de un zgomot. Se opri din vorbă şi ascultă. Zgomotul se auzi din nou.

Cineva bătea, încet dar insistent, la uşa din spate.

Partea Întâi

SUSPICIUNEA

Capitolul Unu

— E ceva suspect în treaba asta şi aştept de la dumneavoastră să faceţi ceva. Nu pentru asta există poliţia?

Sergentul Troy îşi controla respiraţia, un truc pe care îl aflase de la un coleg de la Colegiul de Poliţie, un tip care practica din greu T'ai Ch'i şi alte trăsnăi orientale. Tactica se dovedise foarte utilă atunci când avea de-a face cu motociclişti prost-crescuţi, cu adolescenţi cu ghete scâlciate sau, ca acum, cu babe nebune.

— Ba da, pentru asta, domnişoară... îîîî...

Sergentul se prefăcea că-i uitase numele. Uneori această manevră simplă îi făcea pe oameni să se întrebe dacă merită să mai facă tevatură, şi să renunţe, scăpându-l astfel de complicaţii birocratice.

— Bellringer.

Întrerupere, gândi sergentul, mulţumit de viteza acestei conexiuni şi de abilitatea sa de a se ţine tare. Continuă:

— Dar sunteţi sigură că avem ceva de investigat? Prietena dumneavoastră era în vârstă, a căzut, iar organismul a cedat. E un lucru normal, ştiţi bine.

— Prostii!

Avea o voce care îl scotea din sărite: clară, autoritară – se simţea că face parte din partea cea mai de sus a clasei de mijloc. Pun pariu că la

viața ei a dat ordine la vreo câteva jupânițe, gândi el, cuvântul venindu-i cu ușurință în minte. El și soția lui urmăreau cu plăcere un serial de televiziune cu costume de epocă.

— Era zdravănă ca un taur, spuse cu fermitate domnișoara Bellringer. Ca un taur, repetă ea cu glasul tremurat. Iisuse, gândi sergentul Troy, sper că hoașca n-are de gând să înceapă să smiorcăie. Întinse din reflex mâna către pachetul de șervețele Kleenex de sub birou și reveni la controlul respirației.

Domnișoara Bellringer ignoră șervețelele. Mâna ei stângă dispăru într-o geantă de tapiserie, reapărând imediat după ce pescui o cutie rotundă, acoperită de pietre prețioase. O deschise și presără puțin praf arămiu pe dosul palmei. Îl aspiră, închizând pe rând câte o nară, ca pe o valvă de siguranță. Puse cutia la loc, după care trase un strănut zdravăn. Sergentul Troy se repezi indignat asupra hârtiilor de pe birou. După ce se potoli furtuna, domnișoara Bellringer exclamă:

— Vreau să vorbesc cu șeful dumneavoastră!

Tare i-ar mai fi plăcut sergentului Troy să spună că nici unul din superiorii săi nu e acolo. Din păcate nu era cazul. Inspectorul-șef Barnaby tocmai se întorsese din concediu și revedea niște dosare în biroul lui.

— Vin imediat, spuse Troy, șocat de insistența cu care cuvântul „doamnă" parcă se cerea rostit la sfârșitul frazei.

În timp ce bătea și apoi intra pe ușa lui Barnaby, Troy își șterse orice expresie de pe chip, păstrând pentru sine părerea despre gradul de

senilitate al doamnei Bellringer. Uneori şeful putea fi foarte dur. Era un tip voinic, impozant, cu un aer de calm părintesc care îi îmbiase pe unii oameni mult mai isteţi decât Gavin Troy să-şi exprime opiniile, demontate apoi până la nimicirea totală.

— Ce este, sergent?

— În hol se află o bătrână – o doamnă mai în vârstă, domnule. O oarecare domnişoară Bellringer din Badger's Drift. Insistă să-l vadă pe unul dintre şefi. Adică pe oricine altcineva în afară de mine.

Barnaby ridică nasul din hârtii. Nu arată ca un om abia venit din concediu, gândi sergentul Troy. Pare obosit. Şi parcă nu se simte bine. Acest gând nu-i provocă nici o nemulţumire. Tubul de pastile, pe care Barnaby îl avea tot timpul la el, se afla pe birou, lângă un pahar cu apă.

— Despre ce e vorba?

— Prietena ei a murit, şi nu e mulţumită.

— Cine ar fi mulţumit?

Sergentul reformulă răspunsul. Era evident că şeful e într-una din zilele lui acre.

— Voiam să spun, domnule, că este convinsă că e ceva suspect la mijloc. Că nu e în regulă.

Inspectorul-şef Barnaby îşi aruncă privirea pe dosarul de deasupra teancului: un caz cu totul neplăcut de maltratare a unui copil. Ar fi o adevărată plăcere să întrerupă puţin lectura.

— Bine. Dă-i voie să intre.

Domnişoara Bellringer se aşează pe scaunul pe care i-l trase sergentul Troy, după care îşi aranjă hainele. Arăta nemaipomenit, era mai degrabă împodobită decât îmbrăcată. Toate

hainele ei aveau un fel de strălucire, de parcă ar fi fost cândva, de mult, bogat brodate. Purta inele foarte frumoase, cu pietrele întunecate de un strat de jeg. Şi unghiile îi erau murdare. Ochii nu-i stăteau o clipă locului, sclipind pe chipul brăzdat. Arăta ca un vultur pleşuv.

— Sunt inspectorul-şef Barnaby. Cu ce vă pot ajuta?

— Păi... Îl privi cu îndoială. Pot să ştiu de ce sunteţi îmbrăcat în civil?

— În ce? Aaa – spuse el, urmând privirea ei severă. Sunt detectiv. Nu port uniformă.

— Aha. Mulţumită de răspuns, continuă: Vreau să investigaţi un deces. Prietena mea, Emily Simpson, avea optzeci de ani, iar din cauză că avea această vârstă i s-a emis automat un certificat de deces. Dacă ar fi fost mai tânără, ar fi apărut mai multe întrebări. S-ar fi făcut o autopsie.

— Nu neapărat, domnişoară Bellringer. Depinde de împrejurări.

Trecuse multă vreme de când Barnaby nu mai auzise un asemenea accent. Încă din primii ani în care începuse să meargă la cinematograf. În anii de după război, filmele erau pline de tineri englezi curaţi şi îngrijiţi, îmbrăcaţi în pantaloni burlan, care pronunţau cuvintele cu îngrijire.

— Ei bine, aici împrejurările sunt cu adevărat foarte stranii.

Nu chiar aşa de ciudate, îşi zise Barnaby, luând un carneţel şi un pix. Se pare că poştaşul o găsise pe prietena interlocutoarei lui, întinsă pe un covoraş. Avea nevoie de o semnătură pentru un colet şi neprimind nici un răspuns după ce bătuse la uşă (în afară de lătratul disperat al u-

nui câine), intrase pe fereastra din salon.

— A venit direct la mine... este poştaşul nostru de ani de zile... înţelegeţi... ne cunoştea pe amândouă... iar eu i-am dat telefon doctorului Lessiter.

— E medicul de familie al prietenei dumneavoastră?

— E medicul de familie al tuturor, domnule inspector. Mă rog, al celor mai în vârstă din sat, sau al celor care nu se pot deplasa. Altfel ar trebui să mergi vreo şapte kilometri până la Causton. Mă rog – m-am repezit să-mi iau cheia, dar până la urmă s-a dovedit că n-aveam nevoie de ea, pentru că... – domnişoara Bellringer ridică un deget, impunând atenţie – acesta e primul lucru ciudat – uşa din spate era descuiată.

— E un lucru chiar aşa de neobişnuit?

— Nemaiîntâlnit. De curând, în sat au avut loc trei spargeri. Emily era extrem de meticuloasă.

— Orice om mai uită, murmură Barnaby.

— În afară de ea. Avea tabietul ei. La nouă seara potrivea ceasul după radio, îl punea să sune la şapte, îl punea pe Benjy în coşuleţ, după care încuia uşa din spate.

— Şi ceasul era pus să sune?

— Nu. Am controlat în mod special.

— Atunci ăsta e un indiciu că a murit înainte de nouă seara.

— Nu, nu este aşa. A murit noaptea. Aşa a spus doctorul.

— Se poate să fi murit în cursul nopţii, continuă inspectorul cu blândeţe, dar să-şi fi pierdut cunoştinţa cu câteva ore înainte.

— Acum urmează argumentul zdrobitor, se

repezi domnişoara Bellringer cu ochi vulturești, trecând peste spusele lui, *ce spuneți de orhideea fantomă?*

— Orhideea fantomă, repetă Barnaby placid, experiența celor treizeci de ani de lucru cu oamenii ajutându-l să-şi păstreze calmul. Domnişoara Bellringer îi explică despre întrecerea cu prietena ei.

— Iar în după amiaza zilei în care prietena mea a murit, am făcut o plimbare în pădure. A fost o prostie, pentru că mai mult m-am indispus. M-am trezit că nu mai am chef să caut orhideea, iar după aceea am înțeles că nu mai contează dacă o voi găsi sau nu. Iar acest lucru m-a făcut să înțeleg moartea lui Emily într-un fel pe care faptul că am văzut-o... zăcând acolo... nu l-a făcut. Privi către inspector, clipind de câteva ori şi suspinând. Cred că partea asta sună cam ciudat.

— Nici vorbă.

— Şi pe urmă am găsit-o. Dar să ştiți că Emily a găsit-o prima. Văzând că Barnaby ridică din sprâncene, continuă: – Aveam fiecare câte un fanion cu care să marcăm locul. Al ei era roşu, al meu galben. Întrebarea este – domnişoara Bellringer se apropie, privindu-l atât de intens, încât Barnaby se abținu cu greu să nu se apropie şi el – de ce n-a venit să-mi spună?

— Poate voia să amâne. Să vă facă o surpriză.

— Nu, nu, spuse ea, iritată de aparenta lui neputință de a sesiza în amănunt situația, nu înțelegeți. O cunoşteam pe Emily de aproape optzeci de ani. Ar fi fost mai mult decât copleşită de emoție. Ar fi venit imediat la mine.

— Poate că se simțea deja rău şi voia cu ori-

ce preț să plece acasă.

— Ca să ajungă la ea acasă, trebuia să treacă pe la poarta mea. Dacă s-ar fi simțit rău, ar fi intrat la mine. Aș fi avut grijă de ea.

— Nu ați văzut-o deloc toată ziua?

— Am văzut-o întorcându-se cu Benjy de la plimbare, în jurul orei două. Nu-i nevoie să mai întrebați – erau amândoi vioi și plini de viață.

Privi în jurul ei prin încăpere, cu o privire pierdută, dar plină de speranță, așa cum fac uneori cei părăsiți de curând. Incapabili să accepte golul, așteptând cumva ca persoana decedată să reapară.

— Nu – reluă ea și își concentră cu fermitate privirea asupra inspectorului – s-a întâmplat ceva după ce a văzut orhideea, dar înainte de a se întoarce în sat, un lucru care a făcut-o să uite de descoperire. Iar acest lucru trebuie să fi fost ceva cu adevărat ieșit din comun, credeți-mă.

— Dacă ceea ce spuneți este adevărat, nu cumva sugerați că șocul a ucis-o?

— N-aș merge chiar așa departe. Domnișoara Bellringer își încruntă sprâncenele. Dar mai e ceva... Scotoci cu furie prin geantă, exclamând: Ce spuneți de chestia asta? Și îi întinse o bucată de hârtie pe care scria: Causton 1234 Terry.

— Samaritenii.

— Ăștia? Mă rog, or fi dând ei ajutor, dar informații cu siguranță nu dau. Nu poți scoate nimic de la ei. Orice-i întrebi zic că e confidențial.

— Unde ați găsit biletul?

— Pe măsuță, ascuns sub telefon. Nu pot să-mi dau seama de ce să-i fi sunat.

— Probabil din cauză că era îngrijorată sau

deprimată şi avea nevoie de cineva cu care să vorbească.

— Cu cineva cu totul străin? Aiurea! Îşi ascunse durerea în spatele unui fornăit de neîncredere. Oricum, generaţia noastră nu se dă bătută. Suntem luptători. Nu ca tinerii din ziua de azi. Acum oamenii au nevoie de tranchilizante şi atunci când le dă laptele în foc.

Barnaby simţi că-i zvâcneşte stomacul şi se foi în scaun. Mica pâlpâire de interes pe care i-o stârnise povestea ei se stinsese. Se simţea iritat şi nerăbdător.

— Când a murit de fapt prietena dumneavoastră?

— Vineri, pe data de şaptesprezece. Acum două zile. Încă de atunci m-am înfuriat. Chiar dacă ştiam că n-o să ajung la nimic, după cum bine vedeţi. Ştiam că probabil mi se va spune că vorbesc prostii. Lucru care s-a şi întâmplat.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Tânărul de la ghişeu. A spus că la vârsta ei era de aşteptat şi a insinuat că-i răpesc din preţiosul lui timp. Cu toate că nu părea să fie prea ocupat, adăugă ea pe un ton muşcător.

— Înţeleg. Nu e cazul, toate plângerile şi nelămuririle sunt investigate. Părerile noastre despre veridicitatea lor nu au nici o importanţă. Cine este ruda cea mai apropiată din acest caz?

— Păi... cred că eu. Nici una dintre noi nu avea alte relaţii mai apropiate. Singurele verişoare sau mătuşi au dat de mult ortu' popii. Ea are o nepoată pe undeva pe la capătul lumii. Sunt şi executorul ei testamentar. Ne-am lăsat una alteia tot ce aveam.

Barnaby notă numele şi adresa domnişoarei Bellringer, apoi întrebă:

— Vă ocupaţi şi de înmormântare?

— Da. Va fi îngropată miercuri. Nu avem prea mult timp la dispoziţie. Dintr-o dată păşeau în tărâmul melodramei. – Ştiţi, nu pot să nu-mi aduc aminte de *Cazul orchestrei dispărute*. Împrejurările sunt aproape la fel de...

— Citiţi romane poliţiste, domnişoară Bellringer?

— Cu pasiune. Dar nu sunt toate bune, evident. Favoritul meu e... – se opri şi îi aruncă o privire tăioasă. Ah! Văd eu la ce vă gândiţi. Dar vă înşelaţi. Imaginaţia mea n-are nici un rol în treaba asta.

Inspectorul-şef Barnaby se ridică şi, după un fâlfâit preliminar de ţoale, interlocutoarea sa făcu acelaşi lucru.

— Nu mi-aş face griji în ceea ce priveşte înmormântarea, domnişoară Bellringer. Poate fi amânată dacă e nevoie.

În drum spre uşă, ea se întoarse:

— Vedeţi, o cunoşteam pe Emily. Degetele ei strângeau cu încordare mânerele de os ale genţii. Tot ce s-a întâmplat contrazice felul ei de-a fi. Credeţi-mă, domnule inspector-şef, ceva e foarte nelalocul lui.

După plecarea ei, Barnaby luă două pastile pe care le înghiţi cu puţină apă. Se lăsă pe spătarul scaunului, aşteptând să-şi facă efectul. Dura din ce în ce mai mult. Poate că ar trebui să înceapă să ia câte trei. Îşi desfăcu cureaua şi se întoarse la dosarul copilului molestat. Dintr-o poză îi rânjea un tip scund, vesel, care avusese

trei condamnări la puşcărie, după care primise o slujbă de supraveghetor la o şcoală primară. Oftă, împinse dosarul şi începu să se întrebe ce-o fi cu Emily Simpson.

Avea convingerea, întărită de cei treizeci de ani de observaţie şi ascultare, că nimeni nu se poartă vreodată altfel decât îi dictează personalitatea. Părerea majorităţii oamenilor despre personalitate (acumularea sau lipsa anumitor însuşiri sociale, educaţionale sau materiale) e prea superficială. Adevărata personalitate iese la iveală atunci când aceste acumulări sunt date deoparte. Inspectorul-şef era convins că orice om este capabil de orice. În mod ciudat, acest lucru nu-l deprima. Nici măcar nu considera că e un punct de vedere pesimist, ci mai degrabă singura atitudine responsabilă pe care trebuie să o adopte un poliţist.

Cu toate astea, domnişoara Simpson făcuse în ultimele zile de viaţă unele lucruri despre care cineva care o cunoscuse bine încă din copilărie spunea că nu le mai făcuse niciodată până atunci. Iar acest comportament era ciudat. Ciudat şi interesant. Inspectorul-şef Barnaby îşi notase numărul Samaritenilor – puse mâna pe telefon. Dar mai întâi trebuia să rezolve un amănunt legat de felul în care fusese tratată domnişoara Bellringer. Apăsă soneria şi spuse :

— Sergentul Troy să vină la mine.

Capitolul Doi

Nici o veste bună de la Samariteni. Barnaby nici nu se aşteptase la vreuna. Cu lacăt la gură, ca de obicei. Iată de ce, după un al doilea telefon inutil, luându-şi un aer îngrijorat, la ora şapte seara se duse el însuşi la căsuţa lor din spatele magazinului Woolworth.

Un domn în vârstă stătea în spatele unui birou pe care se aflau două telefoane, cu unul dintre ele lipit de ureche. Acoperi receptorul şi îi şopti lui Barnaby: „Luaţi loc, vă rog", după care continuă să asculte, dând din când în când din cap, cu gravitate. În cele din urmă, închise telefonul şi spuse:

— Sunteţi persoana care a sunat şi a cerut să o vadă pe Terry?

Barnaby, care crezuse că domnul în vârstă e chiar Terry, încuviinţă.

— E adevărat. Am vorbit vineri.

— Şi dumneavoastră sunteţi...? spuse el răsfoind paginile unui registru.

— Prefer să nu-mi dau numele, spuse Barnaby cu sinceritate.

Telefonul sună din nou şi, aproape în aceeaşi clipă, din camera alăturată ieşiră o doamnă între două vârste şi o tânără. Cele două îşi dădură mâna. Barnaby se întoarse către doamnă, care murmură „Bună seara" şi ieşi. Fata rămase în aşteptare. Domnul de la birou zâmbi şi-i făcu semn spre Barnaby.

Era micuţă şi drăguţă, cu plete de un blond strălucitor. Era îmbrăcată curat şi îngrijit, iar la

gât avea un colier de argint. Barnaby o compară cu propria sa fiică, pe care, la ultima ei vizită, o văzuse purtând niște jeanși jerpeliți și o haină veche de piele, și cu părul tuns într-o creastă zburlită.

— Putem vorbi aici. Fata îl conduse într-o cameră în care se aflau un fotoliu confortabil, o banchetă lipită de perete și o masă de lemn de brad pe care stătea o vază cu margarete. Barnaby se așeză pe canapea. – Vreți puțină cafea?

— Nu, mulțumesc. Intrase în clădire fără nici un plan, pregătit să joace la noroc. Își închipuise că Terry trebuie să fie, la fel ca el, un funcționar bătrân. Binecuvântându-și soarta, îi zâmbi cu gravitate și îi arătă legitimația.

— Oh! Dar noi... nu pot să... ce doriți?

— Înțeleg că dumneavoastră sunteți persoana cu care a vorbit Emily Simpson vinerea trecută?

— Îmi pare rău, spuse fata puțin mai sigură pe ea – dar nu dăm niciodată, nimănui, relații despre clienții noștri. Serviciul nostru este absolut confidențial.

— Știu și apreciez asta, răspunse Barnaby, dar în cazul unui deces...

— Deces! Înspăimântător... Nu știam că avea intenția să se sinucidă. Lucrez numai de câteva săptămâni, voluntar... sunt încă în perioada de pregătire... Vorbele se rostogoleau de zor. Dacă aș fi știut... dar ceilalți doi Samariteni vorbeau... un interviu... și la unul din telefoane... am crezut că pot să mă descurc... cu domnișoara Simpson...

— Liniștiți-vă, liniștiți-vă. Părea deodată și mai tânără, gata să izbucnească în plâns. Din

câte ştim, nu poate fi vorba de o sinucidere. Dar există multe circumstanţe dubioase.

— Da? Ce fel de circumstanţe?

— Aşa că aş vrea să-mi spuneţi, dacă se poate, ce vă mai amintiţi din discuţia telefonică.

— Îmi pare rău... nu pot face aşa ceva... trebuie să mă asigur...

— Am vorbit cu directorul dumneavoastră, domnul Wainwright, şi pot să vă asigur că în acest caz regulile pot fi încălcate. Îi zâmbi părinteşte.

— Păi... nu ştiu dacă...

— Doar nu vreţi să puneţi piedici unei anchete a poliţiei? Zâmbetul căpătă puţină asprime.

— Bineînţeles că nu. Privi către uşa întredeschisă. Barnaby stătea liniştit, ştiind că îşi va aminti imediat gestul serviabil cu care îl prezentase Samariteanul de la birou. Chipul fetei se lumină. Spuse: Îmi amintesc de convorbirea doamnei Simpson. În seara aceea n-am primit decât trei telefoane... Dar nu chiar cuvânt cu cuvânt.

— E în regulă. Atât cât vă mai amintiţi. Nu vă grăbiţi.

— Păi a spus ceva de genul „aş vrea să stau de vorbă cu cineva. Nu ştiu ce să fac" ... bineînţeles că mulţi oameni încep aşa... după care am întrebat-o dacă vrea să-şi dea numele, pentru că nu trebuie neapărat, iar unii clienţi preferă să nu, dar ea şi l-a dat. Apoi am încurajat-o, ştiţi... şi am aşteptat. Fata adăugă, dându-şi un pic importanţă: O mare parte din munca noastră constă doar în a sta şi a aştepta.

— Înţeleg.

— Apoi a spus: „Am văzut ceva. Simt că

trebuie să spun cuiva despre acest lucru."

Barnaby simți cum i se ascute concentrarea:

— Și v-a spus despre ce era vorba?

Terry Bazely dădu din cap.

— A spus că e de necrezut.

Barnaby se gândi că o fi fost ceva lipsit de importanță. Vârstnicii necăsătoriți de ambele sexe sunt înclinați să creadă că orice glumă nevinovată este „de necrezut", dacă te iei după scrisorile cititorilor din ziarele locale. Aproape întotdeauna încep prin a spune: „Am fost absolut uimit să văd / să aud / să observ / să am de-a face..."

— Dar deodată a venit cineva.

— Cum? Barnaby se aplecă înainte.

— A spus că trebuie să plece – s-a auzit un ciocănit la ușă. I-am spus că-i stăm la dispoziție toată noaptea dacă vrea să mai sune, dar n-a sunat.

— De unde știți?

— Am controlat în registru când m-am întors.

— Și a închis telefonul înainte să răspundă la ușă?

— Da.

— N-a spus la care dintre uși?

— Nu.

— Ați auzit vreun câine lătrând?

— Nu.

— Asta-i tot ce vă amintiți?

Părea amărâtă, își încrunta sprâncenele, temându-se că l-a dezamăgit.

— Mă tem că da... cel puțin.... O pauză lungă, după care adăugă: Îmi pare rău.

Barnaby se ridică.

— Atunci vă mulțumesc, domnișoară...

— Bazely. Dar mi se spune Terry. Aici ne spunem numai pe numele de botez.

— Mulțumesc. M-ați ajutat foarte mult.

Ea îi deschise ușa.

— Parcă mai era ceva... știu că a mai fost ceva.

El gândi că e posibil să fi fost. Nu părea genul de fată care să spună ceva numai pentru a-i face plăcere cuiva.

— Poate că o să vă vină în minte când lucrați sau când faceți duș. Dați-mi un telefon dacă vă amintiți ceva. La poliția din Causton.

— Chiar dacă pare lipsit de importanță?

— Mai ales dacă vi se pare lipsit de importanță. Și, spuse el închizând ușa, considerați totul strict confidențial. Nu trebuie să discutați nici măcar cu colegii dumneavoastră.

— Oh. Îndoiala o copleși din nou. Arăta mai îngrijorată ca oricând. Dar... trebuie să trec vizita dumneavoastră în registru.

— Treceți-mă pur și simplu drept un client anonim îngrijorat de un deces în familie, zâmbi Barnaby, în timp ce deschidea din nou ușa.

Era aproape nouă. Inspectorul-șef Barnaby stătea la masa din sufragerie, în fața unei farfurii pline cu niște fâșii ca talpa, negre și lucioase, înconjurate de spirale de spaghete verzulii.

— Am cam ars ficatul și legumele, dragă, spuse doamna Barnaby, dând de înțeles că fusese o vreme când nu le ardea.

Tom Barnaby își iubea nevasta. Joyce era blândă și răbdătoare. Știa să asculte. El vorbea cu

ea de fiecare dată când ajungea acasă, de obicei despre muncă, știind că discreția ei e absolută. Iar la sfârșit, după o oră și jumătate, arăta la fel de interesată și preocupată cum fusese la început. Avea, la patruzeci și șase de ani, o frumusețe coaptă, bucurându-se încă de ceea ce numea, cu un ton ușor aluziv, „puțină hârjoană". Cu dragoste și fermitate, o crescuse și o educase pe fiica lor, făcând de una singură, din cauza slujbei lui, cea mai mare parte a lucrurilor pe care ar fi trebuit să le facă împreună, fără să se plângă vreodată. Casa era curată și confortabilă, iar ea făcea de bună voie tot felul de treburi plicticoase prin grădină, lăsând pentru el lucrurile cele mai atractive și mai interesante. Juca foarte bine teatru și cânta ca o privighetoare, și făcuse *con brio* și una și alta în cadrul companiei locale de teatru și operă. Singurul ei defect era faptul că nu era în stare să gătească.

Nu, gândi Barnaby, în timp ce o bucată de ficat prăjit din cale afară de tare îi împunse cerul gurii. Nu numai că nu știa să gătească, era ceva mult mai grav – un fel de alchimie malefică între ea și orice aliment, fie el proaspăt, congelat sau conservat. O dușmănie înnăscută. O observase o dată când făcea o tartă. Nu cântărea și nu mânuia materialele pur și simplu, ci se lupta cu ele, urmărită parcă de o presimțire, considerând că numai prin promptitudine și combativitate putea să le supună voinței ei. Frământa aluatul „cu mână de fier".

Când avea vreo treisprezece ani, Cully își convinsese mama să se ducă la un curs de bucătărie. În seara zilei primei lecții, fata și tatăl ei stă-

teau la poartă, strângându-se de mână, nevenindu-le să creadă ce noroc a dat peste ei. Doamna Barnaby îşi aranjase un coşuleţ cu alimente, acoperit cu o pânză albă ca neaua, ca în poveşti. Se întorsese acasă după trei ore, cu o prăjitură tare ca talpa, împănată din belşug cu stafide crocante, ca nişte bucăţi de cărbune. S-a mai dus la curs de câteva ori, apoi a renunţat, conform explicaţiei sale, din milă faţă de profesoară. Cum niciodată nu se confruntase cu un eşec de asemenea proporţii, biata femeie începuse să se simtă extrem de deprimată.

Inspectorul-şef Barnaby rearanjă în farfurie spaghetele şi fâşiile de ficat, terminând de povestit soţiei despre domnişoara Bellringer şi domnişoara Simpson.

— Este o poveste ciudată, draga mea.

Doamna Barnaby lăsă în jos tricotajul la care lucra, un ghem adorabil de lână mătăsoasă, de culoare alburie.

— Oare ce-o fi văzut? Soţul ei ridică din umeri. Nu se lăsă păcălită de acest gest de neputinţă. - Presupun că următorul pas va fi o discuţie cu doctorul, nu?

— Corect. Barnaby lăsă jos cuţitul şi furculiţa. Nu putea cere mai mult de la nişte tacâmuri călite numai pentru utilizări obişnuite. - Probabil după consultaţiile de seară, aşa că s-ar putea să vin iarăşi târziu. Nu te mai obosi să încălzeşti mâncarea. O să iau masa în oraş.

— Acum puteţi intra.

Barnaby se întorsese, la sugestia doctorului Lessiter, la ora unsprezece a zilei următoare. In-

tră în camera de consultaţii şi îl găsi pe doctor în spatele biroului, trebăluind ca o albină. Pe toată durata conversaţiei, degetele lui nu stătură o clipă locului: aranja creioanele, făcea ordine într-un vraf de publicaţii farmaceutice, îşi cobora manşetele sau pur şi simplu bătea darabana pe prespapier. Aruncă o privire rapidă peste legitimaţia inspectorului-şef.

— Mda... îîî... Barnaby - spuse el înapoindu-i-o - nu prea am timp. Nici măcar nu-l invită să ia loc. Inspectorul-şef explică motivul vizitei.

— Nu văd nici o problemă. O doamnă în vârstă, o căzătură urâtă, prea mult pentru inima ei. O problemă cât se poate de obişnuită.

— Presupun că aţi îngrijit-o pe domnişoara Simpson în cele două săptămâni înainte de moarte?

— Da, e adevărat. Nu mă puteţi prinde cu fofârlica, domnule inspector. Moartea ar fi fost raportată în alt mod. Cunosc legea la fel de bine ca dumneavoastră.

Lăsând deoparte această posibilitate neverosimilă, Barnaby întrebă:

— Din ce cauză?

— A avut o bronşită uşoară. Nimic serios.

— N-a murit de bronşită, nu-i aşa?

— Ce vreţi să insinuaţi?

— Nu insinuez nimic, domnule doctor. E o simplă întrebare.

— Cauza morţii, survenită cu câteva ore înainte de a fi descoperită, a fost un atac de inimă. Aşa cum am declarat deja. Vânătaia era foarte mare. Trebuie să fi căzut foarte rău. Un astfel de şoc poate fi fatal.

— Înțeleg că asta este o deducție firească...

— Un diagnostic.

— ... și că nu v-ați gândit la nimic suspect. Cât se poate de normal în împrejurările date. Dar, dacă ați putea să căutați o clipă în amintire, n-a existat totuși ceva – căută expresia cea mai plină de tact – nelalocul lui?

— Nimic.

Dar vocea lui avu o scurtă ezitare. Ceva care exprima exact opusul. Barnaby aștepta. Doctorul Lessiter își umflă obrajii, pufnind.

Avea capul rotund ca un nap și obrajii de culoarea merelor roșii. Nasul îi era de asemenea roșu, iar albul ochilor era năpădit de firicele purpurii. Dincolo de mirosul plăcut de săpun, antiseptic și de aromele tari de mentă, inspectorul-șef crezu că poate detecta un oarecare damf de whisky. Mâinile doctorului Lessiter luară o pauză și se odihniră pe rotunjimile burții. Începu să vorbească pe un ton judicios, semn că în cele din urmă se hotărâse să aibă încredere în Barnaby.

— Ei bine... era ceva... uf, care nici nu știu dacă merită să fie amintit, zău așa. Era mai degrabă un miros ciudat.

— Ce fel de miros?

— Hmm... ca de șoarece.

— Nu este de mirare într-o casă veche. Mai ales dacă nu avea pisică.

— N-am spus că *era* un miros de șoarece. Am spus *ca de șoarece*. Aceasta este cea mai apropiată comparație pe care o pot face. Doctorul Lessiter se ridică în picioare, clătinându-se pentru o fracțiune de secundă. – Iar acum vă rog să mă scuzați. Astăzi am o zi foarte plină. Apăsă

butonul soneriei, iar după câteva secunde Barnaby se trezi afară. Cabinetul se afla în spatele casei, o vilă splendidă în stil victorian. Merse pe lunga alee pietruită şi intră pe o cărare îngustă, străjuită de păducel şi asmăţui. Era o zi splendidă, însorită. Rupse puţin păducel şi îl mestecă în mers. Îi spunea în glumă „pâine cu brânză", pe vremea tinereţii lui. Îşi aminti cum mușca din mugurii verzi şi dulci. Nu aveau acelaşi gust. Trebuie să mai crească, probabil.

Badger's Drift era aşezat în formă de T. Partea de sus, numită pur şi simplu Street[1], avea un semicerc de clădiri municipale construite din blocheţi de beton, câteva reşedinţe private, restaurantul Black Boy, o cabină telefonică şi o foarte mare şi frumoasă casă în stil georgian. Casa, zugrăvită într-un roz pal, era aproape acoperită pe una din laturi de o imensă magnolie. În spatele casei erau câteva magazii şi două hambare mari. Oficiul Poştal era o clădire cu două etaje şi două subsoluri, consolidată cum se cuvine, numită Izercummin; aceeaşi clădire adăpostea şi un magazin sătesc.

Barnaby intră pe linia principală a T-ului.

Church Lane nu era la fel de lungă ca Street şi ajungea imediat la câmp – kilometri întregi de grâu şi orz, despărţite pe alocuri de câte un dreptunghi strălucitor de rapiţă. Biserica era din secolul al treisprezecelea, clădită din piatră şi cremene, cu sala parohială în stilul secolului douăzeci, din cărămidă şi tablă ondulată.

Pe măsură ce înainta, Barnaby avea din ce în

---

[1] Strada (l. engl.).

ce mai mult senzația că-l pândește cineva. Un străin pătruns într-o comunitate mică este întotdeauna obiectul unui viu interes, și văzuse cum se dau la o parte câteva perdele în timp ce trecea. Acum, cu toate că aleea din spatele lui părea să fie pustie, simțea un fel de tensiune în ceafă. Se întoarse. Nimeni. Apoi văzu un curcubeu de lumină jucând la picioarele lui și privi în sus. La fereastra mansardei unei vile opulente din apropiere de Black Boy străluci o prismă de lumină, iar un chip se trase repede înapoi.

Domnișoara Bellringer locuia într-o căsuță modernă de la capătul străzii. Barnaby urcă pe o cărare îngustă de pietriș mărunt ca bobul de mazăre, năpădită de un hățiș de vegetație luxuriantă. Rododendroni, lauri, sunătoare, trandafiri, crescute nebunește, în toate direcțiile. Pe ușa de la intrare erau fixate un cap de taur din fier și un bilet învelit în plastic transparent, pe care scria: BATEȚI TARE. Bătu tare. Imediat se auzi o voce strigând:

— Să nu faci asta! Se auzi un zgomot greu, de parcă ar fi căzut o piesă de mobilier, apoi un gâfâit, după care domnișoara Bellringer deschise ușa. Zise:

— Îmi pare rău, e Wellington. Intrați. Îl conduse într-o cameră de zi în care era o adevărată harababură, și începu să culeagă un teanc de cărți de pe podea. Inspectorul-șef se aplecă să o ajute. Toate cărțile erau foarte grele. – Se cațără peste tot, bombăni ea. Cine a spus că pisicile cad întotdeauna în picioare, probabil că n-a avut niciodată pisici. Tot timpul se lovește de câte ceva.

Barnaby îi aruncă o privire lui Wellington, un cogeamite motanul de culoarea piliturii de fier, cu lăbuțe albe, care stătea pe pian. Numele părea să i se potrivească. Avea o mutră ca o ciubotă veche, obosită, șifonată.

Cu un aer rezervat și ironic, îi urmărea în timp ce stivuiau cărțile. Un motan care așteaptă momentul potrivit.

— Poftiți – domnișoara Bellringer întinse mâna, împrăștiind un vraf de fotografii – luați loc.

Barnaby dădu deoparte de pe fotoliu un teanc de partituri, o rățușcă pictată din lut ars și o cutie de acadele, și se așeză.

— Ei bine, domnule inspector-șef... Stătea în fața lui pe un fotoliu dublu, cu mâinile pe genunchi (purta o pereche de pantaloni până la genunchi, de culoarea aramei). – Ce-ați mai aflat?

— Ei bine, repetă Barnaby, e sigur că pe prietena dumneavoastră o îngrijora ceva.

— Știam eu! spuse ea pocnindu-se peste coapsă și ridicând un norișor de praf. Ce v-am spus eu?

— Din păcate, se pare că nu avem cum să aflăm despre ce era vorba.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

În timp ce descria întâlnirea cu Terry Bazely, Barnaby arunca priviri prin cameră. Era mare și ticsită, de sus până jos, cu cărți și obiecte ornamentale, flori și plante uscate. Trei dintre rafturi găzduiau colecția de romane polițiste clasice Penguin, cu coperți verzi și albe. Mai erau în cameră un imens cap de piatră – o sculptură primitivă – așezat în cămin, un splendid sistem audio de înaltă fidelitate Quad and Linn, și un

tablou de Ben Nicholson[1], împodobit cu pânze de păianjen, atârnat lângă ferestrele franțuzești.

— Și acum ce facem? Se holbă la el, cu ochii limpezi, plină de speranță, stând pe marginea scaunului, gata să treacă la fapte.

Lui Barnaby nu-i căzu prea bine încrederea pe care ea i-o acorda. Părea să-l considere un fel de prestidigitator. Dar opiniile lui despre caz (dacă se va dovedi că e vorba de un caz) erau vagi și nebuloase. Nu avea nici un iepure de scos din pălărie. Nu era sigur nici dacă are vreo pălărie.

— Nu aveți nimic de făcut, domnișoară Bellringer. Voi cere medicului de la poliție să vadă cadavrul. Pentru acest lucru voi avea nevoie de permisiunea dumneavoastră...

— Bineînțeles, bineînțeles.

— Dacă el va considera că nu e cazul să continue cercetările, probabil că lucrurile se vor opri aici. Crezu că această remarcă o va descuraja, dar ea dădu din cap cu vigoare, aprobator.

— Excelent. Firma de pompe funebre e Brown's. Kerridge Street. Vă scriu un bilet. Făcu acest lucru foarte repede, folosind un stilou cu peniță mare, umplut cu cerneală indiană, pe o hârtie groasă și mătăsoasă, gălbuie. Îi întinse plicul, spunând: – Nu vă mai reținem. O să-mi transmiteți rezultatul? Și să știți că v-ați descurcat de minune, domnule inspector-șef Barnaby. Barnaby duse mâna la gură și tuși. În timp ce se îndreptau spre ușă, domnișoara Bellringer luă una din fotografiile în ramă de

---

[1] Pictor abstracționist englez (1894-1982).

ceramică. – Aici e Emily, când avea optsprezece ani. Tocmai devenisem învățătoare.

Barnaby privi poza sepia decolorată. Era un portret realizat în studio. Lucy stătea lângă o jardinieră pe care era un vas cu un palmier. Emily stătea pe un taburet. Privea drept spre aparatul de fotografiat. Părul blond și mătăsos îi era strâns într-un conci, ochii depărtați, iar gura exprima fermitate. Fusta până la genunchi și bluza albă arătau foarte apretate. Lucy avea un zâmbet larg. Cocul ei stătea într-o parte, iar tivul fustei era puțin strâmb. Una din mâini se odihnea, protectoare, pe umărul prietenei sale.

— Ce predați? spuse Barnaby înapoindu-i poza.

— Obiectul meu preferat era muzica, iar Emily prefera engleza. Dar predam de toate, evident. Așa era pe-atunci. Îl conduse până la ușă. – Acum școala s-a dus. A fost transformată în clădire de apartamente. Plină de oameni oribili, veniți din Londra.

— Apropo – se întoarse Barnaby chiar înainte de plecare – prietena dumneavoastră avea probleme cu șoarecii?

— Slavă Domnului, nu. Punea otravă peste tot. Bună ziua, domnule inspector-șef.

— Să înțeleg că doctorul Bullard nu e în clădire?

— Ba da, domnule, răspunse sergentul de la ghișeu. Dimineață a depus mărturie la un proces, după care s-a dus la Judiciar.

Din spatele unui panou de sticlă, polițista Brierley spuse:

— L-am văzut prin curte, se ducea la masă.

Cantina se afla în capătul unui dreptunghi mare. Toată lumea din secție se plângea la nesfârșit de mâncare, care bietului inspector-șef i se părea un adevărat ospăț. Ia să vină ei să mănânce la familia Barnaby, gândi el, încărcându-și tava cu plăcintă cu brânză, cartofi prăjiți fleșcăiți și piure livid de mazăre. Ce repede-ar mai închide gura! Adăugă o felie de carne și privi în jur. Îl zări pe doctor, singur la o masă de la fereastră.

— Hello, Tom, spuse doctorul Bullard. Cum de-ai ajuns să mănânci aici?

— Dar tu cum de-ai ajuns? spuse Barnaby așezându-se și începând să înfulece.

— Nevastă-mea e la un curs de ikebana.

— Aha. Chiar voiam să vorbesc cu tine.

— Zi, răspunse doctorul, dând deoparte resturile de pește umplut și trăgând spre el castronașul cu *castle pudding*[1].

— O doamnă în vârstă a căzut și a fost găsită moartă a doua zi dimineață de către poștaș.

---

[1] Prăjitură-castel (l. engl.) – budincă englezească, garnisită cu dulceață.

Din păcate, până aici nu e nimic neobişnuit. Dar se pare că în după-amiaza aceea a văzut ceva, probabil în pădurea de lângă casa ei, ceva care a impresionat-o foarte mult. Atât de mult încât a sunat la Samariteni ca să discute despre asta, dar înainte să apuce să spună ceva, a venit cineva la uşă. Altceva nu ştim.

— Şi...? ridică din umeri doctorul Bullard. Nu văd nimic neobişnuit.

— Aş vrea să te uiţi la ea.

— Cine a semnat certificatul de deces?

— Lessiter. Din Badger's Drift.

— Offf... George Bullard se luă cu mâinile de cap, după care îşi uni vârfurile degetelor. Ei bine, n-ar fi prima oară când îl calc pe bătătură.

— Ce părere ai despre el?

— Hai, Tom – ştii bine ce cred.

— Scuze.

— Doamne, nu degeaba îi zice *castle pudding*, nu-i aşa? Asta rezistă oricărui asalt. Înfipse cuţitul în budincă şi continuă: – Pot să-ţi spun ce ştie toată lumea. Că are o grămadă de pacienţi particulari şi un stil de viaţă costisitor. O a doua soţie absolut grozavă şi o fiică nu prea grozavă, care trebuie să fie cam de aceeaşi vârstă cu Karen a mea. În jur de nouăsprezece.

— Poţi să te uiţi la cadavru azi după-amiază?

— Hm. Am de făcut o vizită la spital la ora trei, aşa că ar trebui să mergem chiar acum.

Nu erau decât două saloane funerare în Causton. Brown's era considerat cel mai select. Celălalt se numea Co-op. Vitrina de la Brown's era căptuşită cu mătase încreţită, în mijlocul căreia trona o urnă neagră şi lucioasă din bazalt, cu

câțiva crini. Pe urnă era gravată inscripția: *Până vor apărea zorii și umbrele se vor topi.* În parcarea de lângă clădire strălucea în soare un Porsche 924, nou și argintiu.

— Frumos. Doctorul Bullard îl privi cu admirație. De la zero la o sută în nouă secunde.

Barnaby se imaginâ înfundându-se într-una din banchetele joase ale mașinii. Tapițeria în carouri roșii și negre i se păru hidoasă, neatrăgătoare. Înțelese că va fi întotdeauna, atât din punct de vedere filosofic cât și al veniturilor, un familist din clasa mijlocie.

— Habar n-aveam că indivizii ăștia sunt așa de bine plătiți, spuse el, deschizând ușa cu tăblii de sticlă.

— Și-așa o să fie întotdeauna, răspunse jovial doctorul. Singurul lucru de care poți fi sigur e că toți oamenii o să dea colțul, la un moment dat.

Clopoțelul sună stins, cu cuvenita gravitate. Nu deranjă decât un singur om: un tânăr, cu obrajii aproape lipsiți de culoare, care se strecură printre niște perdele grele de catifea aflate în spatele încăperii. Purta un costum negru și avea pielea palidă, păr lins, gălbui, mâini albe și ochi de pește fiert, de culoarea lămâii verzi, spălăciți, ca dropsurile străvezii de mentă. Părea gata să le dea ultima împărtășanie, dar, după ce îi mai privi o dată, i se schimbă expresia.

— Doctorul Bullard, nu-i așa?

— Așa e. Iar dumneavoastră sunteți... nu-mi spuneți... domnul Rainbird?

— Ați nimerit din prima, răspunse tânărul, radiind. Dar ochii îi rămaseră neschimbați. Părea să radieze numai prin piele. „Dennis spaima

cartierului" adăugă el, cu un aer foarte serios. Se întoarse întrebător către însoțitorul doctorului.

— Dânsul este inspectorul detectiv Barnaby. Inspector-şef la poliția din Causton.

— Încân... Dennis Rainbird îi aruncă inspectorului o privire adormită. Pe-aici n-o să descoperiți nici o fărădelege. Suntem curați ca lacrima.

Barnaby îi dădu biletul de la domnişoara Bellringer.

— Am vrea să vedem trupul doamnei Emily Simpson, dacă sunteți amabil. Îi privea fața în timp ce vorbea. O expresie aproape imediat stăpânită de curiozitate nefiresc de intensă, dublată de emoție.

— Imediat, strigă domnul Rainbird privind biletul şi repezindu-se apoi în spatele draperiei. Întotdeauna gata să ajutăm forțele de ordine. Vorbea de parcă i s-ar fi întâmplat zilnic aşa ceva.

Stăteau în picioare lângă sicriu. Barnaby aruncă o privire spre trupul scheletic, îmbrăcat în alb. Arăta foarte curată şi uscată, de parcă toate lichidele vitale i s-ar fi scurs din trup în urmă cu mulți ani. Imposibil de crezut că fusese vreodată o fată cu ochii limpezi şi cu părul prins în conci.

— Lumea a trimis sute de coroane. S-a bucurat întotdeauna de popularitate, opină domnul Rainbird. Ştiți, a fost învățătoarea mamei. Şi a tuturor mătuşilor mele.

— Da. Păi... vă mulțumim. Barnaby recepționă o privire reținută, uşor batjocoritoare, pe care o întoarse cu calm, după care Domnul Rainbird ridică din umeri şi îşi luă tălpăşița.

Doctorul Bullard se aplecă asupra domnişoarei Simpson. Ridică mâinile fără inele, atinse

pielea de pe tălpi, feri puțin rochia și apăsă cutia toracică. *Rigor mortis* trecuse de mult, iar pieptul slab se lăsă sub apăsarea degetelor. Se încruntă și mai încercă o dată.

—E ceva în neregulă?

— Plămânii sunt foarte congestionați.

— Suferea de bronșită.

— Hm. Îi deschise pleoapele cu degetele mari. Când a murit?

— Acum trei zile.

— Nu știi ce i-au dat?

— Nu. De ce?

— Uită-te aici.

Barnaby privi ochii morți, gălbui. Pupilele erau cât vârful unui ac.

— Doamne... Păi, ce părere ai?

— Am părerea că trebuie să stăm de vorbă cu procurorul.

— Și să-i cerem o autopsie?

— Da. Cei doi bărbați schimbară o privire.

— Nu pari prea uimit.

Barnaby își dădu seama că nu e uimit. Poate că merita încrederea pe care i-o acordase domnișoara Bellringer.

— Am să-l pun la curent cu tot ce s-a întâmplat până acum, spuse el. Cine crezi că va face autopsia?

— Poate că Eynton. Legistul nostru e plecat în Creta pentru o lună.

— Ce bine de unii!

— Dă-mi un telefon când vine raportul, da? Aș fi interesat să aflu ce-au descoperit.

Raportul sosi joi dimineață. Barnaby îl sună

pe doctorul Bullard, care veni puțin înainte de prânz. Citi raportul. Barnaby îi urmări figura cu o urmă de amuzament. Era, cum s-ar spune, un adevărat spectacol. Bullard puse raportul jos.

— *Cucută?*

— Cucută.

Doctorul clătină din cap.

— Asta chiar că-i o piesă de colecție.

— Ca dinainte de potop, George. Familia Medicis. Shakespeare. Și grecul ăla.

— Socrate.

— El. Vreau să spun că în zilele noastre se ia de obicei Valium, sau Mogadon, cu un pahar zdravăn de vodcă.

— Sau niscaiva chimicale pentru grădinărie.

— Exact. Dacă vrei să folosești coniină[1], există metode mult mai simple decât să fierbi și să distilezi buruiana asta.

— Nu știu dacă-i chiar așa, obiectă doctorul. Nu se vinde la tejghea. Nu poți să te duci pur și simplu la Boot's și să cumperi o cutie.

— Cum acționează otrava?

— Paralizie treptată. Platon descrie foarte mișcător moartea lui Socrate. Tălpile, picioarele, toate se răcesc rând pe rând. Tipul a luat-o fără crâcneală. Un adevărat stoic.

— Deci, cine i-a dat otrava – dacă i-a dat-o cineva – trebuie să fi stat acolo, privind-o cum moare.

— Cam așa ceva. Biata bătrânică. N-a fost o idee bună.

---

[1] Alcaloid care se găsește în cucută, substanță otrăvitoare; poate fi obținut și prin sinteză.

— Crima nu e niciodată o idee bună.

Doctorul Bullard mai frunzări o dată raportul.

— Se pare că nu mâncase de ceva vreme. Asta a grăbit procesul. În stomac nu s-au găsit semințe, ceea ce înseamnă că substanța a fost distilată.

— Da. Am sunat pentru asta la Patologie, chiar înainte să vii. Mi-au spus că e solubilă în alcool, eter sau cloroform.

— Nu şi în apă?

— Nu.

— Asta înseamnă că, pentru a părea o moarte naturală, trebuie s-o fi băut?

— Cam aşa ceva, încuviință Barnaby. Orice altceva ar fi fost prea riscant. Până şi o bătrână de optzeci de ani se poate împotrivi dacă cineva îi apasă un tampon cu cloroform pe față. Putea să izbească unele lucruri. Să spargă bibelourile. Câinele ar fi făcut un adevărat vacarm.

— Asta explică de ce sunt congestionați plămânii. Doctorul Bullard bătu darabana pe raport. Prea mult, chiar şi pentru cineva suferind de bronşită. Sigur, n-avem de ce să ne supărăm pe Lessiter. Ar fi ciudat ca un doctor să caute simptome de otrăvire cu coniină la o moarte care pare naturală, chiar dacă e neaşteptată. Cu toate astea, rânji el, n-aş vrea să fiu de față atunci când îi vei spune.

Capitolul Patru

— Nu trebuie să conduci de parcă ai avea vizionare ca să te angajeze la *Sweeney*[1], sergent.

— Îmi pare rău, domnule. Troy încetini bosumflat. Ce rost mai are să fii în forțele de ordine, cu toate formularele și tipizatele astea plicticoase și cu toți tâmpiții ăștia care îți pun la nesfârșit tot felul de întrebări tâmpite, dacă nu poți din când în când s-o calci, să dai drumul la sirenă și să conduci ca un apucat? Și încă nu-i trecuse supărarea pentru muștruluiala (total nemeritată după părerea lui) pe care o încasase cu câteva zile în urmă. Cunoștea legile la fel de bine ca oricare altul, dar câți ofițeri au urmărit și investigat toate fleacurile care le apar în cale? Așa i-a fost norocul, să-l vâre băbătia în bucluc. Iar acum bat drumurile degeaba, numai pentru că o altă băbătie a mierlit-o. Singurul lucru plăcut din toată afacerea era faptul că afurisitul de inspector-șef Barnaby o să arate și mai tâmpit când o să se termine treaba, decât atunci când a început. Ignorând cu inocență ce scria în raportul de autopsie, Troy intră cu mașina pe Church Lane și parcă în dreptul numărului treisprezece.

Barnaby o găsi pe domnișoara Bellringer tăind pește în bucătăria ei cam dezordonată. Wellington stătea pe frigider, urmărind mișcările cuțitului, cu fața lui turtită radiind de satisfacție.

— Nu mănâncă nimic din conservă, spuse domnișoara Bellringer pe un ton destul de ratio-

---

[1] The Sweeney – serial polițist britanic TV.

nal, apoi adăugă: Înțeleg că s-a făcut autopsia.

Barnaby nu-şi putu reține o privire surprinsă. Crescuse într-un sat nu cu mult mai mare decât Badger's Drift şi ştia cât de eficient poate să umble zvonul, dar era impresionat de viteza cu care se răspândise această noutate. Presupuse că zvonul pornise de la antreprenorii de pompe funebre.

— Aveți dreptate. Mâine are loc o anchetă. Sunteți pregătită să o identificați pe domnişoara Simpson?

— De ce? spuse ea, albindu-se la față şi lăsând cuțitul pe tocător.

— După o autopsie este necesară identificarea.

— Păi... nu puteți face dumneavoastră asta?

— Mă tem că nu. Ştiți, eu n-am cunoscut-o. Se opri. – Pot să-l rog pe domnul Rainbird.

— Nu, nu faceți asta. Viermişorul ăla oribil. O pauză şi mai lungă. – E în regulă – dacă trebuie neapărat s-o facă cineva, mai bine să fiu eu. Wellington mieună în semn de protest şi ea începu din nou să taie peştele.

— După aceea, procurorul va emite un certificat iar prietena dumneavoastră va putea fi îngropată.

— Slavă Domnului! Biata Emily! Trânti farfuria pe podea şi deschise o cutie de smântână. Turnă într-un vas de piatră pe care îl puse pe jos. – Arterele motanului ăstuia trebuie să fie deja căptuşite cu grăsime. E căptuşit şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Ha! Îi trase lui Wellington un ghiont drăgăstos cu pantoful. – Dar îi place atât de mult!

— Ați spus că aveți cheia de la casa domnişoarei Simpson.

— Aşa e. Vreţi să aruncaţi o privire?

— Foarte scurtă. Mâine va avea loc o anchetă mai amănunţită.

— Ohh... asta ce înseamnă ...?

— Îmi pare rău. Nu pot să spun mai multe în acest moment.

— Sigur. Aveţi dreptate să mă certaţi, domnule inspector-şef. Duse un deget la buze. – „Tăcută sta mulţimea, ca o turmă". Vă place Keats[1]?

— N-am putea să ne grăbim puţin?

Ea luă o manta Burberry din cuierul de după uşă şi şi-o trase pe mâneci. În drum spre poartă dădu la parte o ramură plângătoare de măceş.

— Aveam o relaţie excelentă cu aceste plante. Le lăsam în pace, şi ele mă lăsau în pace. Acum totul mi-a scăpat din mână. Uitaţi-vă la tufele astea ciufulite. Credeam că măceşii sunt ideali pentru oamenii care nu se ocupă de grădinărie.

— Trebuie să fie tăiate din când în când, o sfătui inspectorul-şef, ale cărui garduri vii trezeau invidia celor de pe Arbury Crescent.

Sergentul Troy îi privi cum treceau strada – un bărbat înalt, cu jachetă şi pantaloni de vară de culoare deschisă, şi băbuţa ponosită care ţopăia alături de el, arătând ca un câine ciobănesc bătrân vârât într-un sac de pânză. Nu, gândi Troy, cu hainele astea nu poţi să mergi nicăieri. Îşi aminti de mama lui: făcea curăţenie la bătrâna Lady Preddicott, care arăta întotdeauna de parcă s-ar fi îmbrăcat în haine aruncate de la societatea de

---

[1] John Keats (1795 – 1821) poet englez, reprezentant al romantismului englez, alături de Byron şi Shelley.

caritate Oxfam. Şi îşi aminti că poartă hainele vechi ale nepotului ei: îmbrăcăminte ridicol de scumpă de la White House şi Harrod's, când de fapt tot ce îşi dorea erau nişte jeans şi un tricou cu Batman.

Doi copii şi o femeie cu un cărucior de cumpărături se opriseră în faţa maşinii şi se holbau la el. Se lăsă pe spate, relaxat, dar de fapt cu ochii în patru, ţinându-şi pe volan o singură mână, neglijent. Apoi Barnaby se întoarse şi îi făcu semn să vină şi el. Roşu de supărare, Troy ieşi din Rover, verifică încuietoarea şi se grăbi în urma lor.

Beehive Cottage[1] se afla la câteva zeci de metri în susul străzii, pe partea opusă casei domnişoarei Bellringer. Era perfecţiunea întruchipată. Genul de casă care apare în calendarele *This England* şi în afişele turistice. Căminul de vis, refugiul ideal.

Casa era acoperită cu stuf, aranjat îngrijit şi cu imaginaţie, şi avea un al doilea acoperiş, ca un fel de scoică aşezată deasupra primului. Ferestrele aveau ochiuri de geam prinse în fâşii de plumb. O alee din cărămizi montate în coadă de peşte, ciobite de vechime şi străjuite de levănţică şi santolina[2], se arcuia în jurul uşii din spate. Aici erau nalbe şi garoafe, toporaşi, cimbru şi rezede. Un gazon imaculat se întindea dincolo de un pâlc de stânjenei. La capătul pajiştii, pe jumătate ascunse de o tufă uriaşă de *viburnum bodnantense*,

---

[1] Vila cu stupi (l. engl.).

[2] Gen de plante din familia Asteraceae, ordinul Asterales, cu flori galbene, sferice.

erau doi stupi. După primul şoc de încântare, Barnaby se opri pentru o clipă de admiraţie tăcută. Grădina se întindea în jurul lui, aşa cum fac grădinile. Indiferentă şi armonioasă, consolator de frumoasă.

— Ce mireasmă minunată. Se apropie de o tufă de trandafiri din apropiere.

— Era favoritul ei. Nu ştiu cum îi zice.

— E un Papa Meilland. Barnaby se aplecă şi trase în piept parfumul incomparabil. Sergentul Troy îşi înălţă ochii la cer. Domnişoara Bellringer scoase o cheie mare de fier şi deschise uşa. Barnaby îi spuse lui Troy să rămână acolo, şi o urmă în casă.

Primul lucru pe care l-au văzut când au intrat în bucătărie a fost o etajeră de lemn pe care se afla un şorţ din pânză împăturit cu grijă, un prosop curat şi o carpetică.

Domnişoara Bellringer se întoarse repede în mijlocul camerei, strigând:

— Pfuii... ce miros oribil! Se duse spre chiuvetă.

Barnaby exclamă:

— Să nu atingeţi nimic, vă rog!

— Ohh! Încremeni deodată în picioare, ca un copil care se joacă de-a statuile. Din cauza amprentelor?

Fără îndoială, în aer plutea un miros insuportabil de mucegai.

Inspectorul-şef privi în jur.

Totul era minunat de curat şi frumos aranjat. Pe frigider era un borcan de pătrunjel. Un rastel de plasă de sârmă pentru legume, pe care se aflau câţiva cartofi şi, într-un castron de

cloisonné[1], câteva mere.

— Ați mai fost aici după ce a fost luat cadavrul?

Ea clătină din cap.

— Nu suport casa fără ea.

— Ați observat vreodată acest miros?

— Nu. Dar simțul meu olfactiv nu este prea ager. Emily mă boscorodea într-una din cauza asta. Mă tot îndemna să miros ba una, ba alta. O adevărată pierdere de timp.

— Dar l-ați fi observat, cu siguranță, dacă ar fi fost atât de puternic ca acum?

— Cred că da. Începu să se miște necăjită de colo – colo, încruntându-se de grijă. – Asta-i bună!

— Ce e?

— Uite explicația. Cine naiba putea să aducă chestia asta aici? spuse ea arătând borcanul de pe frigider. Barnaby se apropie și îl mirosi. Mirosul ca de șoarece aproape că-l făcu să strănute. Spuse:

— Nu e pătrunjel?

— Dragă domnule – e cucută.

— Ce?

— E plin câmpul, dincolo de vechea linie ferată.

— Arată ca pătrunjelul. Credeți că prietena dumneavoastră a confundat...

— Doamne ferește, în nici un caz. Emily avea un strat minunat de pătrunjel. Chiar lângă nuc. Creștea trei soiuri diferite. Trebuie să excludeți această posibilitate. Oricum – ăsta nu era aici în dimineața în care a murit.

---

[1] Metal acoperit cu email colorat, compartimentat în modele decorative.

— Sunteți sigură?

— Destul de sigură, da. Evident, n-am umblat peste tot ca să fac inventarul.

— Iar vila a rămas închisă de-atunci?

— A fost închisă. Și – spuse ea anticipând următoarea lui întrebare – numai eu mai am cheia. Ușa de la intrare a rămas încuiată pe dinăuntru. Se deschide direct în stradă. Emily nu o folosea niciodată. Înțelegeți ce înseamnă asta, domnule inspector-șef? spuse ea, ridicând mâna, emoționată. – Am găsit primul nostru indiciu!

— Aici este camera de zi? Barnaby porni într-acolo, întorcând capul.

— Da, spuse ea urmându-l. Jos nu sunt decât aceste două camere.

— Această ușă era deschisă în dimineața în care a fost găsită?

— Nu. Închisă.

Un ceas de pe vremea bunicilor ticăia încet în colțul camerei. Erau acolo un mic șemineu și grinzi decorate cu alamă, o garnitură de trei scaune acoperite cu creton, o masă Queen Anne și două vitrine cu geamuri de cristal, pline cu farfurii și cu bibelouri. Un perete era căptușit cu cărți.

Interiorul vilei se potrivea atât de mult cu ceea ce lăsa de așteptat exteriorul, încât Barnaby avu sentimentul tulburător că păşise într-o scenă de epocă foarte bine pusă la punct. Părea că în orice moment putea să intre o servitoare, să ridice receptorul greu al telefonului vechi de bachelită și să spună: „Mă tem că doamna nu este acasă". Ori vreun june într-un tricou alb ca laptele ar fi întrebat dacă vrea cineva să joace tenis. Dar avea parte doar de bătrâna asta, scorțoasă ca un colonel.

— Corpul era întins chiar acolo, inspectore.

— Scuzați?

— Chiar acolo. Domnișoara Bellringer stătea în fața șemineului gol.

— Puteți să-mi arătați exact unde?

— Mă străduiesc.

Privi încruntată spre covoraș, apoi se lăsă în jos pe podea, fluturând mantaua Burberry și dând la iveală pentru o clipă o pereche de budigăi vernil de poliester, și îi arătă.

— Capul ei era cam pe-aici – vedeți?

— Da. Mulțumesc. În sinea lui Barnaby blestema întârzierea cu care ajunsese la fața locului. Nu se făcuseră fotografii. Corpul fusese ridicat imediat. Urmele se șterseseră.

— Bineînțeles. Domnișoara Bellringer se ridică foarte încet. – Doctorul Lessiter a fost – o, mulțumesc, inspectore – a fost nevoit să o miște în timpul examinării. Îl privi pe Barnaby cum se îndreaptă spre vitrine și le privește cu luare-aminte. Unele dintre farfurii erau extraordinar de frumoase, împodobite cu ornamente aurii, strălucitoare.

— Acolo are porțelanuri de Meissen – spuse domnișoara Bellringer arătând cu capul spre stânga – iar celelalte sunt porțelanuri de Coalport. Dar sunt și câteva piese pe care le-a adus din Franța. Obișnuiam să mergem cu bicicleta pe la târguri, acum mulți ani. Găseam tot felul de chilipiruri.

Între vitrine, pe o măsuță rotundă stăteau telefonul și un teanc de cărți. *Golden Treasury* a lui Palgrave, câteva piese de teatru din vremea

regelui James[1], *Grădinarul aventuros*[2] şi o ediţie Mermaid a piesei *Julius Caesar*.

— Îl adora pe Shakespeare. Shakespeare şi Biblia. Hrană pentru minte şi mângâiere pentru suflet. *Julius Caesar* era deschisă, deasupra teancului, lângă o lupă. – Iubea şi teatrul. Mergeam foarte des, când mai putea să conducă maşina. Au fost nişte ani minunaţi. Absolut minunaţi. Scoase o batistă mare din mătase colorată în verde şi roşu aprins, şi îşi suflă nasul.

Urcară la etaj. Numai un dormitor era mobilat. Un pat îngust, feciorelnic, tapet cu flori de nu-mă-uita, perdele de catifea decolorate. Totul dulce şi inocent ca un corset de modă veche. Cealaltă cameră era folosită ca depozit. Erau acolo un aspirator şi un vraf de cutii şi câteva damigene de vin de casă, unele tulburi, altele limpezite, iar una sau două bolborosind încetişor.

— Avea de gând să le pună caprifoi, pentru aromă, la sfârşitul acestei săptămâni. Să ştiţi că seamănă puţin cu vinul de Sancerre.

Coborâră pe scara îngustă, la bucătărie.

— Trebuie să fie o sticlă deschisă pe undeva.

---

[1] James (1566-1625), fiul reginei Mary a Scoţiei, rege al Scoţiei sub numele de James VI, rege al Angliei şi Irlandei sub numele de James I. În 1603 i-a succedat la tron reginei Elisabeta I a Angliei, moartă fără urmaşi. Mare protector al artelor şi al artiştilor, printre care şi Shakespeare.

[2] Carte de grădinărit de Cristopher Lloyd, al cărei titlu a fost preluat de alţi autori, dând naştere unei colecţii.

A băut ceva cu alcool înainte să moară, spuse Barnaby.

— Încercați în cămară. Domnișoara Bellringer arătă o ușă albastră în capătul bucătăriei, adăugând, o clipă prea târziu: Atenție la treaptă.

Bâjbâi în semiîntuneric. Lumina verzuie se strecura printre frunzele unui dafin lipit de fereastra măricică, acoperită cu o plasă de sârmă, cum se puneau altădată la cămările de alimente. Fereastra avea un zăvor foarte simplu, care era rupt. Barnaby își scoase batista, apucă zăvorul, trase de fereastră, o deschise, și o închise cu grijă la loc. Cineva suficient de subțire ar fi avut loc să intre pe-acolo. Cămara avea rafturi de piatră, pe care erau înșirate o mulțime de sticle și borcane. Fructe uscate și pisate, caise cu mirodenii în borcane înalte și miere opacă, alburie, cu etichete înflorate cu date din anul trecut. Un castron mare cu prune. Și gemuri și jeleuri: fructe lichide, întunecate sau străvezii. Pusese și păstăi de fasole în saramură, exact ca mama lui. Chiar lângă ușă era o sticlă de vin pe jumătate goală. Elderflower 1979.

Barnaby deschise ușa din spate și îi făcu semn lui Troy, spunând:

— Vino să iei o declarație.

Se întoarseră în camera de zi și se așezară; domnișoara Bellringer părea speriată și serioasă.

— Acum, începu Barnaby, aș vrea să...

— Doar o clipă, domnule inspector-șef. Nu spuneați că... știți dumneavoastră... orice poate fi luat și folosit drept probă... toate aceste...

— Nu-i decât o declarație de martor, domnișoară Bellringer. Nu e necesar în acest caz, vă asigur.

Asta e problema cu civilii, se gândi sergentul Troy. Văd câteva aşa-zise filme poliţiste la teve şi îşi închipuie că ştiu totul.

Stând în afara câmpului vizual al şefului său, strâmbă puţintel din nas.

— Dacă puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat din momentul în care aţi intrat pentru prima oară.

— Am intrat în bucătărie...

— Poştaşul era cu dumneavoastră?

— Nu. După ce a vorbit cu mine, şi-a văzut de drum. Am deschis uşa din spate, m-am repezit aici şi am găsit-o acolo unde v-am arătat.

— Aţi atins în vreun fel corpul?

— Da. N-am mişcat-o dar... am ţinut-o de mână timp de o clipă.

— Aţi mai atins şi altceva?

— Nu atunci. Doctorul Lessiter a sosit şi a examinat-o... el a mutat-o, bineînţeles. Apoi a sunat la morgă să ceară o maşină... de fapt o dubiţă... cu care s-o ducă. Mi-a explicat despre certificatul de deces şi a întrebat cine se va ocupa de înmormântare. Am spus că eu şi, în timp ce aşteptam să vină dubiţa, mă tem... mă tem că am făcut puţină curăţenie. Îl privi pe Barnaby, îmbujorându-se.

— Adică...?

— Era o ceaşcă de cacao pe masa de telefon. Şi un pahar de vin gol. Am fost cam uimită, era ciudat.

— Ce anume?

—Emily nu bea niciodată singură. Era una din micile ei manii. Cred că i se părea un fel de desfrânare. Dar dacă venea cineva, scotea o sticlă. Era de ajuns o mică aluzie. Făcea un vin minu-

nat. Era singurul lucru cu care se mândrea... Își acoperi fața cu mâinile vreme de câteva clipe, după care spuse: Îmi pare rău...

— Nu vă faceți griji. Continuați când puteți.

Bineînțeles, dacă e vorba de crimă, n-avea cum să fie decât un singur pahar. Celălalt a fost probabil spălat cu grijă și pus la loc în dulap.

— Era o oală de lapte în bucătărie, continuă domnișoara Bellringer. Am spălat totul și am pus lucrurile la loc. Vedeți, știam ce-ar fi simțit. Să vadă cineva vase murdare în salon... Era întotdeauna extrem de meticuloasă. Presupun că am procedat greșit. Se simțea vinovată, ceea ce o făcea să pară agresivă. Fiindcă Barnaby nu răspunse, ea continuă: Apoi am golit frigiderul. Niște carne de miel și niște lapte. Alte mărunțișuri. Jumătate de conservă de mâncare pentru Benjy. De fapt, pe asta i-am dat-o lui. Știți, nu mâncase nimic de dimineață.

— Unde este câinele acum?

— La ferma lui Trace. Probabil că ați văzut-o deja. La capătul satului – o clădire portocaliu deschis. Au deja vreo cinci, șase câini, așa că încă unul nu mai contează. Am fost să-l văd în urmă cu puțin timp, dar nu mă mai duc altădată. Mă tulbură prea mult. Vine la mine în goană, sperând că sunt Emily. Îl avea de treisprezece ani.

— Nu l-ați auzit lătrând? În seara morții ei?

— Nu, dar e foarte cumsecade... pentru un câine Jack Russell[1]. Dacă te cunoaște, bineînțeles. Cu străinii e altceva. Îi zâmbi lui Barnaby, fără

---

[1] Rasă de terier de talie mică, alb cu pete cafenii, folosit la vânătoarea de vulpi.

să-i vină în minte că şi el e străin. – Şi doarme în bucătărie, iar cum uşa de la camera de zi era închisă, o fi crezut pur şi simplu că Emily s-a dus la culcare.

— Să ne întoarcem la dimineaţa de vineri...

— Despre asta era vorba, adevărat. După ce a plecat dubiţa, am stins lumina electrică, am luat câinele din bucătărie, am închis şi am plecat.

— Înţeleg. Mă tem că acum va trebui să ţin eu cheia. Veţi primi o chitanţă la timpul cuvenit.

— Oh! Foarte bine.

Barnaby aproape că văzu cum i se cristalizează întrebările în minte. Dar nu-l întrebă nimic.

— După aceea aţi mers direct la fermă? Continuă el. Nu în grădină sau în şopron?

— Păi... a trebuit să le spun albinelor.

— Pardon?

— Trebuie să le spui albinelor atunci când moare cineva. Mai ales dacă e vorba de proprietar. Altfel pleacă pur şi simplu.

Ciuma asta are dreptate, observă Troy în sinea lui. Ciuma asta într-o doagă.

Îşi trosni degetele, hotărât să nu ţină seama de această superstiţie.

— Chiar aşa? spuse Barnaby.

— Dumnezeule, da. Lucru ştiut. Am ciocănit de trei ori cu cheia în stupi, şi le-am spus: Stăpâna voastră a murit, după care am plecat. Oamenii din sat spun că trebuie şi să înfăşori stupul cu ceva negru, dar nu fac eu aşa ceva. Sunt nişte superstiţioşi, toţi. M-am gândit şi că, dacă încep să mă vânzolesc pe-acolo, albinele m-ar putea înţepa.

— Mulţumesc. Sergentul Troy vă va citi declaraţia şi vă va cere să o semnaţi.

După ce terminară, domnişoara Bellringer se ridică, spunând, cu o oarecare melancolie:

— Asta-i tot?

— După masă aş vrea să-mi arătaţi unde a fost găsită orhideea.

— Nu vreţi să mergem să mâncăm ceva împreună? întrebă ea vizibil înviorată.

— Nu, mulţumesc. O să mănânc ceva la Black Boy.

— Oh, n-ar fi trebuit să vă invit! Mâncarea de la doamna Sweeney e celebră.

Barnaby zâmbi.

— Trebuie să mănânc ca să supravieţuiesc.

— Ahhh... înţeleg. Vreţi să vedeţi culoarea locală. Cadrul crimei.

Apucând clanţa cu batista, Barnaby îi deschise uşa. În timp ce ieşea, femeia observă ceva.

— Ce ciudat!

— Ce?

— Furca lui Emily nu mai este. O ţinea pe raftul de colo, împreună cu prosopul şi şorţul.

— Poate e în grădină.

— O, nu. Era o fiinţă cu tabieturi. Ştergea uneltele cu hârtie de ziar şi le punea pe preş după ce le folosea.

— Fără îndoială că o să apară.

— Nu prea mai are importanţă acum, nu-i aşa? Se întoarse. – Deci ne vedem pe la două, da?

După ce plecă domnişoara Bellringer, Barnaby îl postă pe Troy în faţa uşii de la intrare, se afundă pe sofaua de creton din camera liniştită, şi ascultă ticăitul ceasului. Stătea în faţa fotoliilor cu perne bombate, netede. Într-unul din ele stătuse cineva cu un pahar de vin în mână, zâm-

bind, vorbind, câştigând încrederea victimei? Ucigând?

Nu prea erau îndoieli în mintea inspectorului-şef. Cucuta din bucătărie era aproape sigur o încercare grosolană de a sugera că mioapa domnişoară Simpson culesese din greşeală planta otrăvitoare, crezând că e pătrunjel, şi astfel se otrăvise. O hotărâre pripită, luată atunci când se răspândise în sat zvonul despre autopsie. Urcă pe tăblia mesei acoperite deja de o peliculă de praf şi se uită la cărţi.

Shakespeare era deschis deasupra teancului de cărţi. Iulius Caesar, cel mai nobil dintre romani. Şi cel mai plicticos, gândi Barnaby, amintindu-şi de chinurile pe care i le provocase acest text în urmă cu treizeci de ani. De atunci nu mai citise nimic de Shakespeare, iar atunci când fusese nevoit să meargă, din politeţe, la o montare foarte inventivă a piesei *Visul unei nopţi de vară*, în care Joyce jucase rolul Titania[1] în chip de sufragetă eduardiană, nu găsise nici un motiv pentru care să regrete că nu citise. Privi peste paginile deschise, strângând din ochi. Se căută de ochelari, apoi îşi aminti că erau în cealaltă haină, şi apucă lupa cu batista.

Domnişoara Simpson ajunsese deja la sfârşitul piesei, când Pindarus adusese veştile rele de pe câmpul de luptă. Barnaby citi câteva rânduri. Nici unul nu îi era câtuşi de puţin familiar. Apoi văzu ceva. O linie uşoară pe margine. Duse cartea la fereastră şi o cercetă din

[1] Montare a piesei la teatrul Old Vic, cu actriţa Joyce Redman în rolul Titaniei.

nou. Cineva încadrase trei rânduri din discursul lui Cassius. Citi cu glas tare:

În ziua aceea am respirat întâia oară.
Timpul a mers rotund,
Şi-nchei acolo unde-am început;
Viaţa mea şi-a sfârşit drumul.

Capitolul Cinci

Când Barnaby intră în Black Boy, conversaţiile încetară. Nu c-ar fi fost cine ştie ce sporoviială. Într-un colţ era un moşulică, abia zărindu-se printre vălătucii nesănătoşi de fum; doi tineri cu picioarele cocoţate pe bara de la bar; o fată care se juca la un automat. Doamna Sweeney, cu părul grizonant şi cu pieptul nefiresc de plat, nu părea să se simtă ca acasă în spatele tejghelei – avea mai degrabă un aer încolţit. Inspectorul-şef Barnaby întrebă ce au de mâncare, refuză plăcinta de casă a doamnei Sweeney şi se hotărî pentru pâine cu brânză şi salată şi o halbă de bere. Era sigur că, din curiozitate faţă de prezenţa lui, careva o să facă vreun comentariu. Dar rapiditatea cu care intrară în miezul problemei îl luă pe nepregătite. Nici nu apucase să ia două înghiţituri de bere (călduţă şi cu gust de săpun) că unul din tineri spuse:

— Mata eşti poliţaiu', nu?

Barnaby tăie o bucată de brânză şi făcu din cap un semn care putea să însemne orice.

Doamna Sweeney zise:

— E ceva cu biata domnişoară Simpson?

— O cunoşteaţi? întrebă Barnaby.

— Offf... toată lumea o ştia.

Vălătucii de fum din colț se limpeziră puțin și se auzi un zornăit ca de șarpe cu clopoței. Doamne, se gândi Barnaby, bietul bătrân de-abia se mai ține pe picioare. Apoi își dădu seama că sunetul era provocat de surparea unui șir de piese de domino.

— M-a învățat limba engleză, declară bătrânul.

— Așa e, Jake, te-a învățat, încuviință doamna Sweeney, șoptindu-i lui Barnaby: – și nici acum nu știe nici să scrie, nici să citească.

— Deci era bine văzută în sat?

— O, da. Nu ca alții.

— Da' ce vrei să știi despre ea și de ce? spuse unul dintre tineri.

— Da, chiar, se vârî și celălalt, a făcut ceva?

— Facem doar unele cercetări.

— Știi ce cred? spuse din nou primul. Purta un tricou pe care scria *Nu conduce beat – s-ar putea să te prindă.* De sub tricou, o halcă mare de grăsime, albă ca lepra și păroasă, îi atârna peste centura militară. – Cred că era gazdă de hoți. Mișunau tâlharii pe la ea pe-acolo. Îi ascundea printre fagurii de miere. Izbucniră amândoi în râs. Fata rânji.

— Nu-i de râs, Keith, spuse doamna Sweeney supărată. Dacă asta e tot ce găsiți de cuviință să spuneți, duceți-vă să beți în altă parte.

Barnaby mai ascultă timp de o jumătate de oră oamenii care veneau și plecau, dar verdictul lor asupra domnișoarei Simpson nu se schimbă. Foarte blândă. Avea răbdare cu copiii. Mereu generoasă, de parcă ar fi avut un magazin. Dulceață. Miere. Borcane cu fructe. Aducea flori

minunate la biserică. Domnişoara Bellringer, biata de ea. Ce-o să se facă acum? Dar Benjy? Se prăpădesc de durere. Şi câinele îmbătrâneşte. Domnişoara Simpson o să ne lipsească foarte mult. O să-i ducem dorul. Trist.

Chiar şi după ce dădu deoparte laudele care se aduc de obicei celor decedaţi de curând, Barnaby rămase tot cu imaginea unei fiinţe remarcabile. Doamna Sweeney trase clar concluzia:

— Nu avea nici un duşman pe lume.

Aerul era verde şi proaspăt atunci când intrară în pădure, dar după câteva minute Barnaby simţi o schimbare. În timp ce arborii îşi închideau crengile deasupra capetelor lor, belşugul verdeţii de sub picioarele lor şi din jur le asalta nările cu o miasmă pătrunzătoare de putreziciune. Domnişoara Bellringer deschidea calea. Ţinea în mână un bastonaş pliant şi mergea lângă inspector, aşa cum îi ceruse el.

— Cred că era chiar acolo, după tufele de spânz. Da – acolo era.

— Staţi. Barnaby o luă de braţ. Staţi aici, vă rog. Cu cât călcăm mai puţin, cu atât mai bine.

— Înţeleg. Părea dezamăgită, dar rămase supusă pe loc, depliind bastonaşul şi legându-i în vârf o panglică. Începu să-l ghideze: – „Mai la stânga", „Călduţ", „Chiar pe-acolo" în timp ce el păşea cu grijă în jurul pâlcului de flori mici şi verzi. Apoi, când îl văzu aplecându-se: – Perfectă, nu-i aşa?

Barnaby studie orhideea şi beţigaşul cu panglică roşie. Deşi lipsit de viaţă, fanionul părea mai viu decât planta palidă ca cenuşa. Nodul

perfect legat arăta înduioşător. Se ridică şi privi în jur. Atât cât putea vedea, stratul de pământ amestecat cu frunze din imediata apropiere, deşi plin de dâre lăsate probabil de iepuri sau de alte mici creaturi, nu părea deranjat.

În stânga lui era un hăţiş des de crengi. Păşind cu grijă, privi spre pământ. Două adâncituri indicau că, vreme mai îndelungată, stătuse acolo cineva. Se uită unde apăsaseră pantofii mai mult, se aşeză alături şi privi printre crengi.

Avea în faţă o poieniţă. O bucată mare de teren era călcată în picioare: frunze de clopoţei şi ferigi erau culcate la pământ şi strivite. Merse în jurul hăţişului şi se apropie de marginea poienii, unde se lăsă pe vine şi studie pământul mai de aproape, având grijă să nu păşească în zona strivită, care era destul de întinsă. Cu siguranţă că cineva sau ceva bătătorise straşnic locul. Pe drumul de întoarcere către domnişoara Bellringer, văzu pe pământ o urmă prea ştearsă pentru a putea fi numită contur, ca şi cum un buştean sau ceva greu ar fi zăcut acolo ceva timp.

— Mulţumesc că mi-aţi arătat. Se simţi mai bine când ieşiră din desişul sufocant de copaci, în câmp deschis. Nagâţii zburau pe deasupra capetelor lor, în văzduhul plin de soare şi lumină. – Vreţi să trimit să vă aducă la proces, domnişoară Bellringer?

— O, nu. Avem un excelent taxi sătesc. O să vin foarte bine cu el.

În timp ce se apropiau de Beehive Cottage, văzură că sergentul Troy, care păzea cu vigilenţă, era înconjurat de o mică mulţime. Barnaby îşi luă la revedere de la domnişoara Bellringer şi

traversă. Fu acostat imediat de cel mai tânăr din grup.

— De ce pierde ăsta vremea pe-aici?

— E de la poliție?

— Da' mata eşti polițai, nu?

— De ce nu porți uniformă?

— Măi, băiete, rosti sergentul Troy printre dinți, de ce nu-ți vezi de drum? N-ai ce vedea aici. Îndemnul nu avu nici un efect; suna oarecum mecanic. Grupul stătea neclintit.

— Trimit pe cineva să te ajute, Troy.

— Ies din serviciu peste jumătate de oră.

— Aşa ar fi trebuit, sergent, aşa ar fi trebuit. Dar trebuie să stea cineva aici până la cinci. O adolescentă cu un țânc de mână şi cu un sugar în cărucior se alătură grupului. Barnaby rânji. – Până atunci o să se umple casa.

Dezbaterile de la procuratură din ziua următoare n-au durat prea mult. Rămăşițele domnişoarei Emily Simpson au fost identificate, cu puțin timp înainte, de către prietena ei Lucy Bellringer, după care s-a dat permisiunea să fie îngropate. S-a dat citire raportului medicului legist, iar procesul a fost amânat pentru o dată ulterioară, în funcție de viitoarele rezultate ale anchetei poliției.

Partea a Doua

ANCHETA

Capitolul Unu

Barbara Lessiter se apropie de oglinda din colțul dormitorului. Stinsese toate luminile, cu o singură excepție, lămpița de fildeș de lângă patul ei. Lumina era filtrată de un abajur de culoarea caisei, aruncând o strălucire caldă asupra cămășii de noapte lucioase și a pielii ei bronzate artificial. Grămăjoare mici de cremă cu aromă de căpșuni tremurau pe vârfurile degetelor ei. Începu să-și maseze gâtul, începând de sub mărul lui Adam până la bărbie, ritmic, închizând ochii și zâmbind. Apoi, cu ambele mâini și încă mai multă cremă, își tapotă întreaga față. Lăsă la urmă uleiul pentru ochi. Franțuzesc, patruzeci și cinci de lire borcănelul, din care nu mai rămase nimic.

Adora acest ritual. Încă de când era tânără, cu mulți ani înainte să fie nevoie, se masase, se tapotase, se ciupise și se pălmuise cu voluptoasă satisfacție. Nici acum n-aș prea avea nevoie, își spuse în sinea ei, stând la adăpost în lumina adumbrită a lămpii.

După ce termină cu fața, își perie părul: de cincizeci de ori de la rădăcină spre vârf. Un păr lucios, șaten-roșcat, bogat și mătăsos cum numai henna, gălbenușul de ou și cremele nutritive îl pot face. Scuturâ din cap dându-și părul pe spate și zâmbi. Mișcarea făcu să-i alunece breteaua de pe unul din umeri. Veni mai aproape de oglindă, își atinse sânul dezgolit, atinse micile vânătăi

purpurii şi zâmbi din nou, un zâmbet de amintire lacomă. Apoi rămase nemişcată, ascultând.

Cineva se apropia de uşă. Îşi ţinu respiraţia. Se auzi un ciocănit. Timid ca o încercare, aproape ca o scuză. Aşteptă, acoperindu-şi pielea dezgolită de parcă uşa ar fi fost transparentă. După o clipă sau două, paşii târşiţi se depărtară. Ea răsuflă, o respiraţie îndelung reţinută. Data viitoare trebuie să-l lase să intre. De-o veşnicie nu l-a mai primit. Şi, la urma urmei, a fost foarte bun cu ea. Dar, Doamne sfinte, ce contrast o să fie...

Se născuse Barbara Wheeler, în Uxbridge, „pe la sfârşitul anilor cincizeci", cum spunea ea cu prefăcută timiditate. Tatăl ei era maistru la căile ferate, iar mama menajeră. Mai aveau încă cinci copii. Numai Barbara era frumoasă. Stăteau înghesuiţi într-o casă dintr-un aliniament de case identice, cu o curte din beton. Dormea într-o cameră cu alte două surori, ajunse acum, la rândul lor, menajere, şi îşi apăra spaţiul şi lucrurile cu un feroce simţ al posesiunii. Disprețuise hainele şi produsele lor cosmetice ieftine, ţinându-se de nas când se dădeau cu California Poppy de la Woolworth. Începuse să fure la cincisprezece ani – creme, parfumuri şi loţiuni, cojindu-le etichetele, ştiind că nimeni din cei ai casei nu auzise vreodată de acele mărci.

După ce surorile ei fură înghiţite de fabrica de dulciuri din localitate, îşi găsi o slujbă de funcţionară măruntă la un birou de avocatură, şi i se păru un pas nesigur pe panta lunecoasă care o va duce dintr-un mediu murdar şi urât către perfecta strălucire a vieţii clasei de mijloc. O lume în care, pentru a te bucura de iarbă şi co-

paci, nu mai trebuie să mergi într-un parc plin de câini care muşcă şi copii care zbiară, ci poţi să ai toate astea în propria ta grădină. O lume în care oamenii îşi spală hainele înainte de a ajunge să arate murdare, bărbaţii îşi strâng mâinile când se întâlnesc, iar femeile îşi ating uşor obrajii pudraţi, într-un salut delicat şi rece.

Barbara nu era din cale-afară de inteligentă, dar era abilă şi muncea din greu şi fără crâcnire, cu gura ferecată şi ochii în patru. Începu să-şi ia haine de la unul din cele mai mari magazine din Slough – alegându-le, pe cât posibil, în stilul hainelor pe care le purta fiica cea mai mare, căsătorită, a patronului. Această etapă de afaceri continuase până aproape de optsprezece ani. Era încă virgină, pe de o parte din cauză că nu întâlnise încă un bărbat care să-i placă, dar cel mai mult din cauză că avea ideea vagă şi extravagantă că, dacă îşi va oferi virginitatea unui pețitor serios, ar putea să-şi răscumpere jalnicele începuturi ale vieţii ei. Bineînţeles, nu suflase niciodată nici o vorbă despre asta, dar era mereu neliniştită la gândul că vreunul dintre membrii lipsiţi de griji ai clasei de sus, pe care îi întâlnea la birou, ar putea afla ceva despre ea.

Alan Cater, noul stagiar al firmei, a început să lucreze acolo chiar în ziua în care ea împlinea optsprezece ani. Era înalt, blond, cu ochi tăioşi, albaştri, şi fuma ţigări de foi subţiri şi maronii. Avea o maşină sport Cobra roşie şi un ceas foarte fin de aur. Zâmbea foarte mult, mai ales către Barbara. O şi atingea, numai ca din întâmplare, fără nimic ofensator: o mână pe umăr, un braţ în jurul taliei în biroul cu dosare. Ea era mai

degrabă şocată de valurile de emoţie plăcută pe care le simţea atunci când el făcea aceste lucruri, dar nu spunea nimic, fără să-şi dea seama că respiraţia grăbită şi obrajii îmbujoraţi o dădeau de gol.

Într-o seară de pe la mijlocul verii, el rămăsese la birou până mai târziu. Juca tenis imediat după slujbă şi intrase la garderobă să se schimbe. Barbara nu pleca niciodată înaintea lui. Absolvise cursul seral de steno-dactilografie şi tocmai închidea maşina de scris, când el intră în pantaloni scurţi şi cu o cămaşă albă Aertex. Toţi ceilalţi plecaseră. El rămase în picioare, mâncând-o din ochi timp de câteva secunde lungi, începând cu chipul şi continuând cu restul. Apoi încuie uşa şi îi zise că-şi dorise foarte mult această clipă. Barbara tremura de emoţie. El veni lângă ea, îi spuse „Vrei să-ţi arăt în ce stare mă aduci?" şi îi conduse mâna. În timp ce-i deschidea bluza, în cele câteva clipe de dinainte de a-şi pierde minţile cu totul, Barbara se văzu împreună cu el în cadrul uşii unei vechi biserici de ţară, îmbrăcată în alb, bineînţeles, iar Alan în costum de zi. Şi pe urmă şampanie şi un tort pe trei rânduri; şi o felie va fi păstrată pentru botez.

— Eşti o fată adorabilă, dragă. Îi deschise sutienul. – Haide – ce s-a întâmplat? Doar nu vrei să zici că nu te aşteptai la asta?

— Nu mă mai ţin picioarele...

— Se rezolvă imediat. Avem o banchetă în biroul bătrânului Rupert. Şi o oglindă.

Intrară acolo, cu mâinile împletite, lăsând bluza şi sutienul pe maşina de scris. Se aşezară pe banchetă, cu faţa spre oglindă şi spre o

fereastră cu perdea subțire care dădea spre stradă. Când era aproape goală, Alan o amenință că va trage perdelele. Acest lucru, în loc să o sperie, o stârni încă și mai mult. El părea că știe exact ce trebuie să facă. Aproape că n-a durut-o, nu a fost așa cum spun toți, atâta doar că i s-a părut că s-a terminat prea repede. Voia mai mult, iar el i-a dat mai mult. După o oră, cineva bătu la ușa de la intrare, iar el zâmbi, punându-i degetul la buze. Stând călare pe genunchii lui, văzu o fată în costum de tenis, cu părul lung strâns la spate cu o eșarfă, trecând prin fața ferestrei. Era aproape nouă când, în sfârșit, plecară.

După aceea s-au întâlnit mai des, de obicei seara târziu, Alan explicând că trebuie mai întâi să recupereze cursurile. Conducea către centura de verdeață a orașului și căuta un loc retras, sau, dacă era vreme rea, stăteau în mașină. Ea nu l-a dus niciodată în cămăruța ei minusculă și îi spusese deja (pentru a evita întrebările incomode) că e orfană. În serile în care nu se întâlneau, era neliniștită, devorată de dor. La birou, el avea o atitudine profesională – îi făcea uneori cu ochiul atunci când nu era nimeni prin preajmă. O dată, când au fost pentru scurtă vreme singuri, a venit în fața scaunului și i-a strecurat mâna în decolteu.

La jumătatea iernii își dădu seama că e gravidă. Se simți puțin îngrijorată când îi spuse, de parcă ar fi fost numai vina ei. Termină mărturisirea cu întrebarea ce vor spune părinții lui. El făcu o figură neîncrezătoare, dubitativă, apoi amuzată, apoi o îmbrățișă distant și-i spuse:

— Nu te îngrijora. Ieșim noi din asta.

La sfârșitul săptămânii, Rupert Winstanley

o chemă la el în birou şi îi dădu adresa unei clinici private din Saint John's Wood şi un cec de o sută cincizeci de lire. De atunci nu i-a mai văzut niciodată, pe nici unul dintre ei.

A făcut avortul, prea nenorocită şi prea singură pentru a căuta o alternativă. Sigur, acum n-ar mai proceda aşa. I-ar usca de bani pe fraieri. Dacă n-ar putea căpăta respectul, admiraţia sau dragostea lor, ar face negreşit tot ce trebuie ca să le ia banii.

Se întorsese acasă de la clinică după vreo lună şi lucra ca fată de prăvălie la Sainsbury's când, într-o noapte, târziu, cineva bătu la uşă. Întredeschisese uşa. Un bărbat care mirosea uşor a colonie şi foarte tare a bere. Purta o jachetă cu insignă, cravată în dungi şi pantaloni de flanelă. Rostise: „Bu..n...n...ă..." şi o privise din cap până în picioare.

— Ce doriţi?

— Sunt un prieten al lui Alan, de fapt. El credea că am putea... ştii... să ne-nţelegem...

Ea trânti uşa. Mânia, durerea şi dezgustul fierbeau în sufletul ei. Stătea nemişcată, de parcă mişcarea ar fi putut să o rănească. Ticălosul! Durerea se stinse, dezgustul năvăli în albia memoriei, îndreptat asupra lui Alan şi a celor de teapa lui. Rămăsese numai furia. Trase cu urechea. Nici un zgomot. Trebuie să fie tot acolo. Deschise iar uşa. El îi zâmbi vag.

Ea spuse:

— O să te coste. Se uită cum i se topeşte vanitatea înecată în bere, şi se gândi: înfăşoară-ţi-o în cravata aia fudulă de şcoală şi bagă-ţi-o undeva.

— Oh... hmm... bine...

Dădu să intre în cameră. Ea puse piciorul în uşă.

— Cât ai la tine?

El scotoci prin portofel, scoase nişte bancnote, un carnet de conducere şi fotografia unui copil.

— Cincizeci de lire...

Aproape cât salariul ei pe o lună. Deschise larg uşa.

— N-ar fi mai bine să vii înăuntru?

Şi o ţinuse tot aşa. Pe recomandări. Un prieten al unui prieten. De fapt, nu rămăsese niciodată fără nici un prieten. Pe de altă parte, nu se simţea niciodată în siguranţă. Chiria era întotdeauna plătită. Primea unele cadouri. Cadouri foarte drăguţe. O haină din blană de lup de la Harrod's, un televizor color uriaş, o vacanţă în Portofino când soţia amantului făcuse o histerectomie. Dar siguranţă nu. Nici o siguranţă financiară, asta era. Siguranţă emoţională avea. Nu-i păsa de nici unul dintre ei. Îi va privi de sus, suflând şi gâfâind ca nişte foci, fleşcăiţi şi impotenţi, şi îi va dispreţui pe toţi. Nu-şi va mai permite să simtă încă o dată acel val năvalnic de plăcere care o îndepărtase atât de tare de ţărmul raţiunii acum douăzeci de ani, în birourile *Winstanley, Dennison and Winstanley*. Nu-şi mai amintea nici măcar numele de familie al lui Alan, cu atât mai puţin figura.

Şi atunci îl întâlnise pe Trevor Lessiter. Se ciocnise de el, la propriu, la raionul de produse alimentare al magazinului Marks and Spencers. La un viraj prea strâns luat la unul din colţurile coridoarelor, cărucioarele lor s-au înţepenit unul

în altul, precum coarnele cerbilor, într-un clinci metalic. Ea îi aruncă imediat un zâmbet radios, profesional. El rămase de-a dreptul siderat de partea radioasă a zâmbetului, nesesizând defel profesionalismul.

Era un tip micuț și ciudat, cu un cap rotund, cu părul de culoarea sării cu piper și cu un fular de lână, cu toate că era o zi călduroasă. Haine scumpe, gândi ea, privindu-i ținuta cu ochi de cunoscătoare, dar plicticos de demodate, evident. Genul de bărbat care ține mărunțișul în pungă. Merseră cu cărucioarele unul lângă altul. Al lui era pe jumătate plin.

— Soția dumneavoastră v-a dat o listă foarte lungă.

— Nu... e..., se bâlbâi el uitându-se iute la ea și apoi la rafturi. E lista fiicei mele... sunt văduv.

Poticnindu-se imperceptibil, ea spuse:

— O – ce nechibzuită sunt... N-am vrut... Se opri și privi drept spre el. – Îmi pare foarte rău.

Se duseră să bea un ceai la o cafenea, dincolo de Odeon. Barbara se scuză imediat după ce se așezară și se repezi la toaletă, unde își scoase un rând de gene false și jumătate din ruj și se mai parfumă puțin. Se întâlniră din nou ca să ia un ceai, apoi au luat cina la un hotel de pe malul Tamisei, la Marlow. A condus-o cu vechiul și frumosul lui Jaguar. Ușile făceau *clac* atunci când se închideau, iar banchetele erau din piele adevărată. La hotel erau lumânări aprinse în pahare și flori în boluri de sticlă. Ea era obișnuită să ia masa în locuri neobișnuite, dar nu cu bărbați care nu se întorc să se uite întruna peste umăr. El îi vorbi despre accidentul soției și despre fiica lui.

— Aş vrea să o cunoşti.

Trecu ceva vreme până când să se poată aranja o întâlnire între ele. Sfârşiturile de săptămână veneau şi treceau, iar Judy părea să aibă întotdeauna ceva de făcut. În cele din urmă, totuşi, la insistenţele tatălui, au fixat o după-amiază de duminică. Barbara s-a îmbrăcat cu foarte multă grijă: o rochie moale din caşmir şi o haină uşoară de tweed. Abia dacă s-a machiat: puţin roşu în obraji, fond de ten, ruj discret şi un creion de ochi maroniu.

Satul se afla la peste cincizeci de kilometri de Slough (slavă Domnului, se gândi ea) iar în timp ce mergeau cu maşina, ea spuse de mai multe ori cu drăgălăşenie şi prefăcându-se doar pe jumătate:

— Sper că o să-i placă de mine.

Iar el, obtuz şi auto-amăgindu-se, spuse:

— Bineînţeles că o să te placă. De ce Dumnezeu să nu te placă?

Atunci când intră cu maşina pe alee, ea crezu că e o greşeală. Că poate a fost chemat la nişte pacienţi bogaţi, sau poate că vrea să mai ia nişte prieteni înainte să o ducă acasă. De o parte şi de alta a aleii erau pajişti înverzite, copaci, tufe de flori, peluze. Casa era o vilă mare, în stil victorian, cu foişor, fronton şi, aşa cum avea să descopere mai târziu, şapte dormitoare. O luă cu fiori când coborî din maşină. Fiori de dorinţă, speranţă şi teamă.

Ea spuse:

— Îmi aminteşte de casa tatălui meu.

— Oh. Pe unde este, draga mea? Nu-i spusese până atunci nimic despre familia ei.

— În Scoția. S-a dus, cum se duc toate. Privi în sus spre multele ferestre ale casei și scoase un oftat adânc, vibrând de amintiri și de sentimentul de pierdere. – Avea patima jocurilor de noroc.

— Sper că o să... El se opri. Barbara știa ce ar fi vrut să spună și o blestema în gând pe fata pe care încă n-o văzuse. Nu se simțise niciodată bine cu femeile, nu avusese niciodată o prietenă apropiată. Mă rog – trebuie să joace cum o ieși.

A ieșit un dezastru absolut. Fiica se așezase, cu un aer ursuz și dezaprobator (acela era scaunul favorit al mamei mele), împărțind ceai și bucăți mari de prăjitură de casă. Barbara încercă să facă conversație, dar fiica fie nu răspundea, fie vorbea numai de vremurile trecute, când Mami a făcut cutare, sau Mami a făcut cutărică, sau am mers cu toții la...

Între timp, Barbara privise în jur la sofalele acoperite cu creton (două) și la fotolii (cinci). La vazele cu flori și covoarele chinezești lucrate de mână, la frumoasele oglinzi și obiecte ornamentale. Iar prin ferestrele franțuzești se zărea o terasă pavată cu dale de piatră, cu urne de flori strălucitoare, care dădea către pajiștea proaspăt tunsă, de un verde incandescent, iar ea se rugă pentru prima oară după mulți ani: O, Doamne – *te rog*, fă-l să mă ceară de nevastă. Își dădu seama că strângea cu o forță nefirească mânerul delicat al ceștii, și o lăsă cu grijă pe masă.

La înapoiere, în mașină, el îi spuse:

— O să-și schimbe părerea. Bineînțeles că nu, gândi Barbara. E genul care nu face așa ceva. Curvă mică și frigidă. Cu tenul bubos și un fund care aproape că atinge pământul. Născută să fie

fată bătrână. O să fie tot acolo, îngrijindu-l pe tăticu până la nouăzeci de ani, măcar că acum avea nouăsprezece.

— Oh – crezi că da, Trevor? Aşteptam cu atâta nerăbdare s-o întâlnesc. Vocea îi tremură puţin. În timp ce el parca în faţa apartamentului ei, ea spuse: – Nu vrei să urci pentru câteva clipe? Mă simt cam abătută. Era prima oară când făcea o asemenea invitaţie. El sări nerăbdător din maşină şi urcă scările.

Apartamentul era în Mancetta Road, deasupra unei agenţii de ştiri din centrul oraşului. Ea nu-i oferi de băut – îşi aruncă haina pe un scaun şi se afundă în canapeaua din imitaţie de jaguar, îngropându-şi faţa în mâini. El veni imediat lângă ea.

— Nu fi supărată. Îi puse braţul în mâneca de tweed aspru în jurul umerilor ei. Se întoarse spre el, ca un copil supărat.

— Aş fi vrut atât de mult să mă placă. Mi-am imaginat că vom vorbi despre haine şi farduri şi lucruri... credeam că pot să am grijă de ea... că pot să am grijă de amândoi... Crezi probabil că sunt nişte prostii, nu?

—Bineînţeles că nu, draga mea. Deveni deodată foarte conştient de greutatea sânilor ei, care îl împungeau prin cămaşă. Şi de mireasma părului. Îi ridică bărbia şi se înduioşă la vederea lacrimilor din ochii ei. O sărută. Timp de o clipă, gura ei se deschise lacomă sub a lui, iar el putu să-i simtă chiar vârful limbii, după care ea trase aer în piept şi îl dădu deoparte. Se ridică şi traversă camera, întorcându-se pentru a-l privi în faţă. Respira greu.

— Oare ce crezi? Oh – Trevor. Nu ştiu ce e... mă gândesc mereu la tine... n-ar fi trebuit să-ţi spun să urci.

Apoi ajunse din nou în braţele lui. Pentru o clipă, îşi lăsă corpul moale şi se lipi de el, constatând că va fi în stare să facă treaba, atunci când va veni vremea. Un alt sărut prelung. Mâinile lui prinseră curaj. Ea îşi permise un mic strigăt excitat înainte de a-l respinge.

— Ce crezi că...

— Barbara... îmi pare rău...

— Ce fel de femeie crezi că sunt?

— Iartă-mă, dragă... te rog...

— Doar pentru că te iubesc – da, recunosc! Te iubesc. Of, Trevor – începu din nou să plângă – trebuie să pleci. Totul este atât de lipsit de speranţă.

El plecă şi se întoarse din nou a doua zi. Şi în ziua următoare. Timp de trei săptămâni o vizită, agoniză, se indignă, i se refuză intrarea, se potoli, cerşi, o imploră, se agită şi se chirci de-atâta suferinţă. În ziua în care el cedă, Barbara se simţea atât de nefericită încât nu avea chef nici măcar să se îmbrace şi stătea în faţa focului într-un furou.

S-au căsătorit în dimineaţa zilei de 30 iunie 1982. În noaptea dinaintea nunţii, el rămase în apartamentul ei, trăind o bucurie de care îşi va aminti tot restul vieţii, cu un dor plin din ce în ce mai mult de resentiment. Apoi au mers cu maşina în Badger's Drift să o anunţe pe Judy.

Iar acum – Barbara lăsă breteaua să alunece şi studie din nou urma muşcăturii – risca să piardă totul. Un amestec de frustrare şi plictiseală o

făcuse să-şi ia un amant. Şi ce amant! La numai câteva ore după ce se despărţiseră, îl dorea din nou. Era a doua oară când se lăsa dusă de valul pasiunii. Corpul ei simţise lucruri pe care ea nu-i mai dăduse voie să le simtă de ani de zile. Era foarte, foarte atentă, dar până când va putea să tăinuiască totul? Însă nu se mai putea opri. Avea nevoie de el ca de aer. Intră în pat şi se întinse, amintindu-şi pentru câteva clipe mişcările ritmice ale iubirii, apoi se scufundă în somn adânc şi fără vise.

Capitolul Doi

Întinderea cordoanelor în jurul vilei Simpson provocă mai mult interes decât tot plutonul sergentului Troy. O jumătate din sat părea să fi ieşit în stradă, ignorând cu neîncredere afirmaţiile evident neconvingătoare ale unui gardian care le spunea că nu au ce să vadă.

Tipii de la serviciul scena-crimei lucrau metodic şi cu abilitate prin toată casa. Barnaby se învârti prin jur, ieşi în grădină. Albinele fără stăpân zumzăiau în stupii lor. Observă fără să se mire că unele parcele neînsămânţate se umpluseră deja de bălării. Se întoarse la uşa din spate şi la dulcea mireasmă a bolţii de trandafiri Kiftsgate.

— Am găsit asta sub dafini, lângă fereastră, domnule. Îi arătară lui Barnaby o furcă de grădină pusă deja într-o pungă de plastic şi etichetată. – A fost probabil folosită pentru a şterge urmele. Este sigur că a ieşit cineva pe acolo.

La ora prânzului terminaseră. O maşină porni cu informaţiile obţinute către laboratoarele

poliției judiciare, polițiștii scoaseră cordoanele, iar echipa se retrase la Black Boy pentru bere și sandviciuri. Jumătate de oră mai târziu, porneau cu mașina în afara satului, către pădurea de fag. Între timp, majoritatea oamenilor din mulțime renunțaseră, dar Barnaby auzi în curtea exterioară a cârciumii o femeie care spunea:

— Fugi acasă, Robbie, și spune-i mamei că se duc în josul străzii. Puștiul o rupse la fugă și, la scurtă vreme după ce parcaseră într-un refugiu de lângă pădure, sosi un alt grup de curioși.

În pădure, cordoanele închiseră o zonă foarte largă. Polițiștii de la scena-crimei marcau totul pe hartă, luând din când probe pentru urme și amprente. Barnaby descrise propriile sale mișcări și pe cele făcute de domnișoara Bellringer. Cei de față se împingeau lacomi în cordoane, lungindu-și gâturile. Un bărbat se aplecă și trecu, spunând:

— Știți, e o țară liberă – nu suntem încă în Rusia, dar fu obligat să se întoarcă. O femeie solidă, cu un câine de vânătoare, strigă:

— Sunt sigură că Henry vă poate ajuta.

Barnaby veghea și îi ținea deoparte. Își dădu seama că-l copleșește nerăbdarea. Treburile astea nu trebuie făcute în grabă, dar trecuse atât de multă vreme. Încă o zi până să vină rezultatele. Avea senzația că totul îi fuge printre degete încă înainte de a începe. Îi făcu semn sergentului Troy și se grăbi spre mașină.

De fapt, a durat mai puțin de douăzeci și patru de ore. Poliția judiciară nu se închide niciodată (cu excepția sărbătorilor legale) iar Barnaby primi rapoartele de la scena-crimei înainte de pauza de masă a zilei următoare. Le citi cu grijă,

iar acum stătea în fața unui șir de fețe îngrijorate, într-una din camerele de interviu ale secției de poliție.

— Ceea ce încercăm să aflăm – spuse el înghițind prima pastilă a zilei cu ultima gură de cafea – este unde se afla fiecare dintre locuitorii satului, inclusiv orice copil care nu s-a dus la școală în după-amiaza zilei de șaptesprezece precum și în seara zilei respective – s-a înțeles? Aveți acolo pe masă un teanc de formulare. Repartizarea adreselor este pe tabla de afară.

— Până la ce oră considerăm că durează după-amiaza, domnule? întrebă sergentul Troy, care uitase deja criticile făcute mai devreme și ardea de nerăbdare să iasă în evidență. – A văzut-o cineva întorcându-se din pădure, de exemplu?

Barnaby privi spre sergent. Fusese foarte conștient până atunci de scepticismul nedeclarat al omului și se mira că se lepădase de atitudinile și credințele care se dovediseră nepotrivite, tot atât de ușor și de firesc ca un șarpe care-și schimbă pielea.

Nu știa nimic despre viața personală a lui Troy, dar bănuia că în relațiile lui se purta cu aceeași nepăsare.

— Mă rog, bineînțeles că acest lucru ar putea fi de folos, dar în viață găsești rareori atâta precizie. Cred că în această etapă ar fi mai bine să luați în considerare o singură perioadă de timp, de la două p.m. până la miezul nopții. Știm că domnișoara Simpson trăia la ora opt, deoarece a dat un telefon.

— Persoana sau persoanele pe care se presupune că le-ar fi văzut... întrebă o tânără polițistă,

...de unde ştim dacă erau din sat sau nu?

— Nu ştim sigur, dar cu siguranţă că era cineva pe care îl cunoştea, iar pe marginea drumului de lângă câmpul care dă spre pădure nu a fost parcată nici o maşină. Singurul loc de parcare, refugiul din Church Lane, poate fi văzut bine de la ultima casă. Proprietarul a stat în grădină în cea mai mare parte a după-amiezii şi este convins că nu a văzut nici o maşină. Asta înseamnă că, indiferent cine a fost, a mers până acolo pe jos.

— Deci căutăm pe cineva care nu are alibi pentru o parte a după-amiezii şi o parte din seară?

— Probabil. Înclin să cred că este vorba de un cuplu. Raportul arată că pe jos a fost întins un preş, un covor de lână Black Watch. Îl zări pe Troy făcându-i libidinos cu ochiul poliţistei Brierley şi dându-i un ghiont atât de brusc, încât femeia scăpă creionul din mână. – De asemenea, ferigile şi alte plante din afara suprafeţei pe care a fost aşezat preşul arată cam strivite, ceea ce indică faptul că ar putea fi vorba de un loc al lor. Un loc pe care cuplul l-a folosit de câteva ori înainte.

— Pare cam greu de crezut, domnule. Iarăşi Troy. – Vreau să spun... că ar fi putut fi ucisă din cauză că a văzut pe cineva făcând.... Îşi drese glasul. – Pare cam de modă veche. Suntem totuşi în 1987. Cine se mai aşteaptă la fidelitate în zilele noastre?

Barnaby, care în viaţa lui nu fusese niciodată necredincios, spuse:

— Ai să te miri, dar oamenii încă mai divorţează pentru adulter. Sunt dezmoşteniţi. Se distrug relaţiile. Se pierde încrederea. Primi ca răs-

puns o mulțime de priviri goale și unul sau două gesturi de încuviințare. Se ridică. – Și-acum, porniți la drum.

— Noroc că au fost văzuți după-amiază, domnule. La ora aceea sunt mulți oameni la muncă, eliminarea va fi mai ușoară.

— Nu știm când au fost văzuți. Putea să fie ora șapte. E încă lumină la ora asta.

Troy conducea cu grijă, privind tot timpul la kilometraj.

— Oh! Puteau să fi venit pe jos din Gessler Tye. Nu-i departe. Să fi venit din propriul lor conac.

— Da. Trebuie să mai extindem cercetările.

— Sigur, chiar dacă e vorba de un cuplu, asta nu înseamnă că sunt amândoi vinovați.

Acest gând îi trecuse deja prin minte lui Barnaby. Era mai mult decât probabil ca unul dintre cei doi să fie liber și să nu aibă nimic de pierdut dacă erau descoperiți. Chiar dacă amândoi aveau parteneri, era de asemenea posibil ca numai unul dintre ei să aibă atât de mult de pierdut încât el, sau ea, să prefere să ucidă decât să-și dea în vileag legătura. Iar pierderea nu e musai să fie financiară. Barnaby nu pierdea din vedere nici posibilitatea ca domnișoara Simpson să fi fost ucisă pentru a-l cruța de eventuale suferințe pe unul dintre partenerii legitimi. La urma urmei, e posibil să-și iubească sincer soțul sau soția, dar să nu fie în stare să reziste tentației de a se tăvăli nițeluș prin fân. Intrară în Badger's Drift, trecând pe lângă două mașini de poliție parcate deja la Black Boy. Ancheta din casă în

casă era în plină desfăşurare.

— Voi începe cu familia Lessiter. Casa aceea mare cu lei, zise Barnaby.

Sergentul Troy trase un fluierat lung de invidie în timp ce scrâşnea din roţi în susul aleii. Trecu prin faţa uşii de la intrare, parcând într-un vârtej demonstrativ de praf şi pietricele. Barnaby oftă şi ieşi din maşină. Bătu în uşă cu un ciocănel – imitaţie după ciocănelele de modă veche şi, cât dură aşteptarea, studie lămpile de trăsură montate lângă uşă şi panoul pe care o săgeată cu vârfuri în ambele capete indica orarul pentru cabinetul doctorului, scris în litere gotice, ca într-un film de groază.

Barnaby cunoştea destul de bine cabinetul. Mai făcuse o vizită cu o zi înainte, pentru a-l informa pe doctor de rezultatele autopsiei. Veştile nu fuseseră prea bine primite. Trevor Lessiter îl privise neîncrezător, spunând, aproape la fel ca George Bullard, „Cucută?", după care căzuse ca o piatră pe scaun. Apoi binevoise a-şi neglija simţămintele până la a-i face semn lui Barnaby să se aşeze. Chiar şi degetele îi rămăseseră un timp nemişcate.

— Şi cum v-a venit ideea asta, dacă nu sunt cumva prea indiscret? Era deja în defensivă.

— Ni s-a cerut să cercetăm mai îndeaproape.

— Cine anume? Hoaşca aia nebună din josul străzii, nici n-ar mai trebui să mă mir. Observase o uşoară schimbare de expresie pe chipul lui Barnaby şi făcuse eforturi vizibile să se calmeze. – Ar fi fost politicos din partea dumneavoastră să mă anunţaţi.

— Păi tocmai vă anunţăm, domnule.

— Adică înainte, după cum bine ați înțeles.

Zgomotul unor pași care se apropiau îl readuse pe Barnaby în prezent. O fată deschise ușa. Amintindu-și că doctorul Bullard îi povestise despre o fiică „nu prea grozavă", Barnaby presupuse imediat că ea trebuie să fie: scundă, nu cu mult peste un metru și jumătate, și îndesată. Tenul avea o textură groasă, densă, iar deasupra buzei de sus avea o mustăcioară de puf; părul era neîngrijit, dar plin de vitalitate, izbucnind într-un halo sârmos în jurul capului. Avea ochi căprui mari și destul de frumoși, din care clipea repede la răstimpuri. Acest obicei îi dădea un aer timorat, dar și o atitudine puțin sfidătoare: genul de fată care pozează în copilită timidă și nesigură pe sine.

Barnaby îi spuse cine e, după care fu lăsat să intre. O urmă pe Judy Lessiter de-a lungul holului. Picioarele ei, ieșind dintr-un fel de șorț otova, erau de-a dreptul ciudate: extrem de groase la genunchi, după care se subțiau până la gleznele de vrăbiuță, ca niște popice întoarse pe dos. Împinse ușa camerei de zi și intră, urmată îndeaproape de Barnaby.

Doctorul Lessiter privi în sus, apoi lăsă jos ziarul *Telegraph*, cam supărat.

— Doamne – credeam că ne-am văzut destul!

— Da. Îmi pare rău, dar așa-s anchetele astea...

— Ați întors tot satul pe dos.

— Când e vorba de o moarte neexplicată...

— Femeia a luat din greșeală niște cucută. Chiar dincolo de Church Lane e un câmp mare, plin de cucută. Semințele se răspândesc peste tot. Evident, unele au ajuns în grădină și au

prins rădăcini. N-am mai auzit asemenea prostii.

— Cerem tuturor celor din sat să descrie tot ce au făcut în ziua respectivă. Vinerea trecută, şaptesprezece iulie, după-amiaza şi seara.

Doctorul scoase un uşor sforăit de iritare, aruncă ziarul pe jos şi se întoarse cu spatele la ei, privind focul din cămin.

— Mă rog... dacă trebuie. În timpul vizitelor de după-amiază... şi la cele de seară...

— Vizitele le faci marţea şi joia, tati. Tonul cu care vorbise Judy era calm şi rezonabil, dar lui Barnaby i se păru că gura ei schiţează un mic zâmbet răutăcios.

— Cum? Oh... da... îmi pare rău. Luă o revistă şi începu să o răsfoiască, dând de înţeles că nu are motive de îngrijorare. – Am fost aici, bineînţeles. Puţină grădinărie, dar mai ales m-am uitat la finala de cricket. Ce meci a mai fost... superb...

— Iar seara?

— Mă tem că tot aici. O zi obişnuită.

— Iar soţia a fost tot timpul cu dumneavoastră?

— O parte din seară. După-amiază a fost la cumpărături.

— Mulţumesc. Domnişoară Lessiter?

— În timpul zilei am lucrat. Sunt bibliotecară. La Pinner.

— Iar seara?

— Îîî...aici...

La acest răspuns, ambii poliţişti observară o expresie de surprindere cam teatrală pe faţa doctorului. Dinte pentru dinte, gândi Barnaby.

— Păi..., zise ea începând să dea amănunte, am ieşit puţin afară pentru o mică plimbare... era

o vreme aşa frumoasă.

— Vă amintiţi la ce oră?

— Din păcate, nu. Nu a durat prea mult.

— Pe unde v-aţi plimbat?

— În jos pe Church Lane, dincolo de câmpuri, preţ de vreun kilometru, şi înapoi.

— V-aţi întâlnit cu cineva?

— Nu.

— Aţi auzit sau aţi observat ceva ieşit din comun când aţi trecut de Beehive Cottage?

— Nu... cred că draperiile erau trase.

— Şi la ce oră v-aţi întors?

Ea ridică din umeri cu nepăsare.

— Ne-aţi putea da o mână de ajutor, domnule doctor Lessiter? întrebă Barnaby.

— Nu.

Doctorul se întorsese la banchetă şi se afundase iar în ziar. Tocmai când Barnaby voia să-l întrebe dacă o poate vedea pe doamna Lessiter, ea apăru în cadrul uşii din spatele lui. Îşi dădu seama de asta după brusca schimbare de atmosferă. Doctorul se uită repede peste umărul lui Barnaby, apoi începu să citească ziarul cu un interes care nu putea fi decât prefăcut, Judy îşi pironi privirea sumbră în gol, iar sângele începu să fiarbă şi să năvălească sub pielea translucidă a sergentului Troy, colorând-o într-un roz aprins, cât se poate de nelalocul lui.

— Mi s-a părut că aud voci.

Se lăsă în fotoliul de lângă fereastră, puse picioarele pe un scăunel şi le zâmbi celor doi poliţişti. Ar fi putut ieşi direct din pagina de mijloc a uneia din revistele lui, gândi Troy, privind rotunjimile coapte care împungeau salopeta ei

de pânză, pletele bogate şi buzele dulci şi lucioase. Picioarele ei zvelte şi bronzate erau încălţate în sandale aurii cu tocuri înalte. Barnaby gândi că nu era atât de tânără pe cât încerca să pară, cu multă străduinţă şi mare cheltuială. Trecută binişor de treizeci, dacă nu chiar de patruzeci.

Ca răspuns la întrebarea lui, îi spuse că în după-amiaza cu pricina fusese în Causton la cumpărături, iar seara stătuse acasă, cu excepţia unei scurte perioade, când ieşise puţin cu maşina.

— Aţi avut un motiv special?

— Nu... mă rog... ca să fiu sinceră, ne-am ciondănit puţin, nu-i aşa, Pookie?

— Mi-e greu să cred că certurile noastre conjugale interesează poliţia, dragă...

— Am cheltuit cam mult cu îmbrăcămintea, iar el s-a supărat, aşa că am luat Jaguarul şi m-am plimbat puţin prin jur până când m-am gândit că i-a trecut. Apoi am venit acasă.

— Când a fost asta?

— În jurul orei şapte am plecat, cred. Am stat afară cam o oră.

— Domnişoara Lessiter era aici când v-aţi întors?

— Judy? Se încruntă spre fată într-un fel impersonal, ca şi cum s-ar fi întrebat ce caută acolo. Habar n-am. Stă mai mult în camera ei. Aşa fac adolescenţii, ştiţi şi dumneavoastră.

Lui Barnaby îi era greu să se gândească la figura prăvălită pe o jumătate de banchetă ca la o adolescentă. Acest cuvânt implica nu numai lipsa de încredere în sine, stângăcia şi o personalitate în schimbare, ci şi fragilitate (chiar dacă

numai a ego-ului) şi tinereţe. Iar Judy Lessiter arăta de parcă s-ar fi născut de vârstă mijlocie.

— N-aţi oprit nicăieri, doamnă Lessiter? Să beţi ceva, de exemplu?

— Nu.

— Păi... vă mulţumesc. În timp ce se ridica, Barnaby auzi clinchetul cutiei de scrisori. Judy sări de pe sofa şi se repezi afară din cameră. Mama ei vitregă privi spre Barnaby.

— E îndrăgostită. De fiecare dată când soseşte poşta sau sună telefonul, avem parte de o adevărată dramă. Un bărbat oribil, dar devastator de atrăgător, ceea ce înrăutăţeşte şi mai mult lucrurile.

Zâmbetul ei strălucitor şi hain parcă le spunea celor trei bărbaţi: nu-i aşa că e ridicolă? De parcă ar putea cineva să se îndrăgostească de ea.

Mâinile lui Trevor Lessiter strânseră ziarul până când i se albiră încheieturile degetelor. Judy reveni cu o mână de scrisori. Aruncă una din ele în poala Barbarei şi le lăsă pe celelalte să cadă în jgheabul paginilor din *Daily Telegraph*. Tatăl ei ţâţâi din buze, indignat.

Când ieşiră, Barnaby se opri să admire o spectaculoasă clematită Madame le Coultre, care se căţăra pe portic. Înainte de a pleca, privi înapoi pe fereastra camerei din care abia plecaseră. Barbara Lessiter, în picioare la fereastră, holba ochii spre grădină, fără să vadă. Faţa ei era o mască a fricii. În timp ce Barnaby o privea, mototoli o scrisoare, o făcu ghemotoc şi o vârî în buzunarul costumului.

— Ce s-a întâmplat, mamă vitregă?

— Nimic. Barbara se întoarse la fotoliu. Avea chef de o cafea neagră, tare. Cafeaua era pe o masă joasă din fața sofalei. Dar nu avea încredere în mâinile ei tremurătoare.

— Ești albă ca varul. Judy căscă ochii la femeia mai în vârstă. – Nu ești gravidă, nu?

— Bineînțeles că nu.

— Bineînțeles că nu, o îngână Judy. Ai trecut de mult de vârsta asta, nu-i așa?

— Ai o țigară, Trevor?

Soțul ei, fără să-și ridice ochii din ziar, răspunse:

— Sunt câteva în cutia de pe masa mea de scris.

Barbara luă o țigară, lovind-o atât de tare de capac încât aproape o rupse. O aprinse cu o brichetă în formă de minge de fotbal și se așeză fumând la fereastră, cu spatele la ei. Tăcerea, amestecată cu animozitățile lor nedeclarate, se prelungea.

Judy Lessiter își îndreptă privirea arzătoare către scutul de ziar al tatălui ei. Ar fi vrut să-l poată străpunge, arzându-l precum o rază de soare trecută prin lupă. Să-l vadă îngălbenindu-se, înnegrindu-se, aprinzându-se, lăsând o gaură prin care să poată privi fața lui prostănacă și împietrită.

Trecuseră cinci ani din ziua aceea cumplită în care intraseră pe ușă amândoi, cu verighete de aur pe mâini. El lipsise de-acasă cu o noapte înainte, spunându-i că trebuie să stea la căpătâiul unui pacient pe moarte. Nu fusese în stare să-l ierte pentru această minciună, pe care o considera abjectă. Nici măcar nu era sigură că-l

mai iubeşte. Cu siguranţă că plăcerea cu care-i urmărea necazurile zilnice era o dovadă că nu-l iubeşte deloc.

Încă de la început se opusese din răsputeri sugestiilor Barbarei, făcute cu jumătate de gură, despre haine şi machiaj şi despre schimbări de făcut în camera ei. Îi plăcea camera ei aşa cum fusese întotdeauna – jucării vechi, cuvertura din petice, cărţile de şcoală şi toate celelalte. Teoriile Barbarei despre cum să o facă să devină mai feminină (draperii încreţite, tapete siropoase Pierrot şi covoare moţoase) i se păreau de-a dreptul greţoase. Şi, îşi spunea ea, e mult prea inteligentă pentru a se lăsa păcălită de revistele tâmpite pe care Barbara le citea toată ziua. Ca şi cum ai putea să-ţi descoperi un nou eu înfometându-l de moarte pe cel vechi şi pe urmă pensându-i sprâncenele. Dar sfaturile materne nu duraseră prea mult, iar Barbara alunecase curând în rutina de zi cu zi, care mai continua şi acum. Dădea ordine menajerei, mergea la coafeză, la clubul de sănătate şi la magazinele de îmbrăcăminte, iar acasă zăcea în pat şi studia ceea ce Judy numea „Harpies Bizzare[1] şi alte măşti ale Gorgonei".

Judy nu era fericită. Nu mai fusese fericită din ziua în care mama ei murise. Nu mai era fericită în felul curajos şi lipsit de complicaţii în care e fericit singurul copil a doi părinţi iubitori. Dar nefericirea celorlalţi doi îi oferea un soi curios de alinare. Apoi apăruse Michael Lacey. Sau mai degrabă nu apăruse. Şi nu va apărea

---

[1] Joc de cuvinte prilejuit de numele revistei *Harper's Bazaar*, revistă de modă, sfaturi pentru femei etc .

niciodată. Era un lucru pe care trebuia să şi-l repete de fiecare dată când viermişorul speranţei îi sfredelea inima. Nu numai din cauza felului în care arăta (chiar şi după accident, încă mai avea cea mai frumoasă faţă), dar şi din cauza operei lui. Un pictor trebuie să fie liber. Chiar săptămâna trecută îi spusese că avea să călătorească, să studieze la Veneţia, la Florenţa, în Spania. Plină de suferinţă, strigase: „Când, când?", dar el ridicase pur şi simplu din umeri, spunând: „Într-o bună zi... curând". De când se logodise, sora lui, Katherine, trecea rareori pe acasă, iar Judy se ducea uneori pe la căsuţa lui şi-i făcea puţină curăţenie şi câte o cafea. Nu prea des. Încerca să-şi rărească vizitele, în speranţa secretă că el va începe să-i ducă dorul.

În urmă cu două săptămâni, el o luase de mână şi o dusese la una din ferestre. Îi ridicase bărbia şi îi studiase faţa, apoi îi spusese:

— Mi-ar plăcea să te pictez. Ai nişte ochi uimitori. Vorbise cu o răceală profesională, de parcă el ar fi fost sculptor iar ea o bucată de piatră plină de promisiuni, dar ei i se topise inima (Un Nou Eu!??), iar visele ei, reînnoite, deveniră şi mai puternice. El nu mai vorbise despre asta. Ea mai trecuse pe acolo acum câteva seri şi văzuse pe fereastră că lucra. Nu avusese curaj să-l deranjeze, plecase pe furiş. Nu se mai întorsese, temându-se că o vizită nedorită i-ar pune răbdarea la încercare şi ar duce la lucrul de care se temea ea cel mai mult – o respingere definitivă.

În timp ce împăturea ziarul, Trevor Lessiter îşi privea fata, care părea că se află, ca de obicei, la mii de kilometri distanţă. Se întreba la ce se

gândeşte şi cum e posibil să simţi lipsa cuiva pe care îl vezi în fiecare zi. Era bucuros că, în ciuda aluziilor apăsate ale soţiei lui, nu se lăsase convins să-şi găsească un apartament în Pinner, „ca să fie mai aproape de serviciu". Acum Judy nu mai făcea nimic pentru casă. Ea, care altădată se mândrea că lustruieşte lucrurile mamei ei şi aranjează florile. Acum tot ce nu reuşea să facă doamna Holland, nu se mai făcea. Iar de fiecare dată când el şi Barbara se ciondăneau (aproape tot timpul, în ultima vreme), Judy avea în ochi un fel de satisfacţie, pe care o găsea foarte supărătoare. Ştia ce gândeşte – „aşa-i trebuie". Se uită la soţia lui, la sânii mari şi la talia ei subţire, şi se simţi ameţit de dorinţă. Nu de dragoste. Acum recunoştea că n-o mai iubeşte, de fapt se întreba dacă o iubise vreodată cu adevărat, dar era încă sub puterea ei. Atâta putere. Dacă ar putea vorbi cu Judy... Să încerce să o facă să înţeleagă felul în care a fost împins, aproape dus de nas, către acest mariaj. Cu siguranţă că acum, când era şi ea îndrăgostită, ar fi înţeles. Dar avea o strângere de inimă la gândul unei asemenea încercări. Întotdeauna, tinerii sunt deranjaţi sau chiar ofensaţi de dezvăluirile legate de viaţa sexuală a părinţilor. Iar indiferenţa ei încăpăţânată şi lipsa de bunăvoinţă îi provocau şi lui o reacţie similară. Un lucru pe care în urmă cu câţiva ani nu l-ar fi crezut posibil.

Îşi aminti cum, după moartea mamei, ea îl aştepta să se întoarcă de la vizitele de noapte şi îi făcea cacao cu lapte, apoi stătea lângă el ca să fie sigură că o bea. Îi transmitea mesajele în ordine şi cu acurateţe şi asculta pălăvrăgelile pacienţilor lui cu tot atâta drăgălăşenie pe cât le arăta şi

răposata lui soție. Privindu-i acum figura posomorâtă, avea impresia că aruncase ceva de o valoare inestimabilă pentru un lucru de duzină.

Barbara Lessiter se ridică și simți pe coapsă atingerea neplăcută a ghemotocului de hârtie. Se întrebă, pentru a mia oară în ultimele cinci minute, de unde naiba să facă rost de cinci mii de lire.

Capitolul Trei

— Și-acum încotro, domnule?

— Păi, la doamna Quine, în Burnham Crescent...

— Credeam că de casele închiriate se vor ocupa ceilalți.

— De asta mă ocup eu, e menajera domnișoarei Simpson. După care urmează vila asta alarmant de elegantă și următoarele patru case – și ferma Trace. Sau, cum îi spun ei, conacul Tye.

— Vă așteptați să vedeți ceva mai de soi, nu-i așa? Clasa de sus?

— Mă descurc și fără să plec urechea la gura lumii, Troy. Păstrează-ți glumele pentru tine și fii cu ochii în patru.

— S-a făcut, șefu'.

— Și cu creionul ascuțit. Începem cu ferma și mergem în josul străzii.

La ușa principală era o lampă cu abajur grațios de metal, cu margini albe și înfloriturii dantelate. Magnolia era în plină floare, cupele ca de ceară de pe farfurioarele verde închis al frunzelor se îngrămădeau la ferestre. Sergentul Troy trase cu forță de mânerul de alamă și se auzi un clopoțel, la mare distanță de ușă. Barnaby se întrebă

dacă aveau cumva în bucătărie o vitrinuță de sticlă și mahon, cu un rând de clopoței săltând imperios, sub plăcuțele pe care sunt înscrise numele camerelor la care corespund. Camera pentru micul dejun. Spălătoria. Cămara. Camera copiilor.

Nu răspundea nimeni.

— Trebuie să fie ziua liberă a menajerei. Troy nu reuși să spună asta cu haz. Îi ieși doar un zâmbet acru. Îl urmă pe Barnaby în jurul casei, luptând cu amintirile lui încărcate de furie. Mama lui trebuia să-și scoată de fiecare dată șorțul înainte de a răspunde la ușă. Și scufia. Parcă o vedea aranjându-și părul în oglinda din hol și netezindu-și gulerul. „Doamna Willow vrea să vă vadă, doamnă".

Nici nu intrară bine în curtea pietruită din spatele casei, că un cățel foarte slab, cu botul cenușiu și cu pieptul pătat, veni repede spre ei. Era un câine bătrân de rasă Jack Russell, care nu vedea bine. Ajunsese foarte aproape de cei doi bărbați înainte de a-și da seama de greșeală. Troy se aplecă să-l mângâie, dar câinele se feri, neconsolat. Barnaby se apropie de ușa din spate.

— Poate că aici o să avem mai mult noroc.

Ușa era larg deschisă, dezvăluind o bucătărie mare. Un bărbat, așezat cu fața spre ușă, stătea la o masă lungă, într-o atitudine de totală descurajare, cu fruntea sprijinită într-o mână, cu umerii lăsați. Lângă el, sprijinită de masă, cu spatele spre Barnaby, era o fată. În timp ce Barnaby îi privea, ea se aplecă și atinse umărul bărbatului. El îi prinse imediat mâna, după care, ridicându-și privirea, îi văzu pe cei doi bărbați în cadrul ușii și sări în picioare. Fata se întoarse

mai domol spre ei.

Ani de zile după închiderea cazului, Barnaby își va aminti încă de momentul în care a văzut-o pentru prima oară pe Katherine Lacey. Purta o rochie de mătase, cu dungi de culoarea fildeșului și a merelor verzi, și era cea mai drăgălașă ființă pe care o văzuse vreodată. Iar frumusețea ei era mai mult decât simpla desăvârșire a feței și a formelor (nemaivorbind de cât de rare sunt asemenea cazuri); avea perfecțiunea distantă a unei stele îndepărtate. Îți făcea inima să bată nebunește. Veni spre ei, cu buzele ei minunate deschise într-un zâmbet.

— Îmi pare rău – sunați de multă vreme? Nu prea se aude din bucătărie. Barnaby explică motivul vizitei. – O, bineînțeles – vă rog să intrați. Am fost cu toții atât de șocați când am văzut poliția intrând în sat, nu-i așa, David? Bărbatul, care se așezase din nou într-unul din scaunele cu rotile, nu răspunse. – Știți, domnișoara Simpson a fost învățătoarea tatălui meu. Ambii mei părinți erau foarte atașați de ea. Apropo, sunt Katherine Lacey. Iar el este David Whiteley, administratorul fermei noastre.

Barnaby dădu din cap și îi întrebă pe unde au fost în ziua cu pricina, uitându-se între timp la bărbatul așezat în fața mesei. Avea peste doi metri înălțime, și chipul bronzat și bătut de vânt al celor care lucrează tot timpul în aer liber. Avea ochi vii, albaștri ca marea și părul de culoarea inului, mai lung decât te-ai fi așteptat. Părea să fie bine trecut de treizeci de ani, iar acum arăta mai mult ostil decât descurajat. Barnaby se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă el și Troy n-ar fi apă-

rut în pragul uşii. Mâna fetei pusă pe umărul lui era un gest de încurajare? O mângâiere? Iar mâinile lui pasionale erau pregătite pentru o respingere? Sau pentru un sărut?

— ...după-amiază e uşor. Cea mai mare parte am petrecut-o în sala de festivităţi a satului, pregătind concursul de gimnastică de sâmbătă. Ştiţi... am montat piedestalele... am ales tot felul de lucruri... am dat o mână de ajutor la stalul WI[1].

— Înţeleg..., spuse Barnaby dând din cap, încercând în zadar să-şi imagineze acest lucru. Domnişoara Lacey la asociaţia feministă Women's Institute? – La ce oră aţi plecat?

— O, cred că în jur de patru. Dar se poate să fi fost şi mai devreme. Nu am simţul timpului, Henry vă poate confirma.

— Şi aţi mers direct acasă?

— Da. Ca să iau Peugeot-ul. După care am mers cu maşina până la hambarul din Huyton's End ca să-l iau pe Henry. Are un birou... Se întrerupse brusc, după care adăugă: Uitaţi – n-ar fi mai logic să vorbiţi cu amândoi deodată? Avem întotdeauna ceva cafea în salon. Sunteţi bineveniţi.

Barnaby refuză cafeaua, dar fu de acord că sugestia ei e utilă.

— Vino şi tu, David. Zâmbi din nou, de data asta către omul din fotoliu, iar cei trei bărbaţi o urmară de-a lungul unui hol şi a unui coridor lung acoperit cu covoare, imaginea ei privită din spate arătând aproape tot atât de îngereşte ca şi

---

[1] Women's Institute, organizaţie de femei din Anglia, bazată pe voluntariat; ea promovează educaţia femeii, oferă oportunităţi membrelor etc.

cea văzută din față. Pe un perete erau înșirate picturi inspirate din trecutul fermei Trace, în rame ornamentate, iar pe celălalt acuarele delicate, către care Barnaby aruncă un ochi invidios de expert. La capătul coridorului, o ușă dublă de sticlă se deschidea către o seră de portocali: un model uluitor de dantelărie din fier forjat. Prin geam, Barnaby întrezări peluzele simetrice, eleganta grădină ornamentală și fântâna sclipitoare. Se întrebă dacă au și păuni. Katherine vorbi peste umăr.

— În afară de Henry, singura persoană care mai locuiește aici este Phyllis Cadell – cumnata lui. Camera ei este la etaj. Se întoarse repede și deschise prima ușă din dreapta.

Intrară într-un salon foarte lung. Pereții erau zugrăviți în culoarea caiselor pistruiate și în crem, iar pe jos, pe parchetul lustruit de culoarea mierii, erau întinse covoare persane groase. Tavanul era acoperit cu ornamente complicate și aurite. În celălalt capăt al încăperii, un bărbat stătea într-un fotoliu, lângă un splendid cămin Adam[1]. Focul nu era aprins, dar vatra era plină de o explozie de flori și frunze, albe și argintii. Genunchii bărbatului erau acoperiți cu o pătură de voiaj. Avea o față serioasă – aproape severă – cu două cute adânci de la nas spre colțurile gurii. Părul lui negru erau împestrițat de fire cenușii, iar umerii erau puțin lăsați. Barnaby fu surprins să descopere, mai târziu, că Henry Trace nu avea

---

[1] Stil neoclasic în arhitectură și în artele decorative, practicat de arhitectul scoțian Robert Adam (1728- 1792) și de școala lui.

decât patruzeci şi doi de ani. Se întrebă dacă nu cumva David Whiteley se aşezase în mod intenţionat pe scaunul cel mai apropiat de patronul lui. Cu greu s-ar fi putut găsi un contrast mai crud. Chiar şi când şedea, Whiteley avea un aer de vitalitate agresivă. Mădularele lui, atât de drepte şi puternice, păreau gata să rupă cusăturile şi să izbucnească prin cămaşa în carouri. Bărbatul din reclama Marlborough, rânji Troy în sinea lui. Katherine explică de ce veniseră poliţiştii, apoi se aşeză pe un scăunel lângă fotoliu şi luă mâna lui Trace.

— Oribilă întâmplare, spuse el, nu pot să cred că n-a murit de moarte bună.

— Deocamdată nu facem decât să punem unele întrebări, domnule.

— Nu-mi vine să cred că cineva ar fi vrut să-i facă vreun rău, continuă Trace, era cel mai blând suflet din lume.

Nu adăugă că a fost învăţătoarea mamei lui, observă Troy în timp ce-şi răsfoia carnetul de declaraţii. Poate că a mers la o şcoală particulară. Unii îşi permit.

— De fapt, am văzut-o în ziua în care a murit, spuse Katherine, cu vocea nealterată de emoţia oarecum obscenă care însoţeşte de obicei o asemenea mărturisire.

— Când anume? întrebă Barnaby, aruncându-i o privire lui Troy, care făcu un semn cu creionul, dându-i de înţeles că e numai urechi.

— Dimineaţa. Nu-mi amintesc exact ora la care am mers la ea. Îmi promisese nişte miere. Mi-a dat şi nişte sos de vin cu pătrunjel. Era întotdeauna foarte generoasă.

— Şi atunci a fost ultima oară când aţi văzut-o? Katherine încuviinţă. – Revenind la amiază... aţi plecat de la sală în jurul orei patru... aţi luat Peugeot-ul...?

— Şi m-am dus la biroul lui Henry. L-am luat şi ne-am întors aici, am cinat şi ne-am petrecut seara certându-ne din cauza...

— Discutând.

— ...discutând, spuse ea întorcând capul şi aruncându-i o privire supărată, despre o nouă grădină de trandafiri. Am plecat la zece şi jumătate.

— Nu locuiţi aici, domnişoară Lacey?

— Nu, până sâmbăta următoare, când ne vom căsători. Schimbă o privire cu bărbatul din fotoliul cu rotile. Privirea ei era iubitoare, dar a lui era nu numai plină de adoraţie, ci şi triumfătoare. Triumful unui colecţionar care a găsit un specimen frumos şi, împotriva tuturor aşteptărilor, şi l-a însuşit. Dacă ai bani, gândi sergentul Troy, poţi să cumperi orice.

— Trăiesc într-o căsuţă de la marginea pădurii. Holly Cottage. De fapt e chiar afară din sat. O umbră îi întunecă ochii. Continuă atât de încet încât Barnaby abia auzi. – Cu fratele meu Michael. Barnaby ceru localizarea exactă a casei, iar ea răspunse, adăugând: Dar nu-l veţi găsi acolo în acest moment. S-a dus în Causton să cumpere nişte pensule. Această informaţie deloc tulburătoare părea să o îndurereze – strânse din buze şi se încruntă. Trace o bătu cu blândeţe peste cap, de parcă ar fi liniştit un animal agitat.

— Aţi trecut pe la domnişoara Simpson în drum spre casă?

— Da.

— Aţi văzut pe cineva? Sau aţi auzit ori observat ceva?

— Mă tem că nu.

— Lumina era aprinsă? Obloanele închise?

— Îmi pare rău, chiar nu-mi amintesc.

— Mulţumesc. Barnaby se întoarse către Henry Trace. Îşi dădea seama că, în ce-l priveşte, întrebările erau mai degrabă o formalitate, dar dacă nu le-ar fi pus ar fi părut nepoliticos. Deşi Trace ar fi putut probabil să meargă singur cu căruciorul până la vilă la domnişoara Simpson şi să o otrăvească (caz în care logodnica sa ar fi mințit că şi-au petrecut seara împreună), i-ar fi fost extrem de greu să se zbenguie prin pădure în acea după-amiază, chiar presupunând că orice bărbat aflat pe punctul de a se căsători cu Katherine Lacey ar fi fost suficient de nebun pentru a-şi dori acest lucru. Nu erau urme de roți sau de anvelope pe nicăieri. Barnaby era sigur că paralizia lui e reală. Numai în filme oamenii puternici şi sănătoşi petrec ani de zile ascunşi sub o pătură, într-un scaun cu rotile, doar pentru a pândi momentul propice comiterii unei crime perfecte.

— Confirmați declarația făcută de domnişoara Lacey despre timpul petrecut împreună, domnule Trace? Auzi foşnetul hârtiei dinspre colțul lui Troy.

— Da, o confirm.

— Mai erau şi alți oameni prin preajmă când ați fost la birou?

—O, da. Tractoarele sunt garate acolo. Şi toate îngrăşămintele. E şi o treierătoare acolo... în afara clădirilor. E o parte foarte aglomerată a fermei.

— Cât de mare este ferma?

— Cinci mii de acri.

Creionul sergentului Troy împunse cu sălbăticie pagina.

— Şi aţi putea să-mi daţi numele doctorului dumneavoastră?

— Al doctorului meu? Henry Trace îl fixă năucit pe Barnaby. Apoi uimirea lui dispăru. Spuse: O, înţeleg. Cutele de pe faţa lui se adâncirâ. Zâmbi – un zâmbet total lipsit de bucurie sau plăcere. – Trevor Lessiter este doctorul meu de familie. Dar cel mai bine ar fi să vorbiţi cu domnul Hollingsworth de la University College din Londra, spuse el, adăugând cu amărăciune: E în măsură să vă confirme că paralizia mea este reală.

Se auzi un strigăt de indignare din partea fetei de la picioarele lui, care îl privi furioasă pe Barnaby. Trace spuse:

— E în regulă, draga mea. Trebuie să întrebe şi asemenea lucruri.

Dar ea nu se potoli şi continuă să-i privească cu severitate pe cei doi poliţişti, tot timpul cât îi puseră întrebări lui David Whiteley. Troy se gândi că arată mai frumoasă ca niciodată. Administratorul fermei răspunse foarte scurt. Spuse că lucrase în după-amiaza cu pricina.

— Unde anume?

— La trei mile în josul străzii Gessler Tye. Am reparat nişte garduri. A avut loc un accident îngrozitor cu câteva zile înainte, iar o mare parte au fost distruse.

Barnaby încuviinţă.

— Şi când aţi terminat acolo?

— M-am dus cu maşina în Causton să comand nişte plasă de sârmă. Apoi m-am dus acasă.

— Înțeleg. Nu v-ați întors la biroul fermei?

— Nu. Era deja aproape șase. Nu trebuie să mă uit tot timpul la ceas. Nu lucrez la normă.

Se străduia să pară amuzat, dar se simțea un accent de furie în glasul său.

— Iar casa este...?

— Witchetts. Casa cu obloane verzi de dincolo de cârciumă. E locuință de serviciu.

— Iar seara?

— Am făcut duș. Am băut ceva. M-am uitat puțin la televizor. După care am mers la *Ursul*, în Gessler, să mănânc ceva și să mă mai văd cu lumea.

— Pe la ce oră?

— În jur de opt și jumătate, cred.

— Nu sunteți căsătorit, domnule Whiteley?

— Nu vă privește!

— David! spuse Henry Trace. Nu e nevoie să...

— Îmi pare rău, dar chiar nu văd cum naiba ar avea vreo importanță faptul dacă sunt sau nu căsătorit într-un interogatoriu legat de moartea unei bătrâne pe care abia dacă o cunoșteam. Închise gura cu încăpățânare, își încrucișă brațele și picioarele în poziția de mai înainte. Apoi le încrucișă din nou, invers. Barnaby, arătând complet lipsit de curiozitate, stătea placid în fotoliu. Henry și Katherine păreau cam stânjeniți. Troy privi caustic spre pulpele și bicepșii încordați ai lui Whiteley. Știa genul. Care se crede un armăsar. Probabil că nici nu poate măcar să se stârnească fără o jumătate de duzină de beri și un film porno. Tăcerea se prelungea. Apoi David Whiteley scoase din rărunchi un oftat exagerat.

— Ei bine, da, dacă trebuie să ştiţi, sunt însurat, dar am trăit separaţi în ultimii trei ani. La scurtă vreme după ce am venit să lucrez aici, de fapt. Ea e profesoară de gospodărie şi lucru manual şi locuieşte în Slough. Şi, ca să nu vă mai obosiţi să cercetaţi fiecare detaliu genealogic, avem un fiu de nouă ani. Numele lui este James Laurence Whiteley, iar ultima oară când l-am văzut abia trecuse de un metru în înălţime şi cântărea vreo douăzeci de kilograme. Era pasionat de Depeche Mode, BMX şi jocuri pe calculator şi juca baschet mulţumitor. Bineînţeles, asta acum o grămadă de vreme în urmă. Acum probabil că s-a schimbat cu totul. Sarcasmul şi furia lipseau din ultima remarcă. Vocea lui, îngroşată de emoţie, se frânse brusc.

— Mulţumesc, domnule Whiteley. Barnaby aşteptă câteva secunde, apoi continuă. Să ne întoarcem la seara de şaptesprezece. Puteţi să-mi spuneţi la ce oră aţi plecat de la *Ursul*?

Whiteley respiră adânc înainte de a răspunde.

— Cam cu oră şi jumătate înainte de închidere. Ei trebuie să-şi amintească. Merg regulat acolo.

— Şi v-aţi dus direct acasă?

— Da.

— Puteţi să-mi daţi marca şi numărul maşinii dumneavoastră?

— Este un Citroën estate. ETX 373V.

— Bine. Barnaby se ridică. Aţi fost foarte cooperanţi. Domnişoară Lacey, cred că aţi menţionat că mai locuieşte cineva aici?

— Păi, da, spuse Henry Trace, Phyllis. Dar nu e jos, în noua ei locuinţă?

— Nu. Katherine se ridică în picioare. Am auzit-o venind aici acum o oră şi jumătate. Vă arăt drumul. Vorbise către Barnaby, dar fără să se uite la el. În timp ce făcea primul pas, Henry o prinse de mână:

— Să vii repede înapoi.

— Bineînţeles. Se aplecă şi îl sărută pe colţul gurii. Era un sărut cast, dar privirea pe care o primi în schimb era departe de a fi castă. Ce imagine încântătoare, gândi Barnaby. Trace, cu profilul lui sever şi distins, iar fata, proaspătă şi drăgălaşă, aplecându-se asupra lui, profilându-se pe fundalul unei bogate draperii cenuşii de mătase cu model moarat. Poate că această ultimă notă, oarecum teatrală, îi dădu lui Barnaby senzaţia că respectiva scenă încântătoare e cumva lipsită de naturaleţe. Părea atât de perfect studiată; plină de un patos fals, ca o felicitare sentimentală din epoca victoriană, sau ca o ilustraţie din cărţile lui Dickens. Nici măcar nu-şi putea explica această impresie. Nu credea că vreunul dintre joacă un rol. Mută privirea pentru a-l include pe David Whiteley. Poate că prezenţa lui fusese cauza acestui gând. Poate că senzaţia se datora pur şi simplu faptului că fata nu era cu cine trebuie. Că tinereţea ar trebui să cheme tinereţe. Barnaby îl observa pe Whiteley, care o privea pe fată. Şi privirea lui era departe de a fi castă. Barnaby gândi că Henry Trace trebuie să fie un om foarte ieşit din comun dacă, atunci când logodnica sa şi administratorul fermei nu se aflau sub ochii lui, nu-şi punea întrebări... Un colecţionar se aşteaptă în mod firesc la o oarecare invidie din partea altor colecţionari. Mai ales în ceea ce priveşte

trofeul lui cel mai de preț.

Katherine îi conduse în susul unei scări înalte și de-a lungul încă unui coridor, unde erau înșirate măsuțe lăcuite, în formă de semilună, pe care erau așezate vase de flori, cutii cu tutun de prizat și miniaturi.

— Care este numele întreg al doamnei?

— Phyllis Cadell.

— Domnișoară?

— Cât se poate de domnișoară. Acreala din voce îl intrigă și îl mulțumi pe Barnaby. În opinia lui, după o vreme ajungi să te saturi de prea multă dulcegărie și strălucire. Chiar după puțină vreme. Îi plăcea ceea ce numea „puțină asprime". Se întreba care era adevărata poziție în casă a lui Phyllis Cadell și dacă rolul ei se va schimba după căsătorie. Evident, orice nouă soție vrea să țină hățurile în mâinile ei. Și, cu un bărbat bolnav, va trebui să fie extrem de capabilă. Privi mâna ei ușor arsă de soare, care bătea la ușă. Părea mai puternică decât te-ai fi așteptat din partea unei fete care arăta ca o floare.

— Oh, Phyllis – îmi pare rău că te deranjez...

Barnaby o urmă în cameră. Văzu o femeie destul de durdulie, de vârstă mijlocie, cu o față ca o lespede, cu ochii verzi ca de agrișe și părul fără luciu, șaten, aranjat tinerește, cu breton îndrăzneț și cu bucle mărunte și dese. Alăturat feței ei lungi și palide, părul arăta ciudat, ca o perucă pe un cap de cal. Stătea în fața unui televizor mare, cu o cutie de prăjituri pe genunchi.

— ... e poliția.

Femeia sări de pe scaun. Cubulețe de prăjitură zburară peste tot. Se ghemui, ascunzându-și

fața, dar nu înainte ca Barnaby să vadă teama care îi apăruse deodată în ochi. Katherine se aplecă să o ajute. Erau prăjituri asortate: trei în nuanțe de cafeniu (vanilie, moca, ciocolată) și unele umplute cu nuci și cireșe.

— Nu mai poți să le mănânci acum, Phyllis...

— Pot să le strâng și singură, mulțumesc. Lasă-mă în pace. Îndesa în cutie cubulețele pufoase de prăjitură, de-a valma. Încă nu-și întorsese privirile către cei doi bărbați.

— După aceea îi arăți grădina inspectorului-șef Barnaby, da? Neprimind nici un răspuns, Katherine se întoarse să plece, adăugând, înainte de a închide ușa: E în legătură cu domnișoara Simpson.

La această remarcă, Barnaby observă că obrajii femeii își recapătă culoarea, dar neuniform, în pete, ca pe un chip ars de foc. Ea exclamă:

— Bineînțeles! Biata Emily! Cum de nu m-am gândit? Luați loc... luați loc amândoi.

Barnaby se așeză pe un scaun cafeniu de lângă cămin și privi în jur. O atmosferă foarte diferită de salonul de jos. Mobilat confortabil, dar fără individualitate. Fără podoabe sau fotografii, și prea puține cărți. Câteva numere din *The Lady*[1], câteva reviste insipide și o plantă aproape uscată pe pervazul ferestrei. În afară de televizor, restul arăta ca o cameră de așteptare a unui dentist.

Phyllis Cadell închise cutia și se așeză în fața lor. Chiar dacă se speriase la sosirea lor, acum se controla perfect. Le aruncă o privire

---

[1] Cea mai veche revistă pentru femei din Anglia.

politicoasă şi plină de interes. Dacă n-ar fi ţinut genunchii atât de strânşi şi dacă n-ar fi avut venele atât de umflate pe gâtul moale şi puhav, Barnaby ar fi putut să creadă că e foarte calmă. Le povesti cu amabilitate ce făcuse în data de şaptesprezece. După-amiază fusese în sala de sport a satului pentru a pregăti tombola. Iar seara o petrecuse „într-un mod cât se poate de nevinovat, vă asigur, domnule inspector-şef" uitându-se la televizor.

Nici o surpriză pentru Barnaby. Nu şi-ar fi imaginat-o, cu figura ei de matroană, ieşind carnală şi vioaie din corsete şi tăvălindu-se nebunatică prin pădurea verde. Dar, bineînţeles, posibilitatea nu era exclusă. Cele mai nepotrivite personaje au stârnit unora porniri romantice. De câte ori n-a auzit-o pe soţia lui spunând: „Nu ştiu ce o fi văzut la ea?" Sau, mai rar, invers. Nu din cauza urâţeniei era greu de crezut că Phyllis Cadell fusese femeia din pădure, ci din cauză că nu avea nimic de pierdut dacă ar fi fost descoperită. Ba chiar ar fi avut de câştigat, dacă ţinem cont de atitudinea societăţii faţă de femelele neprihănite de vârsta ei. Atunci de ce se speriase aşa tare la sosirea lor?

— Şi la ce oră aţi plecat de la sală, domnişoară Cadell?

— Să vedem – îşi apăsă buza de sus cu degetul de culoarea seului – am fost aproape ultima care a plecat... trebuie să fi fost patru şi jumătate... cinci fără un sfert.

— Aţi plecat cu domnişoara Lacey?

— Katherine? Slavă Domnului, nu. Ea a plecat mult mai devreme. Nici n-a stat prea mult,

de fapt. Prinse privirea pe care sergentul Troy o aruncă spre profilul impasibil al lui Barnaby. – Aoleu – spuse ea arcuindu-şi buzele într-o grimasă de regret prefăcut – sper că n-am spus ceva care nu trebuia spus?

— Şi n-aţi mai ieşit după ce v-aţi întors acasă?

— Nu. Am venit direct aici după ce am terminat cina. Am scris câteva scrisori, după care, aşa cum am declarat deja, m-am uitat la televizor.

Aşa cum am declarat deja, repetă Troy pentru sine, transcriind cu grijă. Oamenii spun de multe ori asemenea lucruri atunci când vorbesc cu poliţia. Genul de jargon birocratic pe care nici n-ar fi visat să-l folosească în alte împrejurări. O ascultă pe domnişoara Cadell dând detalii despre toate programele la care se uitase, după care, ca şi cum acest lucru în sine ar fi putut fi considerat suspect, adăugă:

— Îmi amintesc numai pentru că era vineri. Programele despre grădinărit, înţelegeţi?

Barnaby înţelegea. Şi el le urmărea de fiecare dată când ajungea la timp acasă. Întrebă:

— Aveţi personal care locuieşte aici?

— Nu. Avem un grădinar şi un ucenic. Ei se ocupă de grădină, de spălatul maşinii şi de diverse reparaţii. Şi mai este şi doamna Quine. Vine pe la ora zece. Face curăţenie, pregăteşte legumele pentru masă, găteşte ceva uşor pentru prânz şi pleacă pe la trei. Eu gătesc seara, iar ea curăţă şi spală a doua zi, la sosire. Sper să o ţină în slujbă şi Katherine. Vine cu fetiţa ei şi nu toată lumea acceptă copiii. Mai ciudat e faptul că mergea şi la domnişoara Simpson, câte o oră în fiecare dimineaţă, înainte să vină la noi.

— Şi veţi continua să locuiţi aici şi după nuntă, domnişoară Cadell?

— Mulţumesc lui Dumnezeu, nu. Scoase un fel de lătrat sugrumat, care ar fi trebuit să fie un hohot de râs. – O casă nu poate avea două stăpâne. Nu, am fost pensionată. Henry are câteva case pe moşie. Două dintre ele sunt... cred că le-a expirat contractul de închiriere. Au o mică grădină. E... foarte frumos.

Nu la fel de frumos ca a fi stăpână la Tye House, gândi Barnaby, amintindu-şi splendida privelişte zărită mai devreme în sera de portocali. Nici pe departe la fel de frumos.

— Domnul Trace a rămas văduv de multă vreme? Iarăşi. La fel de clar şi de strălucitor ca un chibrit aprins într-o cameră întunecată. Licăritul fricii. Phyllis Cadell îşi mută privirea în altă parte, studiind formele greu de desluşit ale celor două peisaje de pe perete.

— Nu văd cum ar putea avea acest lucru vreo legătură cu moartea domnişoarei Simpson.

— Nu. Îmi cer scuze. Inspectorul-şef Barnaby aşteptă. Din experienţa lui, oamenii care au ceva de ascuns (în afară de criminalii înrăiţi) şi oamenii care nu au nimic de ascuns au un lucru în comun. În faţa unui poliţist care pune o întrebare, nu vor rămâne niciodată prea multă vreme tăcuţi. După câteva momente, Phyllis Cadell începu să vorbească. Cuvintele săreau de parcă de-abia ar fi aşteptat să scape de ele şi să termine cu acest subiect.

— Bella a murit acum un an. În septembrie. Un accident de vânătoare. A fost o tragedie îngrozitoare. Nu avea decât treizeci şi doi de ani.

S-a făcut un raport complet în ziarul local de pe vremea aceea.

Totul spus dintr-o răsuflare, gândi Barnaby. Şi printre buzele albe ca laptele. Întrebă:

— Atunci aţi venit să aveţi grijă de casă?

— Nici vorbă. M-am mutat aici imediat după nuntă. Bella nu era deloc interesată de partea casnică. Îi plăcea să bată drumurile. Să călărească, să pescuiască. Şi să se ocupe de Henry, bineînţeles. Erau căsătoriţi de aproape cinci ani când a murit.

— Domnişoara Lacey pare a fi prea tânără pentru a se ocupa de toate astea? insinuă Barnaby, dar în zadar. Emoţiile ei erau acum stăpânite cu aceeaşi străşnicie cu care îşi domolea zvâcnirile pieptului ei ca de porumbel guşat.

— Oh, nu ştiu. Ar trebui să cred că va fi o încântătoare stăpână a conacului. Iar acum – spuse ea ridicându-se – dacă asta-i tot...?

Îi conduse vioaie pe scări până la holul de la intrare, apoi se opri brusc între două reliefuri vechi în lemn, de pe perete, care fuseseră cândva aurite. Pentru o clipă rămaseră toţi în picioare pe podeaua în carouri albe şi negre, ca nişte piese de şah, utile dar neputincioase până când nu sunt împinse în joc. Phyllis se mută de pe un picior pe altul (regina ameninţată), după care vorbi:

—Hmm... cred că v-aţi gândit că m-am speriat când v-am văzut... pe neaşteptate... când aţi sosit?

Barnaby părea interesat, dar politicos. Troy se uită la relieful cel mai înalt de pe perete, care înfăţişa un rege cu o coroană înaltă. Privi ochii lui:

aveau urme de lapis lazuli rămase în pupile.

— Adevărul e că... eu... nu mi-am plătit impozitul pentru maşină. Ştiţi cum e... Un zâmbet nervos se zbătu să iasă la iveală, dezvelindu-i dinţii puternici şi îngălbeniţi. – Ar trebui să-mi notez lucrurile astea...

— Da, încuviinţă inspectorul-şef, e o idee înţeleaptă.

În timp ce uşa se închidea repede în urma lor, Troy spuse:

— Jalnic. Poate că se gândea la felul cum arăta femeia, la poziţia ei în gospodărie sau la minciuna stângace şi evidentă legată de impozitul pentru maşină. Barnaby nu putea decât să fie de acord cu toate cele trei puncte.

Katherine Lacey se plimba încetişor de-a lungul curţii pietruite, privindu-i pe cei doi poliţişti cum se depărtează. În ciuda căldurii acestei zile, îi era frig. Benjy scheuna trist, stând la umbra primului siloz. Traversă curtea şi îl ridică. El începu să se zbată în braţele ei. Blana îi luneca pe coaste de parcă n-ar fi avut nici un pic de carne pe ele.

— Dragă...? Auzi o uşoară bufnitură în timp ce Henry trecea de treapta de la bucătărie şi venea cu scaunul rulant spre ea. Ea puse câinele jos. – S-a întâmplat ceva?

Ea se străduí să se adune înainte de a se întoarce spre el. Nu răspunse, ci doar scutură din cap, cu clopoţeii părului ei negru şi lucios legănându-i-se pe chip.

— De Benjy e vorba? Trebuie să te laşi păgubaşă, Kate. Am încercat amândoi tot ce s-a

putut. Pur şi simplu nu vrea să mănânce. Te rog... lasă-mă să chem vete...

— Oh – încă o zi!

— E un câine bătrân. Îi e prea dor de ea. Nu putem să stăm aici şi să-l privim cum moare de foame.

— Nu e numai asta, spuse ea şi se întoarse, ghemuindu-se cu stângăcie lângă scaunul rulant. E... nu pot să explic...oh, Henry... Îl prinse de mâini. Am o presimţire îngrozitoare...

— Ce vrei să spui?, zise el zâmbind cu îngăduinţă. Ce fel de presimţire?

— Nu pot să spun exact... doar că lucrurile vor merge îngrozitor de rău pentru noi... şi că nunta nu va mai avea loc...

— N-am mai auzit aşa o prostie.

— Ştiam eu că aşa o să spui. Dar nu înţelegi... Se opri, uitându-se lung la chipul lui. Blând, frumos, cu o umbră de mândrie. Şi de ce n-ar fi mândru? Familia Trace avea rădăcini încă din vremurile normanzilor. Efigia lui Sir Robert Trayce, a soţiei sale, Imelda, şi a pisicii ei se odihnesc pentru vecie în răcoarea bisericii din secolul al treisprezecelea. Membrii familiei Trace şi-au jertfit o cantitate din sângele lor de latifundiari în cele două războaie mondiale, întorcându-se la îndatoririle lor aristocratice încărcaţi de onoruri. Dreptul de proprietate li se părea firesc. Îl aveau dintotdeauna.

—... Nu înţelegi, repetă Katherine. Pentru că ai avut tot ce ţi-ai dorit, nu poţi să vezi că viaţa nu este întotdeauna aşa. Cred că lucrurile astea care se întâmplă... domnişoara Simpson care moare... şi acum Benjy... şi Michael care refuză

să vină sâmbătă... cred că sunt semne rele...

Henry Trace râse.

— Fereşte-te de Idele lui Martie[1].

— Nu râde.

— Îmi pare rău, draga mea, dar nu văd pe nimeni pe stradă care să se hlizească la noi.

— Ce?

— Cât despre Michael... ei bine... n-aş zice că e un semn rău. Ştiai probabil de săptămâni de zile că s-ar putea să refuze să te lase să pleci. Ştii cum e el.

— Dar am crezut că... în ziua nunţii mele...

— Vrei să vorbesc eu cu el?

— N-o să folosească la nimic. Crezi probabil că după tot ce ai făcut pentru noi ar trebui...

— Taci. Nu trebuie să vorbeşti aşa. N-am făcut nimic. În timp ce ea se ridica, sprijinindu-se de scaunul rulant, el spuse: – Sărăcuţii genunchi, împunşi de pietricele. Îi ridică tivul rochiei şi-i atinse cu gingăşie pielea cu gropiţe. – Bieţii genunchi... Henry i-a mângâiat şi le-a trecut.

La o fereastră de deasupra capetelor lor, Phyllis Cadell se trase brusc înapoi. Deschise televizorul şi se trânti în cel mai apropiat fotoliu. Camera se umplu de voci. Pe ecran, un bărbat şi o femeie, înnebuniţi de o lăcomie extatică, se străduiau să îmbrăţişeze un munte de bunuri de consum, în timp ce publicul, nu mai puţin extaziat, le zbiera insulte şi încurajări. Cu un zâmbet

---

[1] Aluzie la moartea lui Iulius Caesar, căruia i s-a prevestit că va fi ucis în timpul Idelor lui Martie, în anul 44 î. Hr. A 15-a zi a lunilor cu 31 zile (ca martie) sau a 13-a zi a lunilor cu 30 zile purtau numele de *ide*.

împietrit şi nesănătos, femeia alunecă, smulgând o conservă de la locul ei şi dărâmând toată piramida la pământ. Phyllis apăsă telecomanda şi dădu peste un duo de imbecili, îndrăgostiţi fiecare de gustarea de cereale a celuilalt. Al treilea buton activă o scenă bucolică în care un cuplu de vârstnici plini de satisfacţie îşi citeau telegramele de felicitare cu ocazia nunţii de aur, înconjuraţi de familia lor iubitoare. Butonul patru aduse un film vechi, alb-negru. Doi bărbaţi îl ţineau pe un al treilea de mâini, în timp ce Sterling Haydon[1] îl bătea măr. O stângă în falcă, apoi o dreaptă. Trosc. Pleosc. Apoi două în burtă, respiraţia tăiată, un şuierat de agonie. Apoi un genunchi în vintre şi un pumn în rinichi.

Phyllis se lăsă pe spate. Luă cutia de prăjituri şi începu să-şi înfunde în gură cuburile grunjoase, învelite în aluat pufos. Le îndesa fără nici o pauză, de parcă se băteau turcii la gura ei. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

Capitolul Patru

— Presupun că o să fie o nuntă şic. Cu marchizi şi alte chestii de genul ăsta?

Troy privi în zare în timp ce vorbea, aruncând o privire invidioasă pe declaraţia de avere a lui Henry Trace. Kilometri după kilometri de valuri de bani.

— Fără îndoială. Barnaby o luă la stânga în timp ce se depărtau de Tye House, îndreptân-

---

[1] Actor american de film, celebru la mijlocul secolului al XX-lea.

du-se spre casele-tip din aliniamente. Troy, care nu dorea să i se mai închidă încă o dată gura, nu-l întrebă pe şeful său de ce merge din uşă în uşă pe la casele oamenilor de rând. Dar în cele din urmă, Barnaby se îndură să-l lumineze.

— Vila aia mă interesează, zise el arătând cu capul către capătul terasei. Acolo stă cineva care priveşte lucrurile cu un ochi foarte ager. Mă interesează să aflu ce au de spus vecinii.

— Înţeleg, domnule, atât crezu Troy de cuviinţă să răspundă, dar i se încălzi sufletul de mulţumire la primirea acestei mici confidenţe.

Prima casă era goală, ocupanţii fiind, după cum îi informă o doamnă foarte bătrână de alături, nişte londonezi care nu mai trecuseră pe-aici de cel puţin o lună. Iar bărbatul din ultima casă era plecat până la ora şase în fiecare zi a săptămânii, fiind profesor în Amersham. Troy îi ceru numele, pentru cei care vor veni să ia interogatoriile seara. Bătrâna doamnă păstră discreţia în ceea ce priveşte treburile proprii, spunând pur şi simplu că nu ieşise deloc afară toată ziua cu pricina. Apoi făcu semn cu capul către gardul viu bine îngrijit de la casa numărul trei.

— Mai bine întrebaţi-o pe ea unde a fost vineri. A otrăvit-o pe bunică-sa pentru un bănuţ.

Alături se auzi o fereastră trântindu-se.

— Şi vila...?

— Nu ştiu nimic despre ei. Închise uşa cu hotărâre.

— Cam ciudat, nu? spuse Troy în timp ce mergeau pe cărare. Un loc aşa de mic şi nu ştie nimic despre oamenii aflaţi la două case mai încolo.

— Foarte ciudat, răspunse Barnaby apropiindu-se de următoarea casă şi stăpânindu-şi dorinţa de a spune o răutate.

Apăru o doamnă încă şi mai bătrână, care le spuse aproape acelaşi lucru, cu singura diferenţă că „pe-aici unii nu se ruşinează de banii mânjiţi cu sânge". Apoi îşi puse mâna ca un mănunchi pistruiat de oase uşoare ca pana pe mâneca inspectorului-şef.

— Ascultă, tinere, rosti ea, părându-i deodată acestuia cea mai drăguţă dintre cele două bătrâne, dacă vrei să ştii ce se întâmplă – sau chiar ce va urma – scoase un chicotit sec, şocant de neruşinat, printre buzele palide – trebuie să stai de vorbă cu doamna Rainbird, care stă cu o casă mai jos. Poate să-ţi spună ce ai în batistă după ce ţi-ai şters nasul în întunericul din spatele unei uşi închise. Stă tot timpul în pod, cu un binoclu. Zice că e orni-nu-ştiu-ce. Camuflaj. Repetă cuvântul, bătând cu degetele pe rever. – Când eram eu tânără, nu bârfeai pe la spate, spuneai deschis ce crezi. Nu ştiu încotro se îndreaptă lumea, asta e! Apoi îi destăinui că doamna Rainbird are un fiu care se ocupă cu comerţul sicrie şi cosciuge. – O scârbă. Se spune că-şi ţine pantalonii în frigider.

Sergentul Troy fornăi şi îşi mască râsul cu o mică tuse. Barnaby, care o văzuse pe doamna Rainbird, nu putea decât să considere că aveau dreptate. Mulţumi bătrânei doamne şi se retrase.

Vila se numea Tranquillada. Barnaby se gândi că îi sugerează o versiune puţin mai rela-

xată a inchiziției spaniole[1]. Numele era agățat de gâtul unui berze din ceramică care stătea într-un picior și pierdea vremea la ușa de la intrare. Casa avea o grădină mare, frumos întreținută și plină de arbuști ornamentali și trandafiri. Un Porsche argintiu era parcat pe alee. Sergentul Troy trase clopoțelul și scoase un clinchet strident, ca un tril de păsărele în zorii dimineții. Apăru Dennis Rainbird.

— Ei, încă o dată bună ziua. Părea încântat să-l vadă pe Barnaby. Ați adus și un prieten! Îi aruncă lui Troy un zâmbet radios, care se izbi de chipul ca de piatră al sergentului ca o minge de ping-pong de o dală de ciment. – Intrați, intrați! Mamă, strigă el peste umăr, e poliția. El pronunțase poliți-*ia*.

— O, chiar îi așteptam. O voce duioasă, ca de flaut, de la o oarecare distanță.

Bungalou-ul părea mult mai mare decât ai fi bănuit privindu-l de-afară, iar Dennis îi conduse prin fața câtorva uși deschise înainte de a ajunge la salon. O bucătărie în care pâlpâia focul, un dormitor (în întregime alb și auriu) care scânteia și un al doilea dormitor cu mobile tapițate cu piele de căprioară și cu ornamente de alamă lucitoare.

— Sunt în salon, Denny, rosti vocea, parcă ar fi cântat un colind. Sublinia fiecare vocală a unui cuvânt, după care intercala cu generozitate un O pentru a ține măsura. În timp ce intrau,

---

[1] Aluzie la *Tomás de Torquemada* (1420-1498) călugăr dominican spaniol, primul Inchizitor General al Spaniei, confesor al reginei Isabella.

doamna Rainbird se ridică dintre pernele pufoase, ca dintr-un cuib.

Era foarte, foarte grasă. Se întindea în dreapta, în stânga şi în sus, ca un turn. Cel puţin un sfert din înălţime îl ocupa părul ei, o structură rigidă, asemenea unei pagode: un peisaj de vârfuri de munte şi valuri, volute şi bucle sfârşind într-un punct ascuţit, ca un cornet de înghe-ţată întors cu vârful în sus. De culoarea spumei de căpşuni. Era machiată gros, în culori vii, şi purta un caftan liliachiu, scurtuţ, care lăsa vederii pulpele ca nişte piloni şi picioarele micuţe. Inspectorul-şef răspunse privirii ei de bun venit, directe şi ascuţite ca un bisturiu, şi se prezentă.

— Ştiam că veniţi aici. V-am văzut venind cu maşina în timp ce observam câteva rândunele de pe firele de telefon. Arătau atât de încântător! Aproape ca nişte note muzicale.

— Ah... poate că dumneavoastră aţi fost persoana pe care am zărit-o ieri dimineaţă când am fost pe Church Lane? Cred că la mansardă. Un excelent punct de observaţie.

— Ascunzătoare este termenul pe care îl preferăm noi, ornitologii, domnule Barnaby. Făcu un gest prin aer. Barnaby îşi ceru scuze. Ea flutură o mână scânteind de inele. – Nu vreţi să luaţi loc? Barnaby se afundă într-un fotoliu căptuşit din plin cu perne croşetate.

— Dar dumneata, dragul meu? Dennis dansa în jurul lui Troy. – Nu vrei să-ţi cruţi picioarele?

Zburlindu-se de bărbăţie, Troy alese cel mai tare fotoliu, se aşeză cu spatele drept şi scoase caietul cu formulare de declaraţii. Aerul se umplu de un şuierat pătrunzător.

— Denny? Fierbe apa în ceainic. În timp ce Dennis dispărea, ea îi spuse lui Barnaby: Aveți nevoie să fiți hrănit și hidratat! Apoi, neținând seama de protestele lui, adăugă: Acum, acum. Să nu-mi spuneți că nu sunteți total epuizat de-atâtea întrebări puse tuturor acestor oameni. Ceaiul e aproape gata.

Și așa a fost. După câteva clipe, precedat de un zornăit ușor, Dennis intră împingând un cărucior lucrat în forma altarului din Brompton Oratory[1], încărcat cu sandviciuri mici de forma figurilor din cărțile de joc, și de prăjituri cu multă cremă. Doamna Rainbird umplu o farfurie pentru inspectorul-șef Barnaby și i-o întinse.

— Să nu cumva să mă refuzați, domnule Barnaby. (Avea să-i spună de-a lungul conversației „domnul" Barnaby, crezând probabil că polițiștii din eșalonul superior au, la fel ca omologii lor din domeniul medical, titulatură civilă). Omul interior, știți dumneavoastră.

Fiul ei turnă ceaiul, cu degetele albe palpitând pe deasupra veselei. Puse pe o farfurioară o linguriță cu coada împodobită cu o figură de apostol și cu o piatră mare, purpurie, încrustată în ea, și i-o întinse lui Barnaby, odată cu ceașca. Simțind o ușoară repulsie, inspectorul-șef o luă și se lăsă pe spate într-o poziție destul de incomodă, pe spătarul care scârțâia.

Dennis puse pe o farfurie o treflă de anșoa, o pică unsă cu pastă de somon, un caro garnisit cu pateu de carne și o inimă unsă cu pateu vegetarian, adăugă bezele din care ieșeau șuvițe de

---

[1] Biserică catolică din Londra.

cremă de castane, şi undui către sergentul Troy. Puse totul pe o măsuţă de alături, aduse ceaiul, apoi undui înapoi spre mama lui. Îşi zâmbiră fericiţi, după care el îi potrivi pernele şi se aşeză confortabil pe un taburet, la picioarele ei. În cele din urmă, Barnaby vorbi.

— Facem o anchetă asupra unei morţi neelucidate...

— Biata domnişoară Simpson, bineînţeles, îl întrerupse doamna Rainbird. Eu îi consider responsabili pe părinţi.

— ... şi am fi bucuroşi dacă dumneavoastră sau fiul dumneavoastră ar putea să dea câteva date despre ceea ce aţi făcut în după-amiaza şi seara de vinerea trecută?

— Eu una m-am ocupat de aranjamentele de flori şi plante din sala de festivităţi a satului. Fără îndoială că aţi aflat de concursul de gimnastică. Barnaby făcu semn că da. – Am plecat pe la patru treizeci cu domnişoara Cadell de la Tye House. Printre ultimele, ca de obicei. Mă tem că sunt una din acele fiinţe îngrozitoare care trebuie să facă lucrurile aşa cum trebuie. Se umflă puţin în pene. Un zâmbet îngâmfat. Avea o gură ca de peştişor exotic, care, chiar şi când nu se mişcă, are, din cauza buzelor ţuguiate, o expresie de îmbufnare. – Lasă-i pe alţii, Iris, lasă pe altcineva, îmi spun de fiecare dată, dar credeţi că pot? Unde rămăsesem?

— Printre ultimele care a plecat.

— A, da. Cred că a rămas numai domnişoara Thornburn, draga noastră Akela.

— Aţi observat cumva la ce oră a plecat domnişoara Lacey?

— Cu câteva minute înainte de ora patru.

— Sunteți sigură? Ce întrebare prostească. Simțise deja că se află în fața unui oracol, nu a unei simple observatoare. În mod evident, Doamna Rainbird avea ochi de vultur și, lucrul cel mai important, o vulturesc-olimpiană nepăsare față de bunăstarea prăzii sale.

— Cât se poate de sigură, reluă doamna Rainbird. După părerea mea, s-a strecurat afară, *pe furiș*. Catadicsi să arunce o privire și către Troy la ultimele cuvinte, pentru a fi sigură că le notează. – Dar sunt curioasă de ce ne puneți întrebări despre după-amiaza acelei zile. Am înțeles că domnișoara Simpson a murit mult mai târziu.

— Nu știm foarte exact când anume a murit.

— Păi era cât se poate de vie la ora cinci, pentru că am văzut-o eu.

— Ați văzut-o!

— Sigur că da. Savură pentru o clipă, cu mândrie, felul în care reacționase inspectorul. Dennis răsuci capul spre ea, cu un zâmbet fudul, aprobator. – S-a întâmplat să fiu în ascunzătoare în acel moment, urmărind zborul unui mătăsar. Emily venea foarte grăbită pe Church Lane, din direcția pădurii. S-a oprit o dată, ținându-se cu mâna de șale. M-am întrebat dacă nu cumva e bolnavă și era cât pe-aci să cobor, când a sosit Denny la ceai. Nu-i așa, puișor? Oare să-l fi strâns cu mâna de umăr? Sigur este că pietrele scânteietoare ale inelelor ei parcă prinseseră deodată viață.

— Mm. Își rezemă pentru o clipă obrazul de genunchii ei. De obicei vin acasă pe la patru și

un sfert, dar în noaptea aceea...

— Dacă nu vă supărați, domnule Rainbird, vom nota imediat toate amănuntele.

— De-abia aştept. Dennis îşi muşcă buza de jos, roşind de plăcerea de a fi subiectul unor asemenea instrucțiuni autoritare. Îi zâmbi sergentului Troy, un zâmbet la fel de dulce şi de greţos ca bucata de cremşnit cu vanilie pe care o mânca.

— Mamă, cred că sergentului nu-i prea plac castanele *Lyonnaise*.

— Atunci insistă să ia nişte marțipan. Da – spuse întorcându-şi din nou atenția către Barnaby – eram de-a dreptul îngrijorată. De fapt eram aproape hotărâtă s-o vizitez după cină, dar am început un joc de Monopoly şi mi s-a părut că aş putea să aştept până dimineață. La urma urmei, avea telefon, iar domnişoara Bellringer stătea foarte aproape. Aşa că n-am ieşit deloc afară, nu-i aşa, puiule?

— N-am ieşit, păsări de colivie ce suntem.

— Şi cine a câştigat la Monopoly tot bulevardul Park Lane?

— Eu, eu! *Şi* o mare parte din Piccadilly.

— Am văzut-o iarăşi pe Katherine Lacey, totuşi. Pe la ora opt.

— Zău? Nu era cam târziu pentru observat păsărelele, doamnă Rainbird? Ce naiba mai zboară la ora aia?

— Bufnițele, domnule Barnaby. O privire foarte tăioasă.

— Ah!

— Păsările nopții.

— Chiar aşa.

— Ne-am oprit puțin din joc, Denny a făcut

nişte cafea iar eu tocmai atunci m-am uitat pe fereastră.

— Înţeleg. Aţi observat unde se ducea domnişoara Lacey?

Ea se aplecă dramatic în faţă şi, pentru că încă mai ţinea mâna pe umărul fiului ei, se aplecă şi el. Ce cuplu macabru, se gândi Barnaby. În mod inexplicabil, îşi aminti de piesa lui Joe Orton la care fusese cu soţia luna trecută. Ăştia doi s-ar fi potrivit de minune în ea.

— *Dădea colţul spre Church Lane.*

— Credeţi că s-a întâlnit cu cineva?

— N-am putut să văd. Drumul coteşte strâns spre dreapta aproape imediat. Avea un câine Beagle cu ea. Şi o scrisoare în mână.

— Deci putea să meargă pur şi simplu la cutia poştală? Doamna Rainbird ridică o sprânceană subţire ca o semilună. Care spunea că se întreabă dacă el crede că ea crede ceva. – Şi aţi văzut-o întorcându-se?

— Mă tem că nu. Vocea ei se înăspri de mâhnire. – A sunat doamna Pauncefoot. Mai voia nişte *Lilium regale* pentru tribuna arbitrilor. Dacă aş fi ştiut, spuse lovind cu pumnul în palmă, aş fi continuat să privesc.

Figura ei exprima mult mai mult decât supărare. Părea să clocotească de frustrare când îşi amintea ce ocazie ratase. Era evident că nu suportă să nu ştie ce se întâmplă cu oricine, oriunde, tot timpul. Pe cine crede ea că păcăleşte cu urmăritul păsărilor, se gândi Barnaby, întorcându-se pentru a-l chestiona pe fiul ei.

— La treabă toată după-amiaza, lucru care poate fi confirmat de partenerul meu, am plecat

pe la cinci fără un sfert, am venit direct acasă şi am rămas aici.

— Nu mi-am dat seama că sunteţi partener în afacere, domnule Rainbird.

— Mama a cumpărat-o pentru mine când am împlinit douăzeci şi unu de ani. De-atunci am lucrat acolo timp de trei ani şi nu mi-am mai dorit niciodată să fac altceva. Îşi îmbrăţişă genunchii, ca un băieţel. – Ador munca asta. Înţelegeţi?

Barnaby încercă să facă o figură de om care înţelege. De fapt, nu-l prea interesau alibiurile familiei Rainbird. Căuta la Tranquillada ceva mult mai util. Informaţii generale despre locuitorii satului. Şi bârfe. După câte înţelesese el din felul de a fi al lui Iris Rainbird, dacă ştii cum să-i iei, amândoi abia aşteaptă să-şi dea drumul la gură. Spuse:

— Sunt sigur că înţelegeţi, doamnă Rainbird, că într-un caz ca acesta suntem cât se poate de recunoscători când putem apela la cineva atât de ager... şi de bun observator ca dumneavoastră. Pentru a completa lacunele, ca să spun aşa. Coafura-pagodă a doamnei se înclină cu graţie. – Spuneţi-mi... domnişoara Lacey şi fratele ei... locuiesc de multă vreme în sat?

— Au locuit aici toată viaţa lor. Dar nu dintotdeauna în Holly Cottage. Părinţii lor aveau o fermă mare puţin mai încolo, pe şoseaua Gessler Tye. Nici vorbă de terenuri, doar un acru de grădină. Oo, pe vremea aceea făceau parte din clasa de sus. Doica familiei, copiii la Bedales School, poney şi maşini şi plecări în Franţa la fiecare cinci minute. Şi în vacanţe numai vânători şi împuşcături. Se credeau nobili. Nu erau, bineînţeles. Nici

o educație. Sergentul Troy, cu creionul în repaus, simți imediat resentimentul ascuns în această remarcă, fără să știe de ce. – Pe Madelaine o plăcea toată lumea, dar el era un tip îngrozitor. Bea de stingea și conducea ca un nebun. Și era violent. Lumea spune că se purta urât cu ea. Om fără inimă...

— La fel ca fiul lui, rosti Dennis impulsiv, iar obrajii lui pământii roșiră. De data asta nu mai încăpea nici o îndoială că maică-sa îl strânsese de umăr pentru a-l avertiza. Adăugă, bâlbâindu-se: Mă rog... așa am auzit.

— Pe urmă, când copiii aveau vreo treisprezece ani, s-au terminat banii. Tipul a jucat la bursă, a pus o a doua ipotecă, apoi încă una, după care a pierdut tot. Chestia asta a ucis-o pe Madelaine.

— Vreți să spuneți... la propriu?

— Sigur că da. A intrat cu mașina în Tamisa la Flackwell Heath. La numai câteva luni după moartea ei, el s-a căsătorit cu o puștoaică pe care a cunoscut-o la Londra, după care au plecat în Canada.

— Și copiii?

— Păi... s-a terminat cu școlile private, evident. Au fost nevoiți să meargă la școala de la Gessler Tye, laolaltă cu oamenii de rând. În vocea ei se simțea satisfacția. Fără să-și dea seama, Troy înclină din cap, aprobator.

— Și unde au locuit?

— Bineînțeles, acum intră în joc familia Trace. Henry era printre primii cărora Gerald Lacey le cerea bani. Și i-a împrumutat o sumă considerabilă. Cred că, după toate cele întâmplate, a simțit

că ar fi fost mai bine dacă nu i-ar fi dat bani. Mai bine ar fi încercat să-l ajute pe Gerald să-şi salveze cumva afacerile. Cel puţin aşa mi-a dat de înţeles doamna Trace – Bella, care este...

Inspectorul-şef Barnaby încercă să şi-o imagineze pe defuncta doamnă Trace discutând despre afacerile financiare ale soţului ei cu doamna Rainbird, dar nu reuşi. Se întreba de unde culesese de fapt informaţiile.

— Şi uite-aşa au ajuns la Holly Cottage.

— Cum?

— La început acolo locuia un pădurar. Henry le-a oferit-o copiilor, iar doica a rămas să aibă grijă de ei. Au chinuit-o îngrozitor, biata bătrânică. Se înţelegeau de minune când erau mici, i-au făcut zile fripte. Iar după ce au mai crescut, certuri nesfârşite. Mă rog, ştiţi cum sunt adolescenţii. Asta nu înseamnă că Denny mi-ar fi făcut vreodată necazuri. Denny zâmbi afectat în cremşnit. Un firicel de cremă, aproape de aceeaşi culoare cu tenul lui, îi împodobea buza de sus. – Doica Sharpe venea de obicei pe la noi, doar pentru o ceaşcă de ceai şi puţină pace şi linişte. Mai rău decât câinele şi pisica. Aţi văzut semnul de pe faţa lui Michael?

— Încă nu i-am pus întrebări domnului Lacey.

— Ea i l-a făcut... soră-sa. Se pare că a aruncat cu un fier în el. Observă expresia inspectorului şi pufni. – Oh, n-aveţi decât să vă uitaţi lung la mine, domnule Barnaby. Mutrişoarele astea nevinovate te păcălesc la început, dar nu te pot prosti până la capăt.

Detaşarea doamnei Rainbird, pe care o

admirase atât de mult la începutul interviului, părea să o fi părăsit pentru o vreme. Părea să o râcâie încă faptul că fiul ei, pe care într-un mod evident dar oarecum nesănătos îl adora, fusese cândva umilit într-un fel sau altul.

— Domnul Trace i-a susținut financiar pe cei doi Lacey?

— O, da. Tatăl lor nu le-a lăsat nici o para chioară. Iar după câte știu, Henry încă îl mai susține pe Michael. Să nu credeți că a primit vreun cuvânt de mulțumire.

— Deci domnul Lacey nu muncește?

— Dacă pictura poate fi numită muncă...

— Și are succes? Vinde multe tablouri?

— Nu, nu vinde. Și nici nu-i de mirare. Numai chestii urâte și violente. Pune culoarea pe pânză cu o lopățică. Și să știți că nu duce lipsă de modele.

— Nu, întrerupse Dennis. Fata lui Lessiter se învârte tot timpul pe-acolo. Nu că m-aș uita eu după ea – o demodată. Știți, Michael m-a pictat o dată. Se întoarse, nervos și palid, în direcția lui Troy.

— Și a ieșit tot ceva hidos.

— Oh, am stat cuminte ca un pisoi cât timp mi-a făcut portretul, continuă Dennis, i-am înghițit toate zeflemelele. Pe urmă – după a obținut tot ce-a vrut – mi-a spus să-mi iau tălpășița.

— Denny! Încă o prăjitură, domnule Barnaby?

— Nu, mulțumesc. Iar doica, domnișoara Sharpe, mai este încă aici?

— Doamna, doamna Sharpe. Nu. S-a dus să locuiască în Saint Leonards, imediat ce au fost în

stare să-şi poarte singuri de grijă. Bucuroasă că a ieşit din povestea asta. Cred că aveau vreo şaptesprezece ani pe-atunci. N-a trecut nici măcar să-şi ia la revedere. Trebuie să spun că m-am simţit puţin jignită. Am luat adresa ei de la familia Trace şi i-am scris de câteva ori, dar n-a răspuns. I-am mai trimis o felicitare de Crăciun, apoi am renunţat. Frustrarea ieşi din nou la iveală. Era clar că ar fi preferat o despărţire ca la carte, dramatică şi plină de dezvăluiri îngrozitoare. În timp ce ea se lansă într-o descriere vie a uneia dintre certurile de familie de la Holly Cottage, Barnaby, dând din când în când din cap în semn că e atent, îşi dezmorţi picioarele plimbându-se până la uşile care dădeau spre curte. Afară pajiştea era proaspătă şi netedă ca sticla. Copăcei în floare şi arbuşti şi un chioşc drăguţ în capăt. Se întreba de unde are doamna Rainbird atâta avere. Trebuiau ceva bani pentru asemenea vilă, pentru afacerea lui Denny şi pentru maşinuţa lui argintie. Să nu mai vorbim de prăjiturile pentru ceai.

Reveni la discuţie. Începea să simtă un oarecare disconfort. Cu toate că era o zi caldă, caloriferele funcţionau din plin. Privi spre Dennis, care bătea din genele lui decolorate către sergentul Troy, şi se întrebă dacă îi e frig. Era clar că nu are destulă carne pe oase ca să-i ţină de cald.

Nu mai putea suporta camera sufocantă. Era ticsită de mobilă bătătoare la ochi, voluptuoasă. Cu vitrine pline de porţelanuri, în cea mai mare parte Capodimonte[1], şi rafturi de păpuşi îmbră-

[1] Marcă de porţelanuri, de obicei complicat ornamentate, manufacturate în Napoli, Italia.

cate în tot felul de costume naționale, plus câteva picturi absolut îngrozitoare. Cea aflată imediat lângă Barnaby înfățișa un cocker spaniel – privi mai de aproape, nevenindu-i să creadă – care vărsa șiroaie de lacrimi. Toată harababura asta reprezenta ceea ce fiica lui ar fi numit „grotesc de secol douăzeci".

— Mulțumesc foarte mult, doamnă Rainbird, opri el valul de vorbărie, curtenitor dar ferm.

— N-aveți pentru ce, domnule Barnaby. Îi întinse mâna, scânteind din inele. Nu putu să evite să i-o strângă. Ca și cum ar fi strâns un bulgăre de cocă. – Oare nu suntem aici ca să ne ajutăm între noi?

În timp ce mergeau pe alee, sergentul Troy spuse:

— Bărbații de genul ăsta ar trebui castrați. Pentru că Barnaby nu răspunse, adăugă un „domnule" la sfârșitul frazei, și continuă: Cât despre maică-sa... o moară stricată, bătrână și ranchiunoasă.

— Doamna Rainbird și cei ca ea sunt mană cerească în orice anchetă, Troy. Numai să nu iei bârfele drept fapte. Iar când ei îți spun că sunt fapte, trebuie să le verifici în întregime, de fiecare dată. Și nu trage concluzii prea devreme. Trebuie să ai o minte deschisă, sergent, o minte deschisă.

— Da, domnule.

Porniră pe Burnham Crescent, spre numărul șapte, acasă la doamna Quine.

În timp ce Barnaby și Troy treceau printre gardurile vii veștede și prăfuite, flancate de cutii

poştale putrede, doamna Rainbird şi fiul ei închiseră uşa vilei Tranquillada şi se întoarseră unul spre celălalt, aprinşi de emoţie.

— Ai pus mâna pe el?

— Da, mami.

— Ohhh... unde... unde?

— Aşteaptă o clipă. N-ai spus că...

— Eşti un băiat bun. Acum – arată-mi.

— Nu. Figura lui, care sub felinarul din hol căpătase o nuanţă neplăcută, portocalie, avea o expresie închisă, încăpăţânată. Nu a fost aşa cum trebuie. Trebuie făcut aşa cum trebuie.

— Eşti băiat bun, fredonă ea, sărutându-l pe gură. Respiraţia ei era foarte dulce, o explozie tandră de bomboane violet, de cremă şi de vanilie. – Băiatumamiicelmaibun. Degetele ei se strecurară pe sub cămaşa lui, mângâind aripile osoase ale umerilor lui tăioşi. Singurulşicelmaibunbăiat.

El îi linse urechea, cu tot cu ciorchinii ei de diamante false.

— Mmmm. Respiraţia lui deveni mai grăbită. Denny cel isteţ.

— Acum – îl luă ea de mână, conducându-l pe coridor către ferestrele franţuzeşti şi către grădini – arată-mi...

— Vreau să ne mai jucăm.

— Ne jucăm mai târziu.

— Tot felul de jocuri?

— Orice. Hai... unde este?

Păşiră pe pajişte. În spatele chioşcului era o grămadă mare şi întunecată de ceva ud, şiroitor, din care apa se prelingea pe iarba de un verde aprins, în cercuri concentrice. Dennis îşi conduse

mama până acolo, cu mândrie. Mână în mână, priveau în jos. Ochii doamnei Rainbird străluciră.

— Unde l-ai găsit?

— În iazul din spatele pădurii. I-am văzut aruncându-l, cu pietre legate de el.

Ea nu dădu nici un răspuns – doar răsuflă încetişor, un şuierat prelung de mulţumire.

— Mi s-a udat telefonul, a trebuit să mi-l vâr în cizmă.

— Lasă că-ţi cumpărăm altul.

— Oh, mami... Emoţionat până la extaz, el o strânse de mână. – Deci crezi că face o groază de bani, nu?

— O, da, dragul meu. Făcu un pas înainte şi împunse masa îmbibată cu apă cu vârful pantofului. – E o afacere serioasă. Cu adevărat mare.

Capitolul Cinci

Grădina de la numărul şapte era o groapă de gunoi. La propriu. O piramidă de vechituri se sprijinea de una din laturile casei. Schelete de paturi, cărucioare stricate, cutii vechi, lanţuri de fier ruginite şi o cuşcă de iepuri hodorogită. Obloanele erau bine închise. Barnaby zornăi cu capacul cutiei de poştă. De undeva din casă se auzea un copil plângând. Auzi o femeie care strigă:

— Tacă-ţi gura, Lisa Dawn, apoi: Aşteptaţi o clipă, da?

Considerând că i se adresează lui, Barnaby aşteptă. În cele din urmă, doamna Quine apăru. Era o femeie uscăţivă, cu pieptul scobit şi cu o mulţime de pete roşii în jurul gurii. Fuma şi avea

aerul că e tot timpul în mişcare, chiar şi atunci când stătea pe loc, de parcă tocmai ar fi jignit-o cineva şi ar fi ars de nerăbdare să plece.

— Intraţi. Femeia se dădu un pas înapoi şi intrară. Vecinii mi-au spus că treceţi pe la toate casele.

Camera în care intrară era plină de fum. Din mijlocul tavanului atârna un candelabru de lemn, cu abajururi de pergament, care arunca o lumină zgârcită. Televizorul era dat tare. Doamna Quine nu se obosi să-l dea mai încet. Camera era neîngrijită şi nu foarte curată. O fetiţă stătea la o masă de plastic, pufnind şi smiorcăindu-se.

— Uite cine-a venit, Lisa Dawn. Copilul privi spre Barnaby. – Ţi-am spus că-l chem pe nenea poliţistul dacă nu eşti cuminte. Lacrimile se înteţiră. – Uitaţi ce-a făcut, domnule poliţist. Doamna Quine luă un obiect întunecat şi ud de pe masă. *Copilaşul Iisus – cărticică în relief.* I-am luat-o de Crăciun. A uns-o toată cu coacăze negre. Deschise cartea. Iisus, Maria, Iosif şi vitele din iesle ţâşniră dintre coperţi, din belşug împurpuraţi, simbolic. – În casa asta nimic nu rămâne nou mai mult de cinci minute.

— O, sunt sigur că a fost un accident. Barnaby îi zâmbi Lisei Dawn. Fetiţa se frecă la ochi, suspinând din nou. Inspectorul se întoarse către doamna Quine, care se învârtea în jurul camerei, trăgând cu poftă din ţigară şi scuturând scrumul.

— Ar fi trebuit să fi plecat deja, explică ea.

— Înţeleg că dumneavoastră aţi lucrat pentru domnişoara Simpson?

— E-adevărat. La ea şi la Tye House. Am lucrat şi la baba Zdranga şi aşa mai departe. Dar

numai pentru o săptămână. Mi-a spus că pot să fac tot ce vreau, cu condiția să nu mut nici un lucru de la locul lui. Ia spuneți dumneavoastră, cum să faci curățenie fără să miști nimic?

— Vreți să spuneți domnișoara Bellringer?

— Chiar așa.

— V-ați dus acolo ca de obicei în dimineața în care domnișoara Simpson a murit?

— Bineînțeles. Aveam vreun motiv să nu mă duc? Domnișoara B. pândea la fereastră. A ieșit afară și mi-a spus. Puteți să luați loc dacă vreți.

— Poftim? Ah – vă mulțumesc. Barnaby se așeză pe marginea unei canapele de vinilin. Una dintre perne era tăiată cu lama, lăsând să se vadă bucăți multicolore din materialul de umplutură.

— Mi-a dat o ceașcă de ceai, să nu mi se facă rău. După care m-am dus la Tye House.

— A fost o lovitură pentru dumneavoastră, nu?

— Nici vorbă. Doctorul trecuse pe la ea cu câteva zile înainte. Avusese niște probleme cu bronșita, dar doctorul spusese că, dacă se îngrijește cum trebuie, n-o să aibă griji încă zece ani. Doamna Quine aprinse altă țigară de la mucul celei vechi. – Sigur că știm de la ce i s-a tras, nu-i așa? Ai dracului violatori. Am văzut aseară unul la televizor. Știu eu ce le-aș face. Se sprijini puțin de sobă, aruncând chiștocul în grătarul gol. Pașii ei duduiau cu furie pe covor. Trase cu atâta forță din țigară încât sub pomeți se căscară două găuri. – Biata băbuță. La vârsta ei și așa mai departe.

Abținându-se de la vreun comentariu despre această poveste încurcată, Barnaby întrebă

dacă îi plăcea să lucreze la domnişoara Simpson.

— O, da... era de acord cu orice aş fi făcut, dar ştiam ce-i place. Ne-am înţeles foarte bine.

— Şi la Tye House?

Ea zâmbi mulţumită, arătându-şi dantura albă ca zăpada, în întregime falsă.

— Aţi fost pe-acolo, nu? După ce Barnaby încuviinţă, ea continuă: V-aţi distrat puţin, nu? Bătrâna Phyllis Cadell se agăţa din răsputeri de locul ăla. Aţi văzut de unde sufla vântul. Se pregătea să ocupe locul rămas liber, nu-i aşa? Aranja lucrurile prin sertare încă de când trăia doamna Trace. Se făcea indispensabilă – sau cel puţin aşa credea ea. Ar fi trebuit să o vedeţi după accident. Încerca să facă pe supărata de faţă cu lumea. Supărată! Era mai mult decât mulţumită. Vă daţi seama ce aştepta să se întâmple. După care Miss Regina Frumuseţii de la Holly Cottage începe să dea târcoale şi câştigă lozul cel mare. Am crezut că domnişoara Cadell o să se ducă să se-arunce sub primul autobuz în dimineaţa în care s-a anunţat logodna. Pot să vă spun că m-a bine dispus pentru toată ziua.

— Să ne întoarcem la vinerea trecută, doamnă Quine... aţi fost după-amiază în sala de festivităţi a satului?

— Eu? Să intru-n cârdăşie cu toată gaşca aia? Cred că glumiţi. Women's Institute? O adunătură de snoabe cu aere. N-au decât să se împăieze cu florile lor şi să se îmbuibe cu nuci marinate.

— Atunci aţi fost acasă?

— Da. Ne-am uitat amândouă la televizor. Nu-i aşa, Liza Dawn? Toată după-amiaza. În

afară de timpul cât s-a dus ea la magazin să ia ceva de rontăit. Barnaby privi spre Lisa Dawn, ale cărei picioare subțiri se legănau la cel puțin treizeci de centimetri deasupra podelei. Prinzându-i privirea, doamna Quine continuă: Știe foarte bine cum să traverseze străzile. Și întotdeauna vine imediat înapoi. E fată mare deja, nu-i așa, Lisa Dawn? Spune-i drăguțului nostru polițist câți ani ai.

— Aproape patru, șopti fetița.

— *Ai* patru ani. Patru ani bătuți pe muchie, insistă Doamna Quine, de parcă fetița ar fi fost o pereche de pantofi. Și cine ți-a cumpărat niște dulciuri la magazin?

— Judy.

— *Mătușa* Judy. Fiica doctorului Lessiter. Mereu îi ia câte ceva. I-a luat un ou de Paște, plin de iepurași. Lisa Dawn începu să plângă. – Of, Doamne – nu poți să taci? Ce-o să creadă domnul? Nu trebuia să spun nimic... despre ou. Câinele de alături s-a smuls din lanț și i-a mâncat iepurele.

— Bietul Smokey.

— Bine, bine. O să-ți luăm altul.

— Ce oră era când fiica dumneavoastră s-a dus la magazin?

— Nu știu exact. Ne uitam la *Fii și Fiice*, așa că trebuie să fi fost trecut de trei.

— Și s-a întâmplat sigur în după-amiaza zilei de șaptesprezece?

— Parcă v-am mai spus o dată, nu? Își aprinse o a treia țigară.

— Și ați stat în casă toată seara aia?

— Nu pot să plec nicăieri cu ea.

— Mulțumesc. În timp ce Troy citea declarația iar doamna Quine trăgea fum pe nas, bătând din picior și oftând, Barnaby încercă să vorbească cu Lisa Dawn, dar ea se ghemui în fotoliu, fără să se uite la el. Semne vineții, catifelate ca panseluțele, îi înfloreau de-a lungul părții interioare a brațelor. Înainte de a trece din nou printre cutiile poștale putrede, Barnaby o auzi cum începe să plângă.

Barnaby porni ventilatorul din birou și ceru niște cafea și un sandvici de la cantină. Înainte de a se duce să le aducă, polițista Brierley spuse:

— Am pus un mesaj sub pres-papier, domnule. O oarecare domnișoară Bazely. A lăsat numărul de la birou și a întrebat dacă o puteți suna.

Barnaby ridică telefonul și formă numărul. Deși scoteau un zumzăit sonor, elicele albastre ale ventilatorului nu făceau decât să împingă aerul cald, într-un vârtej leneș, peste fața lui transpirată.

— Domnișoara Bazely? Sunt inspectorul-șef Barnaby.

— O da... bună ziua... știți când am vorbit alaltăieri și nu mi-aduceam aminte de ceva pe care voiam să vi-l spun?

— Da.

— Ei bine, mi-am amintit despre ce era vorba. Vreți să vă spun acum?

— Da, vă rog.

— Am fost ieri cu sora mea în High Wycombe. Știți, peste o lună voi fi domnișoara ei de onoare, și ne-am dus să căutăm o rochie. Magazinul e chiar lângă gară, uneori poți să lași

maşina acolo – dar nu pentru multă vreme, bineînţeles – şi se numeşte Anna Belinda. Asta a spus domnişoara Simpson. Mă rog, pe-aproape.

— Vă amintiţi exact?

— Da, îmi amintesc. A spus „La fel ca săraca Annabella".

— Sunteţi sigură?

— Categoric.

— Nu pur şi simplu Bella?

— Nu. Cu siguranţă, Annabella.

Barnaby închise telefonul şi se aşeză, privindu-l îngândurat. Împreună cu o cafea delicioasă, aşezat pe tava de la birou, sosise sandviciul lui cu pui şi creson. Barnaby îl luă, spunând:

— Vrei te rog să suni la Serviciul Social? Cred că ar trebui să meargă cineva pe Burnham Crescent, la numărul şapte, în Badger's Drift.

— Şi ce să le spun, domnule?

— Ăăă... un posibil abuz asupra unui copil. Numele femeii este Quine. Şi ea are nevoie de ajutor. Aş putea spune că pe cale să aibă o cădere nervoasă. Şi dacă poţi să suni la Slough. Am nevoie de adresa şi numărul de telefon ale unei oarecare doamne Norah Whiteley. E profesoară de lucru şi gospodărie. Un fiu de nouă ani. Muşcă lacom din sandvici, înjumătăţindu-l, ridică receptorul şi formă un alt număr.

— Domnişoara Bellringer? Nu ştiţi cumva dacă prietena dumneavoastră cunoştea pe cineva cu numele de Annabella? Urmă o pauză îndelungată, apoi un răspuns negativ. – N-ar putea fi vorba de doamna Trace?

— Oh, nu... numele ei era Beatrice. Îşi spunea Bella, i se părea că are mai mult farmec.

— Dar domnişoara Simpson ştia acest lucru?

— Sigur că ştia. Îmi aduc aminte că mi-a spus că e o greşeală. Ea credea că Beatrice este un nume frumos, iar Bella unul mai degrabă comun. Se opri să-şi tragă răsuflarea. – Am avut o elevă Isabella la cursul de muzică, acum câţiva ani. O copilă imaculată. Cred că acum îngrijeşte bolnavii săraci ai parohiei. Vă ajută cu ceva?

Barnaby îi mulţumi, luându-şi la revedere. Uitase pentru o clipă că domnişoara Simpson fusese profesoară timp de patruzeci de ani. Cu toate că este un nume rar, sunt şanse să fi avut de-a face cu una sau două Annabelle, ieşind în evidenţă printre atâtea nume comune precum Jean, Joan, June şi Jane. Dar domnişoara Simpson îşi amintise acest nume la vederea unui cuplu care făcea amor. La ce vârstă începeau să o facă în urmă cu doisprezece, treisprezece, paisprezece ani? Probabil, reflectă el, aproape la fel de devreme ca acum. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Şi de ce „biata" Annabella? Mai luă o înghiţitură de cafea şi privi, cu colţul ochiului, un păianjen care cobora pe fir, legănându-se înainte şi înapoi. Oare să fi fost săracă? Depravată? Moartă? Barnaby se gândi la toate personajele pe care o femeie de optzeci de ani le-ar fi putut întâlni într-o viaţă lungă, în care văzuse multe. Sau despre care auzise. Sau despre care citise. Oftă, mai luă o muşcătură din sandvici şi fu nevoit să recunoască: Annabella putea fi practic oricine.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule? întrebă Troy.

— Da. Barnaby goli ceaşca. Poţi să mă duci

până la redacția revistei *Echo*. Vreau să citesc articolul despre moartea doamnei Bella Trace.

— Credeți că există vreo legătură?

— În această fază nu cred nimic. Dar e vorba de o moarte violentă survenită în aceeași arie redusă, implicând un cerc de persoane pe care acum le considerăm suspecte. Nu putem s-o ignorăm. Așa că termină-ți ceaiul și ține ochii deschiși.

Într-un demisol aflat sub birourile revistei *Causton Weekly Echo*, Barnaby vorbi cu un domn în vârstă care părea să facă și el parte din decor, laolaltă cu cartotecile înverzite de mucegai și cu conductele ruginite de pe peretele din spate. Mai era și un boiler imens, acum stins și liniștit.

Barnaby ceru să vadă edițiile din septembrie și octombrie din anul trecut. Bătrânul răsfoi dosarele, apoi le mai răsfoi o dată. Nu vorbea și nici măcar nu ascunsese țigara neaprinsă din colțul gurii. Câteva fire gălbui de tutun căzură peste ziare în timp ce le mânuia. Barnaby le duse la o masă de lectură de lângă fereastră. Lumina slabă abia se strecura prin sticla groasă a ferestrelor, de culoarea laptelui îndoit cu whisky. În zgomotul de tropăieli diverse care venea de deasupra, inspectorul răsfoi primele două numere. Anchetele despre moartea doamnei Trace erau în al treilea. Erau descrise pe larg și se întindeau pe vreo jumătate de pagină.

Partida de vânătoare fusese restrânsă. Henry Trace, David Whiteley (care era descris într-o notă scrisă cu delicatețe, deși oarecum inutilă, ca fiind asistentul domnului Trace), Doctorul Lessiter, prieten al domnului Trace și medic personal, doamna Trace, domnișoara Phyllis Cadell

şi doi vecini proprietari de terenuri, George Smollett şi Frederick Lawley. Şi doi hăitaşi: Jim Burnet, rândaş la fermă, şi Michael Lacey, un tânăr prieten de familie.

Se pare că doamna Trace se afla la câțiva metri mai departe de grosul trăgătorilor atunci când avusese loc accidentul. Ca întotdeauna în asemenea ocazii, articolele erau confuze şi pe alocuri contradictorii. Doctorul Lessiter credea că victima se împiedicase şi căzuse deja atunci când răsunase împuşcătura, ceea ce înseamnă că se poticnise şi căzuse peste propria armă. Se mai împiedicase o dată, puțin mai devreme, de o rădăcină de copac. Doctorul recunoştea că poate acest fapt influențase viziunea lui asupra morții doamnei Trace. Michael Lacey declarase că mai întâi a fost împuşcătura, dar, după ce a fost interogat mai atent de către procuror, nu a mai fost sigur de asta. Restul grupului nu observase nimic până când doamna Trace nu fusese găsită căzută. Domnul Trace, grăbindu-se cu disperare să ajungă la soția lui, împinsese prea tare roțile scaunului rulant şi se răsturnase. Câinii fugeau de colo-colo, era o mare învălmăşeală. Michael Lacey, care se afla în acel moment cel mai aproape de doamna Trace, dăduse fuga la locul accidentului, dar fusese instruit de către doctor să nu atingă femeia rănită, ci să meargă repede să dea telefon la salvare.

În mărturia sa, doctorul Lessiter spusese că doamna Trace ar fi murit chiar dacă ar fi ajuns imediat la ea. Nu s-ar mai fi putut face nimic. Nu vorbise, îşi pierduse aproape imediat cunoştința, murind după alte câteva clipe. Erau unele detalii

tehnice referitoare la unghiul sub care intrase glontele în inimă şi apoi ieşise din corp, sfărâmând una dintre vertebre. Atât doctorul Lessiter cât şi domnului Trace remarcaseră faptul că, în momentul accidentului, toţi ceilalţi participanţi, cu excepţia lui Jim Burnet, se aflau fie în spatele fie în stânga locului în care se afla doamna Trace, neavând prin urmare cum să tragă glontele fatal. Jim, cu toate că era în faţă, se afla la vreo treizeci de metri spre dreapta. Cu toate că ambii hăitaşi se întorseseră după aceea, la ordinele domnului Trace, pentru a căuta glontele, acesta nu fusese găsit, lucru destul de firesc, dată fiind vegetaţia bogată din jur. Procurorul transmitea condoleanţe greu-încercatului soţ, emiţând verdictul de moarte accidentală.

Barnaby citi din nou articolul. Era scris foarte clar, totul părea cât se poate de simplu şi direct, însă, cu toate astea, ceva îl deranja. Simţea acolo ceva ascuns, ceva care nu se potrivea.

Înapoie cele trei ziare bătrânului uscăţiv – care părea la fel de nepăsător ca la început – şi îi arătă mandatul.

— Aş vrea o copie foto a acestui articol, spuse el, desenând rapid un cerc în jurul detaliilor anchetei.

Epava prinse deodată viaţă.

— Hei! N-aveţi voie să faceţi asta. Face parte din dosare!

— Zău? Barnaby privi cu severitate cercul şi clătină din cap. – Nu ştiu încotro se îndreaptă lumea, asta-i situaţia. După ora patru, dacă vă convine.

Capitolul Şase

Inspectorul-şef făcea însemnări în timp ce Troy conducea pe Church Lane, unde Beehive Cottage căpătase deja un aer neîngrijit, ca de cochilie de curând părăsită. Plantele de pe marginea aleii se aplecau peste dale, draperiile atârnau neclintite. Pe zidul dinspre casa domnişoarei Bellringer stătea motanul Wellington, torcând şi vânând din când în când fluturi.

Vizavi de parcarea de la capătul zonei locuite se afla un panou de lemn pe care scria: Gessler Tye – o milă. Drumul era destul de larg, iar urmele anvelopelor clar vizibile. Barnaby indică direcţia, iar Troy conduse cu grijă maşina prin mijlocul drumului.

— Bine că nu suntem în Rover, domnule.

— Dacă am fi fost în Rover, aruncă Barnaby, nu ţi-aş fi cerut să intri pe drumul ăsta, nu crezi? Sandviciul cu pui şi creson se întâlnise cu căldura cumplită din casa doamnei Rainbird şi fusese învins. Şi pe deasupra îşi lăsase pilulele la birou.

— Cred că nu mi-aţi fi cerut, domnule. Sergentul Troy se gândi că Barnaby e un nume numai bun pentru un individ care se poartă mereu de parc-ar fi un urs pe care-l doare capul. Îşi imagină cum o să-i taie el macaroana sergentului său, peste câţiva ani. Îndreptă maşina către o deschizătură în gardul viu, care dădea către o bucată de teren plin de gropi, unde parcă. Coborâră.

Sinistru, gândi Troy când dădu cu ochii pentru prima oară de Holly Cottage. Era o casă

cenuşie şi austeră, ghemuită la marginea pădurii, ca un broscoi cocoşat. În ciuda zilei călduroase, îl trecură fiorii. Îţi puteai imagina o vrăjitoare târându-se afară şi înghiţindu-i pe Hansel şi Gretel. Ca în poveştile lui Grimm. Zâmbi, puţin mândru de propria-i isteţime, întrebându-se dacă e bine să-i spună gluma şi lui Barnaby, dar decise să nu. Era oricum o zi destul de încărcată.

Apoi, în timp ce se apropiau de verandă, soarele ieşi din nori, luminând zidul dinspre sud al casei. Pietrele de cremene se aprinseră, strălucind în culori subtile. Barnaby atinse una dintre ele. Părea o prăjitură mare, fierbinte, o acadea maronie cu striuri ca de frişcă. Bătu la uşă. Nici un răspuns.

Observă un caprifoi, aproape de picioarele lui, mic şi înghesuit într-un şir stufos de urzici. Poate că fata îl plantase, smulgând buruienele, udând pământul, sperând fără îndoială că se va căţăra pe întreaga verandă. Două flori se deschiseseră, împotriva tuturor piedicilor. Arăta ca o plantă sălbatică.

— Hai să-ncercăm prin spate.

În spatele casei erau o curticică mică, betonată, şi mai multe urzici, o cisternă de apă stătută şi înverzită cu o crustă groasă de nămol şi trei saci de plastic îndesaţi cu gunoaie. Erau şi două ferestre mici, cu geamurile acoperite de praf. Barnaby şterse un geam şi privi înăuntru.

Un bărbat cu o cămaşă albastră şi pantaloni de catifea reiată plini de pete de culoare stătea în faţa unui şevalet, cu spatele spre fereastră. Părea că lucrează febril. Pensula trecea de la paletă la pânză şi înapoi cu mişcări brutale, aproape ca

nişte lovituri de cuţit.

— Cred că ne-a auzit, domnule.

— Nu ştiu. Oamenii aflaţi în chinurile creaţiei... probabil că e pe altă lume.

Sergentul Troy pufni. Nu era pregătit să facă faţă ideii că pictura te poate face surd. Nu avea aplecare pentru ceea ce numea „elementul artistic-pârţistic", care nu aduce societăţii nimic valoros, dar aşteaptă să primească în schimb cât mai mulţi bani. Barnaby ciocăni în geam.

Bărbatul se întoarse imediat. O umbră în mişcare, o faţă albă se întoarse repede, omul aproape că fugi din cameră, trântind uşa în urma lui. Barnaby auzi răsucindu-se o cheie, şi se repezi înapoi, la uşa din faţă a casei. Ajunse împreună cu Troy pe verandă exact în clipa când Michael Lacey deschidea uşa.

Era doar puţin mai înalt decât sora lui şi semăna suficient de mult cu ea ca să-ţi dai seama la prima vedere că sunt fraţi. Aceiaşi ochi de un violet adânc, acelaşi păr brun tăiat foarte scurt şi cârlionţându-se bogat pe capul frumos desenat. Avea urechi mici şi elegante, aşezate mult în spate, care, împreună cu ochii mari, îi dădeau o figură uşor periculoasă, ca de cal nărăvaş.

Amintindu-şi de remarca doamnei Rainbird despre lovitura cu fierul, Barnaby se aştepta să vadă o cicatrice spectaculoasă, lividă, mutilantă, dar, la prima vedere, faţa lui Michael Lacey părea să nu poarte nici o urmă. Apoi Barnaby observă că de la capătul de sus al pometelui din stânga până la colţul gurii pielea era nefiresc de întinsă, cu un luciu rozaliu, ca de purcel de lapte. Trebuie să fi fost vorba de o arsură pentru a avea

nevoie de o grefă de o asemenea mărime. Pe lângă trăsăturile frumoase (prea puțin afectate de ciudata bucată de piele jupuită și lucioasă), omul emana o masculinitate aspră și sardonică. Dar nu și căldură. Michael Lacey era genul de om care organizează lumea și pe locuitorii ei numai pentru a-i face lui pe plac. Lui Barnaby o compătimi pe Judy Lessiter. Și chiar și pe respingătorul domn Rainbird. Zise:

— Pot să intru pentru o clipă?

— Ce doriți?

— Suntem ofițeri de poliție...

— Deci sunteți ofițeri de poliție. Și eu ce trebuie să fac? Să ridic drapelul?

— Facem vizite tuturor locuitorilor satului...

— Eu nu locuiesc în sat. Sunt uimit de faptul că puterea dumneavoastră de deducție v-a condus la concluzia că aș locui în sat.

— ... și din împrejurimi. Este un lucru cât se poate de obișnuit, domnule Lacey, ca în timpul unei anchete generale...

— Uitați care-i treaba. Îmi pare rău pentru domnișoara Simpson. Îmi plăcea de ea. Dar nu iau parte la treburile satului, după cum vă poate confirma oricare din bârfele locale. Iar acum trebuie să mă scuzați...

— N-o să vă reținem prea mult, domnule. Barnaby avansă foarte încet, iar Michael Lacey făcu încetișor un pas în spate, cât să-i lase pe cei doi să intre în vilă. Imediat în stânga era un rând de scări, pe care nu era așternut covor; se așeză pe o treaptă, lăsându-i pe cei doi să stea în picioare.

— O știați bine pe domnișoara Simpson?

— Nu cunosc bine pe nimeni. M-a lăsat să

fac o serie de tablouri în grădina ei... în diferite momente ale anului... dar asta în urmă cu o grămadă de ani. Nu am mai văzut-o de ... ăăă... cel puțin câteva luni. Aruncă spre inspectorul-șef o privire ageră, detașată, puțin amuzată, decis să trateze această întrerupere forțată ca pe o distracție.

— Puteți să-mi spuneți unde ați fost în după-amiaza și seara vinerii trecute?

— Aici.

— Ce răspuns prompt, domnule Lacey! Nu trebuie să vă gândiți deloc?

— Nu. Sunt mereu aici. Lucrez. Uneori iau câte o pauză și mă plimb prin pădure.

— Și în acea zi v-ați dus prin pădure? Întrebă Barnaby.

— Se poate să mă fi dus. Chiar nu-mi aduc aminte. Cum toate zilele mele sunt la fel, n-am nevoie să țin o agendă.

— Pare o viață cam monotonă pentru un tânăr.

Michael Lacey privea spre picioarele lui goale. Avea picioare frumoase: lungi, subțiri, elegante, cu piele subțire ca hârtia și oase fine. Picioare bizantine. Apoi privi direct spre Barnaby și spuse:

— Munca este viața mea.

Vorbise încet, dar cu o asemenea încărcătură de pasionată convingere, încât Barnaby, pictor amator în acuarelă, membru ocazional al Cercului de pictură din Causton, simți o împunsătură de invidie. Apoi își spuse că nu întotdeauna convingerea înseamnă și talent, așa cum îi demonstrase un spectacol al Cercului de teatru al soției

lui, Joyce. Înarmat cu această gândire cam bădărană, spuse:

— Ar mai fi una sau două întrebări, domnule Lacey, dacă nu vă supărați...

— Ba mă supăr. Nu-mi place deloc să fiu întrerupt.

— Înțeleg, continuă Barnaby blând, că ați fost de față când a fost ucisă răposata doamnă Trace.

— Bella? Părea nedumerit. – Da, am fost, dar nu văd... Se opri. – Doar nu credeți că e vreo legătură... Parcă uitase de animozitatea de mai înainte. Părea de-a dreptul interesat. – Nu... cum ar putea fi?

— Am aflat din ziare că ați fost prima persoană care a ajuns la doamna Trace.

— Așa e. Lessiter a spus să nu o ating și să dau fuga să sun la salvare, lucru pe care l-am și făcut.

— Era cineva la Tye House atunci?

— Numai Katherine. Slugărea ca o nebună.

— Poftim?

— În bucătărie, făcea sandviciuri, umplea pateuri, tăia plăcinta vânătorească.

— În timp ce dumneavoastră îi ajutați făcând pe gonaciul.

— E o diferență. Eu eram plătit! Împunsătura lui Barnaby îi readuse furia în voce. Confirmă faptul că nimeni dintre cei de la petrecere nu avea cum să tragă în doamna Trace, apoi spuse: Nu știu de ce mă întrebați pe mine. Eu nici măcar nu aveam armă.

— Înțeleg că dumneavoastră și celălalt hăitaș ați căutat cartușul după aceea?

— N-aş spune că a fost chiar aşa. Ne-am uitat destul de superficial prin jur, dar părea aşa de inutil încât în curând am renunţat.

— Mulţumesc, domnule Lacey.

În timp ce poliţiştii urcau în maşină, Troy, amintindu-şi gafa de mai devreme cu Rover-ul, se străduia să se gândească la un lucru inteligent şi perspicace pe care să-l spună.

— Aţi observat că a închis uşa camerei în care picta? Cred că e cam ciudat.

— Ştiu şi eu? Tipii creativi au de multe ori o atitudine extrem de protectoare faţă de opera la care lucrează. Vezi uşa care scârţâie a lui Jane Austen.

Sergentul Troy întoarse, folosindu-se de o oglindă mare cu două feţe fixată în gardul viu, în care pe o faţă vedeai aleea din apropiere, şi pe cealaltă partea din faţă a vilei.

— E o idee, domnule, răspunse el. În nici un caz nu avea de gând să se dea de gol că nu ştie nimic despre uşa care scârţâie a scriitoarei Jane Austen. Cât despre faptul că Michael Lacey e visul de iubire al tinerelor fete, ei bine... Privi în oglindă şi îşi netezi repede părul de culoarea morcovului. Cu siguranţă că fetele preferă bărbaţii bruneţi numai în romane.

Michael Lacey privi din verandă până când plecă maşina, apoi se întoarse în atelierul lui. Luă paleta şi pensula, privi o clipă la şevalet, apoi le lăsă iarăşi jos. Lumina era pe ducă. În ciuda acestei întreruperi, avusese o zi bună. Uneori muncea cu furie şi ostilitate, rupând schiţele, pictând scene care nu ieşeau bine,

într-un fel de frenezie, plângând uneori de mânie. Dar acele zile reprezentau prețul plătit pentru zile precum cea de azi. Din chinuri venea, uneori, o minunată și fericită ușurare. Se uită cu luare-aminte la figura pe care o picta. Mai avea încă multe de făcut. Nu pusese decât culori moarte, asta era tot. Dar îl emoționa. Avea convingerea absolută că va avea succes. Era grozav când apărea această convingere. Credința că va merge bine, orice ar fi făcut, indiferent de abordare sau de tehnică. Era atât de convins, încât simțea că nu are cum să o strice, nici dacă ar fi încercat.

Merse la bucătărie și deschise o conservă de cârnați cu fasole și, după ce luă câteva linguri, se întoarse în camera de lucru. Lumina care pălea părea să schimbe forma locului, mutând pereții și făcându-i să pară amorfi. Patru mari picturi abstracte acoperite cu vopsea albă groasă se zăreau de la câțiva metri. În colțul fiecăreia dintre ele era câte o stea întunecată în implozie, arătând acum ca niște pete în lumina crepusculară.

Deasupra dulapului din colț era un lampă studențească de modă veche, din cositor. Aprinse lumânarea și se învârti prin cameră privind multele pânze agățate de pereți. Cu toate că în tavan avea o lampă fluorescentă puternică, lui Michael Lacey îi plăcea efectul de lumânare. Culorile și picturile deveneau mai bogate, cu mai multe planuri; ochii păreau să clipească iar gurile să se strâmbe sub lumina iluzorie. Carnea zdravănă se transforma în ceva rar și delicat. Efectul era stimulator și parcă-i umplea mintea cu idei minunate și subtile.

În dulapul din colț erau o grămadă de ediții de buzunar și cataloage de artă, toate destul de jerpelite, cu cotoarele crăpate și, în unele cazuri, rupte. Trase unul la întâmplare și se așeză contemplând o pânză de Botticelli. Cât de seducătoare sunt, gândi el, aceste fețe de o vivacitate gingașă, împodobite cu flori proaspete de primăvară. Termină fasolea și mai șezu câteva clipe de absolută mulțumire, imaginându-și cum umblă prin Uffizi[1], și cum se oprește plin de admirație în fața originalului. Apoi deschise fereastra, aruncă lampa de cositor și îi dădu un șut, un arc luminos, prin fereastră, în noapte.

Capitolul Șapte

Seara târziu, Barnaby stătea și ciugulea dintr-o salată. Rămăsese în mod deliberat la secție, uitându-se pe declarațiile care-i veneau una după alta pe birou, până când simțise că masa de seară va fi compromisă și că va putea să mănânce, fără supărare, o conservă. Uitase că mai există pe lume roșii, castraveți și sfeclă...

Unii ar crede că nici chiar Joyce n-ar putea să maltrateze o salată până într-atât încât să devină de nemâncat, dar s-ar înșela. Plină de viață sălbatică, salata mai era pe deasupra și înecată în oțet. Barnaby ridică o frunză murată de lăptucă. Apăru o gâză, înotând vitejește împotriva curentului.

— După asta ai tartă cu migdale, strigă ea din bucătărie, de două ori perspicace. Și el era

[1] Celebră galerie de artă din Florența.

flămând. Acest fenomen îl surprindea de fiecare dată. Era ciudat: oricâte lovituri i-ar fi dat, câteva ore mai târziu stomacul lui era din nou plin de speranță, dacă nu temător, întrebându-se dacă nu cumva de astă dată va avea o soartă mai bună.

— Iar Cully vine la sfârșitul săptămânii viitoare. Îi dădu tarta, o ceașcă de ceai și un pupic dulce. – E-n regulă?

— Excelent. Pentru câtă vreme vine?

— Doar până la ceaiul de duminică.

Barnaby și Joyce priviră unul către celălalt. Amândoi o iubeau și erau extrem de mândri de unica lor fiică. Și amândoi se gândeau mult mai frumos la ea atunci când nu era acasă. Nici unul dintre ei nu spusese niciodată acest lucru. Nici măcar atunci când, încă de mică, Cully se arătase a avea ochiul soacrei și limbă ascuțită. Ambele defecte se mai șlefuiseră cu trecerea anilor. Elevă eminentă, acum studia literatura engleză la New Hall[1] și aștepta cu încredere să obțină un post bun, în ciuda faptului că lui Barnaby i se părea că își petrece tot timpul repetând o piesă sau alta.

— Poți să o iei sâmbătă?

— Nu sunt sigur. Barnaby hăcui tarta, ceea ce tarta nu prea merita, și se întrebă în ce va veni îmbrăcată fiica lor. Se îmbrăcase întotdeauna într-o manieră provocatoare și, de câte ori coborâse din trenul de Cambridge, și el și Joyce speraseră că au trecut zilele în care fata lor purta cârpe și fuste prinse cu ace de siguranță (chiar se

[1] Colegiu la Cambridge.

cam temeau să nu fie dată afară de la colegiu). Dar, la fiecare vizită rară şi scurtă, le prezentase transformări din ce în ce mai exotice şi mai alarmante. Lucrul cel mai frumos care se întâmpla în aceste ocazii era acela că, întrucât plecase de acasă, aşa cum spunea ea, câtă vreme mai avea încă sănătate şi putere, Cully îşi proteja aceste două calităţi, aducând de fiecare dată o mare cantitate de hrană excelentă de la Marks and Spencers şi delicatese de la Joshua Taylor.

— Nu uiţi să-l suni pe tatăl tău?

Barnaby îşi luă ceaiul şi se aşeză în faţa căminului. Dat fiind că îşi sunase părinţii o dată pe săptămână timp de un sfert de secol, era greu de crezut că ar putea să uite. Aveau amândoi optzeci de ani şi se retraseseră lângă Easterbourne în urmă cu douăzeci de ani. Acolo respirau aer curat, jucau popice şi se ocupau de grădinărit, sprinteni ca nişte copilaşi.

— Nu, n-am să uit.

— Sună-i înainte să te aşezi.

— M-am aşezat.

— După care poţi să-ţi savurezi ceaiul.

Barnaby se ridică ascultător de pe scaun. Mama lui răspunse la telefon şi, după o întrebare simbolică despre sănătatea lui şi a familiei, se lansă într-o descriere a tot ce făcuse în cursul săptămânii, printre care şi o ceartă grozavă la Cercul de artă, când un moşneag de nouăzeci de ani propusese să deseneze nuduri după model. Sfârşi prin a spune, ca de fiecare dată, „Îl chem imediat pe tati".

Apoi Barnaby senior îi descrise şi el ce făcuse în săptămâna aceea, printre care şi o ceartă

grozavă la şedinţa Societăţii de conservare a patrimoniului, în care se discutase despre un chioşc din epoca victoriană. Ce războinici mai sunt cei de acolo, se gândi Barnaby, care, atunci când părinţii săi se mutaseră, îşi închipuise că o să-şi petreacă zilele moţăind liniştiţi în seră. O imagine destul de eronată, recunoscu el acum. Nu fuseseră niciodată genul care moţăie. Tatăl încheie descriind felul în care îl băgase la apă pe unul dintre adversarii lui care trişase la popice pe iarbă.

Barnaby ascultă cu răbdare, apoi spuse, aducându-şi aminte:

— Dă-l încolo. Suntem în mijlocul sezonului de cricket. Cred că eşti lipit de ecran zilele astea.

— Sigur că sunt. Am închiriat o jucărie dintr-aia video. Care reia cele mai bune momente. A fost groaznic vineri, nu-i aşa?

Barnaby zâmbi cu indulgenţă. Tatăl lui ştie cu siguranţă că nu e niciodată acasă în timpul zilei ca să se uite la partidele de cricket, dar îşi închipuie că ştie exact despre ce e vorba.

— Ce s-a întâmplat?

— Cum, băiete, nu ştii? Nu s-a jucat. Nu era destulă lumină. Arbitrul i-a acordat lui Allenby posibilitatea de a alege, iar el a decis să oprească jocul. La unsprezece ante-meridian. Totul era pregătit pentru finală. Sandviciuri cu castraveţi, căni cu ceai de mentă. Pregătiţi pentru un joc de durată. Am fost total năuciţi. Să fiu sincer, mama ta n-a fost prea supărată, dar mie mi-a stricat ziua, să ştii. După compasiunea de rigoare, Barnaby se întoarse la fotoliul şi ceaşca lui de ceai.

— Oamenii au început să mă mintă, Joyce.

— Oh, da, dragul meu... Lucra la o împleti-

tură de mătase. – Adică în chestia de la Badger's Drift?

— Mda. Katherine Lacey a fost văzută în sat în timpul serii în care a spus că n-a ieşit. Judy Lessiter spune că a stat la lucru toată după-amiaza, dar a fost văzută la magazinul din sat la trei şi jumătate. Trevor Lessiter a spus că a fost acasă şi s-a uitat la cricket... „splendid joc"... când de fapt meciul s-a amânat. Iar Phyllis Cadell a îngheţat de frică atunci când ne-a văzut, după care a încercat să se acopere cu o poveste prostească despre impozitul auto.

— Doamne... asta înseamnă că sunt implicaţi mai mulţi. Numele nu însemnau nimic pentru Joyce Barnaby. Ştia că Tom nu face altceva decât să gândească cu glas tare, punându-şi gândurile într-un fel de ordine. Asculta totuşi cu aceeaşi atenţie.

— Iar Barbara Lessiter, stimata soţie a doctorului, a primit prin poşta de dimineaţă ceva care a făcut-o să se albească precum o coală de hârtie.

— De unde ştii? Barnaby îi povesti. Ei, o fi probabil un ultim avertisment de plată. O fi cumpărat cine ştie ce haine şi o fi lăsat neplătită o factură uriaşă.

— Nu, clătină Barnaby din cap. – Era mai mult decât atât. Şi unde era în noaptea în care a murit Emily Simpson? S-a plimbat cu maşina prin împrejurimi. Cam vag.

— Dar oamenii nevinovaţi dau declaraţii vagi. Nu au întotdeauna alibiuri. Nu ştiu exact ce au făcut, şi când anume. Aşa spuneai tu de fiecare dată. Ce a făcut după-amiază?

— Cumpărături în Causton.

— Atunci asta este, spuse Joyce, incontestabil. A cheltuit prea mult.

Barnaby îi zâmbi, goli ceaşca şi o puse la loc pe farfurioară. Ceva îi spunea că nu e aşa de simplu. Şi că nimic nu avea să fie aşa de simplu.

Capitolul Opt

În dimineaţa următoare, cu o zi înainte să se întrunească comisia de anchetă, Barnaby se duse la birou mai devreme şi se aşeză pentru o rapidă trecere în revistă a declaraţiilor şi rapoartelor. Rezumatele aveau să fie transferate mai târziu într-un sistem rotativ de carduri (încă mai aşteptau un computer). Ceru o cafea, apoi începu.

Citi repede şi atent, sesizând cele mai mici amănunte, trecând repede peste prostii mondene şi peste repetiţii. Rezultatul ieşi aşa cum se aştepta. În după-amiaza de şaptesprezece, singurii bărbaţi din sat care nu erau la lucru sau acasă cu nevestele erau doi şomeri, care-şi petrecuseră timpul pe parcelele lor de pământ, unul în văzul celuilalt. Vicarul fusese la biroul lui, pregătind predica de săptămâna viitoare. Fapt confirmat de menajera lui, care făcuse gem în bucătărie şi care era foarte revoltată, considerând că vicarul, un bătrân şubred de şaptezeci şi trei de ani, ar fi trebuit să nu fie interogat deloc. Seara, bărbaţii fuseseră fie cu familiile lor, fie la Black Boy. Poliţista Brierley aduse cafea, iar Barnaby o luă recunoscător.

Femeile din Badger's Drift dăduseră şi ele explicaţii complete. Unele fuseseră la lucru. Cele mai bătrâne acasă. Restul (cu excepţia doamnei

Quine), fuseseră cea mai mare parte a timpului în sala de festivități a satului, pregătindu-se pentru a doua zi dimineață. Femeile tinere care plecaseră de la sală şi ar fi avut suficient timp pentru o tăvăleală rapidă printre ferigi, îşi aşteptaseră copiii la autobuzul care îi aducea de la şcoală şi se duseseră acasă pentru un ceai nevinovat. Seara, trei automobile pline merseseră la Causton pentru un curs de fitness, iar restul stătuseră acasă. Dacă cei doi îndrăgostiți din pădure erau locuitori ai satului, lucru pe care Barnaby era în continuare înclinat să-l creadă, atunci cercul suspecților era într-adevăr foarte restrâns.

Îşi termină cafeaua, observând surprins, în timp ce lichidul se ducea pe gât în jos, apariția gradată a unui broscoi verde desenat pe ceaşcă, cu un zâmbet prietenos şi pălărie de paie, cântând la banjo. Se întoarse la rapoartele de la locul crimei.

Nu erau prea multe surprize. Fereastra de la cămară fusese forțată şi pe rafturile din interior fuseseră găsite urme de vopsea albă. Dar, fir-ar să fie, pentru că nu plouase, nu exista nici o bucată de noroi pe care să se fi imprimat măcar o singură urmă clară de pantof. Nici o amprentă pe masă, pe borcanul cu cucută, pe lopățica de grădinărie, pe clanțele uşilor sau în orice alt loc în care era de aşteptat să se găsească amprente. Şi nici pe telefon – lucru ciudat, câtă vreme ultima persoană despre care se presupune că l-a folosit fusese doctorul Lessiter. Şi ce motiv ar fi avut să-l şteargă? Creionul cu care se făcuse sublinierea pe exemplarul piesei *Iulius Caesar* era un 6B. Nu foarte comun, dar nici rar. Creionul

nu fusese găsit. Testele eliminatorii arătaseră că toate urmele proveneau fie de la defunctă, fie de la domnişoara Lucy Bellringer.

Răsfoi încă o dată, mai repede, cel de-al doilea raport, dar nu trecu mai nimic cu vederea. Se căuta pătura pe care stătuseră în pădure, dar Barnaby nu era prea optimist. E greu de crezut că un om care s-a dovedit atât de minuţios cu amprentele va lăsa un asemenea lucru în spatele unei maşini sau aruncat pe o canapea. Bineînţeles, nu toată lumea ştie că se găsiseră fire din pătură, şi nici că petele de spermă sunt la fel de concludente ca amprentele. Poliţia trebuie să aibă pur şi simplu noroc. Troy deschise uşa.

— Maşina vă aşteaptă, şefu'.

— Bineînţeles, domnule, spuse sergentul Troy, ieşind de pe Gessler Tye către Badger's Drift, că se poate ca oamenii ăia din pădure să fi fost niscai amatori de funduri. Ştiţi... poponari. N-ar fi pus mai mult venin în aceste cuvinte nici dacă perechea din pădure ar fi mâncat copii.

Aceasta era cea de a cincea sugestie pe care o făcuse în ultimele zece minute, toate punctate politicos cu „domnule". Foarte generos cu apelativul „domnule", Troy ăsta. Nu-i puteai reproşa nimic în privinţa etichetei. Nici a disciplinei. Troy se purta ca la carte. Trecuse examenele cu brio, rapoartele lui erau modele de informaţii concise dar cuprinzătoare. Nu avea romantismul prostesc care momise mulţi bărbaţi şi multe femei să intre în forţele de ordine şi nici acea compasiune blegoasă care se evaporează de obicei la prima întâlnire cu un ticălos înarmat, sută la sută

amoral, crud şi eficient. Nu, n-avea deloc compasiune. Se pregătea să ciripească din nou. Zău, gândi inspectorul-şef, dacă ar fi avut o fire mai plăcută ar fi fost irezistibil.

Înainte ca Troy să scoată o vorbă, Barnaby spuse:

— Mi-a venit şi mie ideea asta, dar, după câte ştim, numai Dennis Rainbird se potriveşte acestei descrieri. Am vorbit cu partenerul lui şi e sigur că vineri nu a plecat de la slujbă până la cinci fără un sfert. Şi nici n-ar avea nici un motiv să ascundă o asemenea relaţie. Nu mai e condamnată de lege.

— Mai mare mila, spuse Troy, adăugând, cu o neobişnuită perspicacitate: pun pariu că mama lui e geloasă, totuşi. Apoi spuse: Nu e puţin cam devreme pentru domnişoara Lessiter?.

— Are zi scurtă.

— *O, Doamne!* Sergentul Troy frână brusc. Maşina se opri cu un scrâşnet. Barnaby fu proiectat în faţă, numai centura de siguranţă îl salvă de la o pocnitură de parbriz. O umbră sărise din spatele cutiei poştale a satului, aproape direct în faţa lor. Barnaby lăsă geamul jos şi vorbi printre buzele albite.

— Asta n-a fost o idee bună, domnişoară Bellringer...

— Ce întâlnire neaşteptată! Le zâmbi cu bucurie. Un miros uşor de garofiţă şi de rădăcină de iris pătrunse înlăuntrul maşinii. Înainte ca Barnaby să o poată opri, ea deschise uşa, urcă şi se aşeză pe bancheta din spate . – Acum, spuse ea, mai întâi şi mai înainte de a uita, mâine este înmormântarea. La unsprezece treizeci. Nu ştiu

dacă vreți să veniți?

Barnaby mormăi ceva destul de evaziv. Cu degetele tremurând, sergentul Troy scoase un pachet de Chesterfield.

— Să nu fumezi aici, tinere. Ne expui pe toți la riscuri. El puse pachetul de țigări în poală, se lăsă pe spate și închise ochii. – Acum, zâmbi ea dulce către Barnaby, spuneți-mi cum merge cazul. Ați mai avansat?

— Ne continuăm investigațiile.

— N-aveți de ce să fiți așa cu nasul pe sus, inspectore. Dacă nu eram eu, nici n-ați fi știut de caz. Și chiar dumneavoastră ați spus că pot să vă ajut. Însoți această minciună sfruntată cu o privire luminoasă, limpede și candidă ca a unui copil. Înainte ca Barnaby să-și tragă răsuflarea, ea adăugă: – Ați vorbit cu oribila doamnă Rainbird?

— Am vorbit.

— Ce v-a spus? A văzut ceva?

Inspectorul-șef nu vedea nici un motiv pentru care să-i ascundă dezvăluirile făcute de doamna Rainbird. Fără îndoială că le știa deja tot satul.

— A văzut-o pe domnișoara Lacey în seara aceea. Se ducea să pună o scrisoare la poștă.

— Hmm, pufni domnișoara Bellringer. Fata asta este mult prea frumoasă pentru binele celor din jur. Ascultați– n-are nici un rost să ne tot dăm pe după piersic. Pentru o cucoană în vârstă ca mine e clar motivul pentru care am fost întrebați ce-am făcut în după-amiaza și seara acelei zile. Emily a văzut ceva în pădure, iar eu cred că a văzut pe unii care făceau amor pe ascuns. Vocea ei se înălță, rostind cuvintele cu o splendoare demnă de romanele surorilor Brontë.

Să începem cu Katherine Lacey şi *inamorato* al ei. E clar ca bună ziua. Vă daţi seama ce-ar însemna să se descopere că are un alt amorez? În primul rând, căsătoria s-ar duce pe copcă. Henry o fi el cam nătâng, dar nu e chiar atât de nebun. Şi-ar lua adio şi de la Tye House şi de la toţi banii şi, între noi fie vorba, de la un soţ uşor de dus de nas. Îndrăgostit nebuneşte şi legat de un scaun cu rotile. Cui nu i-ar conveni o asemenea combinaţie? Ar putea face tot ce-i trece prin cap. Iar familia asta e soi rău. Tatăl era un afurisit. Şi-a băgat nevasta în mormânt.

— Aşa am înţeles şi eu.

— Vechile păcate lasă umbre lungi. Barnaby tăcea. – Doamna R. a văzut-o pe fată întorcându-se?

— Se pare că nu. A început să joace Monopoly cu fiul ei.

— Târâtura aia?

— A spus că domnişoara Lacey avea un câine Beagle cu ea, zise Barnaby zâmbind aprobator.

— *Unul dintre câinii ăia Beagle!* Domnişoara Bellringer îl apucă de mână. Sunteţi sigur?

— Doamna Rainbird e sigură.

Ea se lăsă pe spate.

— Atunci cazul nostru se prăbuşeşte.

— De ce credeţi asta? întrebă inspectorul-şef, lăsând să treacă de data asta cuvântul „nostru".

— Benjy nu a lătrat. Era foarte cuminte dacă venea la uşă o persoană pe care o cunoştea... bun ca pâinea caldă... dar dacă un alt câine încerca să pună piciorul în grădină, înnebunea de furie. Cum stau aproape, l-aş fi auzit cu siguranţă.

— Poate că domnişoara Lacey a reuşit să-l lege undeva, se vârî Troy în vorbă, stimulat de vitalitatea povestirii. – Pe câinele Beagle vreau să zic.

— Uuuu. Un sunet ca un behăit de oaie. Nu cunoaşteţi câinii Beagle. Nici gând să stea liniştiţi în coadă în timp ce stăpânul îşi vede de treburi. Sunt extrem de gălăgioşi. Dacă l-ar fi legat, ar fi aflat tot satul. Nu – nu s-a auzit nici un lătrat de câine, sunt sigură. Ei bine, spuse ea deschizând uşa din dreapta şi răpindu-i zece ani din viaţă unui biciclist care trecea pe lângă maşină – trebuie să regândim cazul. Îmi pare rău să renunţ la familia Lacey, vă daţi seama. Dar fratele?

— Fratele nu are nici un motiv, domnişoară Bellringer. Iar acum mă tem că va trebui să ne scuzaţi.

— Dacă i-ar rupe careva gâtul, l-aş înţelege, zise Troy răsuflând adânc şi pornind maşina. Nici nu le pasă, nu-i aşa? Excentricii dumneavoastră autentici... nici nu le pasă ce gândiţi.

— Un excentric autentic nici măcar nu observă că gândeşti, răspunse Barnaby. Apoi adăugă: vezi să nu calci câinele ăla, în timp ce Troy intra în curtea pietruită de la Tye House, parcând aproape decent, fără obişnuitele lui grozăveli, lângă uşa de la bucătărie. Dar avertismentul nu era necesar. Benjy nu veni spre ei, ci rămase pe treaptă, foarte slab, cu botul lui cenuşiu odihnindu-se pe labe. Coada i se ridică de la pământ şi zvâcni o dată sau de două ori în timp ce privea neliniştit spre ei. Aştepta, precum câinele lui Ulise, credincios până la moarte.

— Biet căţel bătrân, spuse sergentul. Băiat cuminte. Voia să-l mângâie, dar, în timp ce se

apleca, Benjy întoarse capul, iar ceva din privirea lui opri mâna lui Troy. Ar fi trebuit să ducă până acum câinele la doctor.

Barnaby arătă spre capătul pajiștii.

— În grădină, spuse el. În timp ce coborau treptele printre urnele de piatră pline cu flori, el simți pe la tâmple o briză binevenită. Vântul lipea rochia de voal de culoarea lămâii de rotunjimile zvelte ale trupului Katherinei Lacey. Stătea în spatele fotoliului lui Henry, cu mâinile încrucișate, cu capul lipit de-al lui. În timp ce Barnaby se apropia, ea arătă cu degetul către un pâlc de plopi din apropiere. Henry dădu din cap și izbucniră amândoi în râs. Apoi ea începu să împingă căruciorul în direcția lui Barnaby.

— Sâmbătă vom avea aici o sută de oameni, domnule inspector, spuse Trace. Unde credeți că am putea pune cortul pentru invitați?

Are de unde alege, se gândi Troy, într-o grădină atât de mare. Dar toți banii din lume nu-i vor putea face picioarele să prindă viață. Cum să mergi la altar lângă o fustă minunată ca asta, într-un scaun cu rotile? Zâmbi sigur pe sine și zise:

— Bună ziua, domnișoară Lacey.

— Oriunde l-am pune, zâmbi ea către cei doi polițiști, o să facă mare deranj.

— Nu chiar, iarba își revine repede, răspunse Barnaby.

— Sunteți grădinar, inspectore Barnaby?

Barnaby făcu semn că da și întrebă dacă au ajuns deja la o hotărâre în ceea ce privește grădina de trandafiri. Începu o discuție plăcută despre horticultură, apoi Henry descrise darul său de nuntă pentru Katherine, care consta în nouăspre-

zece trandafiri agățători de modă veche:

— O floare pentru fiecare an din viața ei.

— Apoi vom planta câte una la fiecare aniversare a nunții noastre, până când vom îmbătrâni, spuse Katherine. Asta va fi grădina noastră de trandafiri.

Barnaby lăsă să se mai împlinească această discuție amabilă, după care aruncă piatra.

— Oh, un mic amănunt, domnișoară Lacey. Când am vorbit cu dumneavoastră acum câteva zile, am înțeles că ați spus că ați petrecut seara de șaptesprezece aici cu domnul Trace.

— Așa este, am stat aici.

— Și n-ați ieșit deloc?

— Nu. Am fost aici tot timpul.

— Ați fost văzută trecând prin sat.

— Eu? Arăta absolut uluită. Dar n-aveam cum... Ah! Da, bineînțeles. M-am dus să pun o scrisoare la poștă. Îți amintești, dragă? Voiam să comandăm un catalog Notcutt și m-am gândit să fac acest lucru imediat.

— N-ar fi fost mai rapidă o comandă prin telefon?

— Cataloagele nu sunt gratuite. Trebuie să trimiți un cec.

— La sediul lor principal din Woodbridge? Ea dădu din cap. Vă amintiți cât timp ați fost plecată?

— Nu foarte exact. L-am plimbat pe Peel până la capătul străzii Church Lane și am venit acasă. Cu siguranță că persoana care m-a văzut ieșind, m-a văzut și când m-am întors, adăugă ea, cam crispată.

— Se pare că nu.

— Vai de mine. A adormit în post?

— N-ați văzut pe nimeni cât timp ați fost pe-afară?

— Nici picior.

— Susțineți ceea ce spune domnișoara Lacey, domnule?

— Păi... n-am văzut când a plecat Katherine...

— Nu, ai adormit după cină. De asta am și plecat chiar atunci, zău așa.

— Așa e. Mai ațipesc câte-o dată, zâmbi el către Barnaby. Dar era aici când m-am trezit.

În timp ce vorbea, două dube negre-aurii – „Lazenby et Cie" – scrâșnir pe pietriș și intrară prin poarta principală.

— Sunt furnizorii de alimente, strigă Katherine. Trebuie să mă duc...

— De fapt, domnișoară Lacey, vreau să mai vă mai întreb ceva...

— Oh! Privi nesigură spre logodnicul ei.

— Nu-ți face griji, mă duc eu. Henry Trace se depărtă împingând roțile căruciorului pe planul înclinat de lemn instalat peste treptele terasei. Katherine îl urmă încet, cu Barnaby alături. Troy venea în spate, și-i lăsa gura apă.

— Mă întreb, spuse Barnaby, dacă vă amintiți ziua în care a murit doamna Trace?

— Bella? Bineînțeles că da. Îl privi cu curiozitate. Nu e genul de lucruri pe care să le uiți repede. A fost groaznic.

— Înțeleg că nu participați la vânătoare?

— Nu. Am stat aici, pregătind ceaiul. De obicei Phyllis făcea acest lucru, dar în ziua aceea s-a dus la vânătoare.

— Neobișnuit lucru, nu-i așa?

— Foarte.

— Deci prima oară când ați aflat despre această tragedie...

— A fost când Michael a venit aici fugind, a luat telefonul și a strigat să vină o ambulanță.

— Înțeleg. După părerea dumneavoastră... – ezită el, alegându-și cu grijă vorbele în minte – domnul și doamna Trace erau fericiți?

— Păi... da... așa mi s-a părut întotdeauna. Deși cei din afară nu știu niciodată cu adevărat, nu-i așa? Erau amândoi foarte buni cu Michael și cu mine. Iar Henry a fost absolut distrus atunci când a murit.

Barnaby se întoarse și privi înapoi către pâlcul de plopi și terenul împădurit din spate.

— Acolo a avut loc accidentul?

Katherine îi urmări privirea.

— O, nu... în pădurea din spatele vilei Holly Cottage.

— Înțeleg. Ei bine, vă mulțumesc din nou.

Ajunseseră deja la treptele terasate și le urcau împreună. În timp ce treceau prin curte, Benjy scoase un oftat din pragul ușii și se clătină pe picioare. Katherine întoarse capul.

— O, de ce nu mănâncă! izbucni ea cu patimă către cei doi bărbați. I-am luat de toate – carne foarte bună, biscuiți. Are coșulețul și păturica și farfuria lui – tot ce avea și acolo...

— Mă tem că se stinge, spuse Barnaby.

— Dar cred că ar trebui să vrea să rămână în viață, oricât de trist ar fi.

— E un cățel drăguț, domnișoară, spuse Troy cu simpatie. Cred că e doar obosit. I-o fi ajuns și lui.

— Aţi terminat cu Katherine, domnule inspector? Am mare nevoie de ea aici.

— Păi... cam asta ar fi, oftă Barnaby câteva momente mai târziu, în timp ce se depărtau cu maşina. Cred că ar fi fost prea mult să sperăm ca vinerea trecută Katherine Lacey şi fata lui Lessiter să se fi plimbat în sus şi în jos pe Church Lane în acelaşi timp.

— Dar... dumneavoastră o credeţi, domnule? întrebă Troy, încă destul de derutat de strălucirea zâmbetului Katherinei. Aţi crezut ce-a spus despre scrisoare?

— Da. Voi urmări acest lucru, bineînţeles, dar nu am nici o îndoială că a pus scrisoarea atunci când a spus şi acolo unde a spus. Dacă e nevinovată, nu avea rost să inventeze povestea asta. Iar dacă e vinovată, a luat toate măsurile pentru ca tot ce ne spune să pară adevărat în caz că vom controla.

— *Vinovată*? Troy, imprudent, neglijă să se mai uite la drum, şi îi aruncă lui Barnaby o privire neîncrezătoare, astfel că trecu de intrarea aleii casei Lessiter.

— Trebuie să renunţi la acest mod de a judeca oamenii, Troy. Nu poate decât să-ţi împiedice cariera. Ea are mai multe de pierdut decât oricare dintre cei din sat.

— Dar câinele, domnule. Câinele nu a lătrat.

— Da, câinele e o problemă, recunosc.

Sau poate că nu e nici o problemă cu câinele, gândi el în timp ce Troy întorcea şi se îndrepta spre uşa principală a familiei Lessiter. Poate că acest câine înseamnă că poate s-o scoată de pe listă pe Katherine Lacey, odată pentru totdea-

una. Scoate una, mai rămân şase. Sau şapte, dacă îşi păstra mintea cu adevărat deschisă, incluzând şi aparent imposibila bănuială asupra lui Henry Trace. Dar dacă Trace s-a îndrăgostit la disperare de Katherine pe vremea când soţia lui încă mai era în viaţă, şi a angajat pe cineva să pândească în lăstăriş şi să o omoare pe Bella? Barnaby îşi readuse atenţia în prezent, reamintindu-şi încă o dată că nu avea nici un motiv să presupună că moartea doamnei Trace fusese altceva decât un accident. Şi că de fapt anchetează acum un caz cu totul diferit.

Cabinetul doctorului mai era deschis încă cincisprezece minute, ceea ce îi convenea de minune inspectorului-şef. Judy Lessiter deschise uşa principală, arătând încă şi mai puţin atrăgătoare decât în ziua trecută. Avea un aer îngheţat, ca un mic animal care iese dintr-o perioadă lungă de hibernare.

— Da.

— Am vrea să vorbim cu tatăl dumneavoastră...

— Cabinetul e pe latura cealaltă. Începu să închidă uşa, dar Barnaby făcu un pas înainte.

— Şi cu dumneavoastră, vă rog.

Ea îl privi posacă timp de o clipă, apoi ridică din umeri şi îi conduse în bucătărie. Se întoarse spre ei, sprijinindu-se de chiuvetă.

— Domnişoară Lessiter, mi-aţi spus mai devreme că eraţi la bibliotecă în timpul după-amiezii de şaptesprezece.

— Nu, n-am spus.

— Îmi pare rău, dar am verificat declaraţia

dumneavoastră înainte de a veni aici.

— Am spus că am fost la muncă. Nu stau în fața unei tejghele, ștampilând cărți. O parte din munca mea constă în vizite la școli și colegii tehnice... țin legătura cu administratorii, controlez dacă există acolo unele proiecte pentru care ar fi nevoie de comandarea unor cărți speciale. Vineri după-amiază am fost la școala primară din Gessler Tye.

— Trebuie să spun că am impresia că ați încercat în mod deliberat să ne puneți pe un drum greșit în această chestiune.

— Asta e problema dumneavoastră, spuse ea cu violență.

— Pot să vă rog să treceți din nou în revistă tot ce ați făcut în după-amiaza aceea?

— Am luat sandviciuri pentru prânz. Apoi le-am mâncat...

— Asta s-a întâmplat în bibliotecă la Pinner?

— Da. Am făcut cafea. Am mers cu mașina la școală, am sosit în jur de două și am stat până când s-au terminat orele, pe la trei patruzeci și cinci.

— Apoi v-ați întors la bibliotecă?

— Nu. Nu prea mai avea rost. Am venit direct încoace... m-am oprit doar la magazinul din sat pentru niște țigări.

Norocul ei, se gândi sergentul Troy.

— Tatăl dumneavoastră va confirma ora sosirii dumneavoastră?

— Tatăl meu? Arăta uluită, apoi căpătă o expresie prudentă.

— A fost aici toată după-amiaza, înțeleg.

Urmă o pauză, timp în care ea privi de la

Barnaby la sergentul Troy şi înapoi.

— Asta e vreo şmecherie?

— Cum adică?

— Adică... încercaţi să mă prindeţi?

— Nu vă înţeleg, domnişoară Lessiter. Tatăl dumneavoastră a declarat că a fost acasă toată după-amiaza. Nu întreb decât dacă poate corobora ora dumneavoastră de sosire.

— Păi... m-am dus direct sus... aşa că... nu l-am văzut.

— Înţeleg. Iar seara?

— Nu schimb nimic din ce-am spus. Am ieşit doar pentru o plimbare, după cum v-am mai spus.

— În josul străzii, peste câmpuri aproape un kilometru şi pe urmă înapoi?

— Aşa este.

— Şi nu v-aţi oprit nicăieri sau nu aţi vizitat pe nimeni? Apoi adăugă repede, înainte ca ea să poată vorbi: Vă rog să vă gândiţi bine înainte să-mi răspundeţi.

Ea se holbă la el. Părea serios, încurajator şi bine informat. Inspectorul vedea că fata se întreabă de ce îi pune din nou toate întrebările astea.

— Păi... nu sunt sigură că-mi amintesc... exact... Înghiţi în sec şi îşi muşcă buza de sus.

— Ştiu cât de greu trebuie să fie să schimbi o declaraţie, dar, dacă trebuie să o faceţi, acum este momentul. Trebuie să vă reamintesc faptul că ascunderea informaţiilor care pot ajuta la derularea unei anchete a poliţiei este o chestie foarte serioasă.

— Oh, dar nu ascund nimic! Nimic care ar

putea ajuta, care ar...

— Cred că ar trebui să mă lăsaţi pe mine să judec acest lucru.

— Da. Trase aer în piept. Nu se mai sprijinea de chiuvetă şi stătea în picioare, arătând încordată şi înfricoşată, ca un om care se pregăteşte să se scufunde în adâncuri. – Am... adică sunt prietenă cu Michael Lacey. La Holly Cottage. Nu mai primisem nici o veste de la el de câteva zile şi... ei bine, el spunea că vrea să mă picteze, aşa că m-am gândit că aş putea să... să trec... ştiţi, să văd când are de gând să înceapă. Barnaby asculta cu simpatie. Încercând să pară indiferentă, nu făcuse decât să-şi sublinieze disperarea. – Deci am mers până la casă, dar când am ajuns... am văzut prin fereastră că lucrează...

— Care fereastră?

— Fereastra din faţă, de lângă verandă.

— Nu pictează de obicei în camera aceea, sunteţi sigură?

— Pictează uneori – seara. Ca să prindă ultima lumină.

— Aha, înţeleg. Continuaţi.

— Se enervează foarte tare dacă îl deranjează cineva când pictează. Spune că îi e foarte greu să intre din nou în acea stare. Aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să nu.. mă rog... am plecat pur şi simplu.

— Credeţi că nu ştia că aţi fost acolo?

— O, sunt sigură că nu. Am fost foarte discretă. Se opri pentru o clipă, apoi, privind pentru prima oară la Barnaby, izbucni: N-ar trebui să credeţi ce spun oamenii despre Michael. Îl urăsc

pentru că lui nu-i pasă de lucrurile de care le pasă tuturor celorlalţi oameni... lucruri minore, plictisitoare. E un spirit liber! Câtă vreme poate picta şi se poate plimba prin pădure uitându-se la cer... şi a fost atât de nefericit. Katherine e atât de burgheză - nu-i pasă decât de lucrurile materiale - iar acum, după ce se va termina nunta, el va rămâne singur.... Se simţea o undă de speranţă în ultimele câteva cuvinte. Pentru o clipă, ochii ei străluciră atât de tare, încât figura ei cam banală se transformă. Barnaby înţelese pentru prima oară de ce îi ceruse Michael Lacey să-i pozeze. Privi ceasul de deasupra uşii de la bucătărie. Judy, ca şi cum ar fi regretat deja tirada ei pasională, le întoarse spatele şi deschise ambele robinete. Stătea privind apa revărsându-se din metalul lucios, urmărind cele două rânduri de paşi care se îndreptau spre uşă şi traversau holul. Strânse robinetele, lăsând să curgă numai un fir incolor. Uşa de la intrare se închise. Strânse de tot robinetele.

Mâinile îi tremurau. Le încleştă de marginile chiuvetei, ca să le oprească tremurul. Aşa păţea ori de câte ori vorbea despre Michael. Descrierea vizitei ratate, a lipsei de curaj şi a retragerii umilitoare, pe furiş, îi făcuse de-a dreptul rău. Dar măcar spusese tot adevărul, şi numai asta conta. Îi părea bine de asta. Mai ales după încercarea ei prostească de a-i păcăli în legătură cu ce făcuse în după-amiaza aceea. Apoi îşi dădu seama că mărturisirea ei adusese şi un beneficiu secundar. Dacă moartea domnişoarei Simpson se datora unui act criminal (de ce altceva ar pune poliţia atâtea întrebări?), atunci ea îi oferise lui Michael

un alibi. Lui s-ar putea să nu-i pese de asta, dar faptul nu poate fi negat. Gândul la acest mic serviciu îi încălzi inima. Poate că el nu va ști niciodată, dar era un lucru pe care îl putea ține în rezervă pentru a-l oferi dacă va veni vreodată vreun moment prielnic.

Auzi clinchetul telefonului. Trebuie să fie Barbara. Judy rămăsese atât de nemișcată și tăcută în ultimele minute, încât mama ei vitregă credea probabil că e în camera ei. Sau în grădină. Pentru că era un clinchet foarte discret. Judy păși lunecând cu grijă pe podeaua acoperită cu vinil, pas cu pas. Barnaby lăsase ușa ușor întredeschisă, iar Judy privi prin crăpătură.

Barbara era cu spatele spre bucătărie și masca microfonul cu mâna. Cu toate astea, șoapta ei răgușită făcea cuvintele clar audibile.

— Dragul meu, îmi pare rău, dar trebuia să te sun. N-ai găsit biletul meu?... Cum adică nu poți să faci nimic? Trebuie să mă ajuți. *Trebuie să*... Trebuie să ai niște bani... Am făcut deja asta. Am vândut tot ce m-am gândit că nu va observa, până și haina de... Nu, era pusă deoparte pentru iarnă... De unde naiba să știu ce-o să-i spun?... Trei mii, dar pe el l-a costat zece, așa că îmi mai trebuie o mie. Pentru numele Domnului - am intrat în încurcătura asta numai din cauza ta... Ticălos ce ești, nu eu pretindeam că număr orele și minutele - îmi pare rău, n-am vrut să spun asta. Dragule? Îmi pare rău - nu închide! Te rog - *trebuie* să mă ajuți. Dacă află, se termină totul. Nici nu știi ce viață am dus eu înainte. Nu vreau să mai ajung niciodată așa. Am să... alo, alo...?

Neliniștită, bătu de câteva ori în clapa

telefonului. Rămase o clipă în picioare, cu umerii cocârjați de disperare, apoi trânti telefonul și fugi înapoi pe scări. Judy se depărtă de postul ei îngust de observație și zâmbi.

Cabinetul era gol. În timp ce intrau, o femeie cu pielea de culoare pământie ieși din camera de consultații și rămase în picioare, privind în jur uluită, neîncrezătoare. Recepționera ieși repede de după ghișeu, dar femeia trecu de ea și de cei doi bărbați, aproape fugind din încăpere. Se auzi soneria doctorului Lessiter, iar după câteva clipe fură conduși înăuntru. Doctorul punea la loc un dosar într-un dulap mare de lemn.

— Oribilă parte a muncii, spuse el, părând vioi și nepăsător, nu există nici o metodă prin care să eviți veștile rele, nu-i așa?

— Într-adevăr, nu există, doctore. Barnaby nici nu-și putea dori o deschidere mai bună. - Mie-mi place să abordez direct lucrurile. Puteți să-mi spuneți ce făceați în după-amiaza zilei de vineri, în data de șaptesprezece a acestei luni?

— V-am spus deja. Doctorul se așeză în spatele biroului și începu să-și pocnească degetele. la te uită cât sunteți de ineficienți! Să nu-mi spuneți că ați uitat deja.

— Ați declarat că v-ați uitat la meciul Test de la televizor.

— Așa este.

— Toată după-amiaza?

— Absolut. Își mai trosni o dată degetele. Trosnetul se auzi foarte tare în camera tăcută. Deodată liniștea păru să crească, să devină mai grea. Doctorul își privea degetele ușor surprins,

de parcă le-ar fi văzut pentru prima oară. Privi trăsăturile serioase ale lui Barnaby, privi la Troy şi iarăşi spre Barnaby. – Da. Absolut... aşa e. Dar siguranţa dispăruse. Nu mai era o declaraţie de fapte. Avea aerul unui om care ştie că a fost demascat, dar încă nu ştie cum.

— Jocul a fost oprit din cauza lipsei de lumină la ora unsprezece dimineaţa. Pentru toată ziua.

— Oh... păi... poate că m-am uitat joi. Da, de fapt era joi. Acum îmi amintesc...

— Joi faceţi vizitele. Sau cel puţin aşa aţi spus în declaraţia anterioară.

— Oh, da – bineînţeles. Ce prostie... Broboane de sudoare îi apărură pe frunte şi începură să i se rostogolească pe nas în jos, ca nişte mărgele transparente de lumină. Ochii i se învârteau în jurul camerei, căutând inspiraţie de la dulapul cu instrumente, de la patul de consultaţii din bare de crom acoperite cu cauciuc sau de la dulapul mare din lemn. – Să ştiţi că nu văd deloc ce importanţă are asta. Vreau să spun că ştim cu toţii că bătrâna doamnă a murit seara.

— Vă pot asigura că întrebările noastre sunt foarte relevante. Nu ne pierdem şi nici nu răpim oamenilor timpul degeaba.

Trevor Lessiter tot nu răspundea. Barnaby se temea să nu-i lase prea mult timp de gândire. Deja vedea că doctorul începe să-şi revină de pe urma loviturii cu alibiul lui distrus, şi că încearcă să inventeze o alternativă potrivită. E timpul să-i bage groaza-n oase.

— Nu negaţi faptul că aveţi cunoştinţele şi echipamentul necesar pentru a prepara o infuzie de cucută?

— Cum! Dar e ridicol... nu-i nevoie de echipament special. Oricine poate...

— Dar nu oricine poate semna un certificat de deces.

— Nu am mai auzit în viața mea ceva atât de revoltător... am fost aici toată seara.

— Nu avem decât cuvântul dumneavoastră, domnule.

— Soția mea și fiica...

— Erau plecate, dacă v-aduceți aminte.

— Vă jur...

— Ați jurat și când ne-ați spus prima oară ce-ați făcut în după-amiaza respectivă, doctore Lessiter. Atunci ați mințit. De ce n-ați minți și acum?

— Cum îndrăzniți... Înghiți în sec, iar mărul lui Adam îi săltă furios în sus și-n jos, de parcă ar fi încercat să-i iasă din gât. – N-am mai auzit o asemenea...

— Puteți să-mi explicați de ce, deși ați fost ultima persoană care a folosit telefonul de la domnișoara Lessiter, nu au fost găsite nici un fel de amprente pe el?

— Bineînțeles că nu pot.

— Ce motiv ați avut să ștergeți acel receptor?

— Eu? Nici măcar nu l-am atins... nu l-am atins. Încă o înghițitură în sec, mai nervoasă. – Uitați... bine... n-am fost aici după-amiază. Domnule Barnaby... ceea ce vă voi spune poate rămâne numai între noi?

— Mă tem că nu pot să vă garantez acest lucru, domnule. Bineînțeles, dacă nu are legătură cu cazul, nu văd nici un motiv pentru a-l face public.

— Dar va apărea în constatare, nu?

— Vom lua o nouă declarație, evident. Ca la un semn, Troy scoase carnetul.

— Va trebui să renunț la meserie dacă se află. Și să plec din zonă. Trevor Lessiter se lăsă în fotoliul elegant de piele. Pe obrajii de veveriță, acum de-a dreptul dezumflați, îi apăru pungi cenușii de oboseală. Apoi cenușiul deveni roșu de panică. – O să-i spuneți soției mele?

— Nu „spunem" nimănui nimic, domnule. Noi nu lucrăm așa. Alibiurile sunt controlate pentru a elimina nevinovații și pentru a descoperi vinovatul.

— Oh, strigă el, n-am făcut nimic rău.

Se tot lărgește gama indivizilor care cred că a minți poliția nu înseamnă ceva rău, reflectă Barnaby. Așteptă.

— Ați...ăă... văzut-o pe soția mea, domnule inspector. Știu, mă invidiază mulți... mulți bărbați de fapt... Ajuns aici, în ciuda intensei sale neliniști, un licăr de satisfacție îi fulgeră trăsăturile. Barnaby își aminti deodată de Henry Trace. – Dar Barbara este... o, Doamne, nu știu cum să spun ca să nu par lipsit de loialitate. Este o tovarășă minunată... te distrezi foarte bine cu ea, dar nu e foarte... Figura lui părea mai mică, zbârcită de stânjeneală. Râse forțat. – Nu prea știu cum să vă spun... Nu e prea interesată de partea fizică a căsătoriei.

Degeaba tot ambalajul acela fantezist, se gândi Barnaby, amintindu-și ochii fardați și parfumul tare și cele două movilițe gemene care i-ar fi luat ochii și celui mai strașnic mascul.

— Deci, continuă doctorul, cum doresc din inimă să o fac fericită, nu o presez cu cererile

mele. Lăsă ochii în jos, dar nu înainte ca Barnaby să fi văzut în ei un fulger de acru resentiment. Privirea unui om care a încercat să se tocmească, dar s-a vândut ieftin. - Totuşi - ridică el din umeri, prefăcându-se nepăsător - am şi eu dorinţe... Pleoapa stângă tremură clipind complice. - ...Aşa cum facem toţi, şi eu... ăă... ocazional, *foarte* ocazional, vizitez un stabiliment care... hm... îndeplineşte aceste dorinţe.

— Adică un bordel?

— Ohhh! Doctorul arăta aproape dezgustat de lipsa de fineţe a lui Barnaby. - Nu l-aş numi chiar aşa. Chiar deloc. Este foarte... rafinat, zău aşa. Are şi un magazin care vinde tot felul de lucruri haioase. Şi dau şi un mic spectacol. Şi după aceea o petrecere cu una dintre tinerele doamne, pentru cei care sunt dispuşi. Iar oamenii sunt de obicei destul de dispuşi. Performanţele lor sunt de-a dreptul stimulatoare. Rafinate, dar stimulatoare.

— Şi acolo aţi fost în după-amiaza de şaptesprezece? Doctorul încuviinţă. - Îmi puteţi da numele şi adresa stabilimentului?

Lessiter scotoci prin portofel şi scoase o carte de vizită.

— Poate că aţi auzit de acest... ăă... club...?

Barnaby privi cartea de vizită.

— Cred că da.

Apoi îi ceru doctorului o fotografie.

— *O fotografie!* Doctorul scoase un scheunat înfricoşat.

— Numai pentru a vă identifica. Vă va fi înapoiată, vă asigur. Sau poate preferaţi să mă însoţiţi...?

— Doamne ferește, nu. Tăcu o clipă. - Tocmai mi-am făcut niște poze pentru pașaport. Sunt în birou. Ieși din cameră și se întoarse după câteva minute cu patru pătrățele alb-negru. Le întinse celor doi. - Cred că asta...uitați... în care zâmbesc...

— Nu-mi trebuie decât una, mulțumesc.

În timp ce se întorcea, doctorul adăugă:

— Întrebați de Krystal, prietena mea specială.

Capitolul Nouă

Casa Nova nu era ușor de văzut pentru un ochi neavizat. Era ascunsă pe o alee părăsită, lipsită de poezie, Tennyson Mews, flancată de un depozit de papetărie și o fabrică de genți de piele. Ferestrele fabricii erau larg deschise, lăsând să pătrundă soarele fierbinte de iulie în atelierele deja sufocante. Mirosul de piele încălzită plutea laolaltă cu uruitul mașinăriilor. Troy parcă lângă o ușă purpurie scorojită, pe care litere alcătuite din becuri cu lumină bolnăvicioasă ofereau „10 FETE FRUMOASE 10" și, cu ochii aprinși de nerăbdare, își desfăcu centura.

— Casanova, hai? chicoti el. I-auzi, hoțomanul!

— O casă după inima ta, râse Barnaby. - Cu toate că poți fi sigur că n-o să găsești decât trucuri vechi cât lumea.

— Arată promițător, totuși. Zece fete frumoase.

— Laudă-mă gură că ți-oi da friptură, replică Barnaby, ieșind din car. Așteaptă-mă aici. Zâmbi în timp ce apăsa butonul soneriei, simțind cum i

se înfige între omoplați privirea plină de reproș a lui Troy. Dintr-un difuzor răsună o voce hârâită. Barnaby spuse:

— La Krystal, vă rog.

— Ai grijă cum mergi pe scări, scumpule.

Casa scării era slab luminată. În capăt îi aștepta una din cele 10 fete frumoase 10. Putea să aibă orice vârstă între treizeci și șaizeci. Singurul lucru sigur era că nu mai era fată încă de pe vremea când fusese cercetașă. Părul ei avea culoarea și roșeața prăfoasă a strugurilor negri. Avea pe buze un ruj gras ca vaselina, roșu aprins, și fard gros așternut peste bubițele și craterele de pe față. Poate să-și dea cu tot fardul din lume, se gândi Barnaby, și tot n-o să arate a femeie. Purta pantaloni scurți imprimați cu pete ca de leopard, un sutien asortat și tocuri atât de înalte încât părea că se leagănă pe catalige lăcuite. Femeia îi făcu o plecăciune, îi strânse mâna cu o atingere de expertă și zâmbi, arătându-și dinții ca niște perle într-o stridie poluată.

— Ai venit să faci năzdrăvăniile la noi, nu-i așa, scumpi?

— Nu chiar, spuse Barnaby, eliberându-și mâna din strânsoarea ei și scoțând legitimația.

— Doamne ferește. Ce naiba vrei? Toate suntem angajate legal aici, știi bine.

— Sunt sigur. Scoase poza doctorului Lessiter și i-o arătă. – Îl știi pe omul ăsta?

O privire rapidă.

— Sigur că-l știu. E domnul Lovejoy.

— A fost aici vinerea trecută, pe la amiază? În ziua de șaptesprezece?

— Aproape că locuiește aici, frate.

— Trebuie să ştiu precis.

— Atunci mai bine vorbeşte cu Krystal.

— Vrei s-o chemi aici, te rog?

— Vine oriunde vrei – dacă plăteşti. Îi dădu un ghiont. Pari un bărbat zdravăn. De ce nu treci pe-aici când nu eşti de serviciu? Să mai desfaci puţin cureaua. Să te înfrupţi. Lăsă privirii lui uluite un minut pentru a se răzgândi, apoi spuse: – Bine... n-ai decât să rămâi nefericit. Krystal este la cursul de artă. Mai are de stat încă zece minute. A doua uşă pe dreapta.

Barnaby ridică o cortină de catifea şi se trezi într-un coridor cu pereţi reci de piatră, cu uşi pe ambele laturi. Deschise a doua uşă pe dreapta şi se trezi în faţa unei alte cortine mucegăite. O împinse într-o parte şi trecu prin ea cu precauţii inutile. Nimeni nu întoarse capul. Toţi priveau spre scenă.

Pe o platformă viu luminată, o fată bine făcută stătea în picioare, interpretând un personaj neliniştit ca într-un spectacol de commedia del arte: ochii mari, mâinile întinse înainte să se apere de pericol, trupul gata de fugă. Purta o fustă plisată de şcoliriţă, bluză albă şi jachetă. O pălărie de fetru cu panglică vărgată îi stătea nesigur pe cap. Avea un păr blond, lung până la brâu. Un tânăr în pantaloni strâmţi, jachetă de catifea şi cu o beretă asortată, picta prin aer în faţa unui şevalet. O voce aspră de bărbat, acompaniată de o mulţime de izbituri marţiale şi de muzică scrâşnită, tuna din două difuzoare de pe perete.

„Şi astfel, fermecătoarea Brigitte, nevoită să cumpere medicamente pentru tatăl ei aflat pe

moarte, a fost păcălită de celebrul artist Fouquet să părăsească mănăstirea şi să pozeze în atelierul său de la mansardă. În ciuda asigurărilor înflăcărate, odată ajuns în siguranţa vizuinii lui, ieşi la iveală Fouquet desfrânatul, spunând că îi va da bani numai dacă îi pozează nud!"

Aici tânărul mimă mai mult grafic ceea ce dorea să facă fermecătoarea Brigitte. Ea plânse şi jeli şi îşi frânse mâinile, după care, tremurătoare, emoţionată, începu să se dezbrace. Mai întâi jacheta, apoi bluziţa albă de şcolăriţă pe care şi-o smulse, pe urmă fustiţa plisată. Se ghemui cât se poate de realist, încrucişându-şi mâinile subţiri peste sânii extravagant de mari. Vocea bubui din nou:

„Ştii ce trebuie să faci dacă vrei să salvezi viaţa iubitului tău tată, strigă imoralul Fouquet".

Plângând, fata îşi scoase pantofii cu şireturi, şosetele lungi până la genunchi şi sutienul. Imoralul Fouquet, întrecându-se pe sine, îşi lepădă cămaşa de catifea, arătându-şi pieptul bronzat, fără păr. Brigitte rămăsese acum într-un port-jartiere pe care orice Maică Stareţă care se respectă l-ar fi hărăzit flăcărilor veşnice ale iadului.

„Dar în timp ce dezmăţatul artist încerca să o aşeze în poză pe fermecătoarea virgină, valul dorinţei îl năpădi".

Vai, ce surpriză, se gândi Barnaby, căscând. Se strecură din nou prin cortină şi aşteptă în coridor. Spectacolul plicticos de la cursul de artă îi dădu brusc o perspectivă nouă asupra vieţii lui de familie şi a îmbrăţişărilor curate şi dulci pe care le schimba cu Joyce. Aşa că Joyce poate să-i facă tarte cu migdale câte vrea. Iar dacă fiica lui

se îmbracă în zdrențe și le vorbește părinților sarcastic și urâcios, n-are decât s-o compare cu „prietena specială" a doctorului Lessiter, și o să i se pară un înger.

Eliberați în sfârșit de un strigăt orgasmic prefăcut, clienții își târșiră picioarele afară. Tineri, de vârstă mijlocie și mai vârstnici. După cât se părea, nici unul nu venise cu vreun prieten. Ieșeau solitari, clipind în lumina tare, ca niște cârtițe melancolice. Barnaby lăsă să se scurgă câteva clipe, apoi intră din nou în încăpere.

„Brigitte" era cocoțată pe scaunul pictorului, fumând, înfășurată într-un halat. Carnea ei strălucea prin pânza transparentă. Carnea sidefie, buclele lungi alb-argintii și tenul de culoarea untului îi dădeau un aer de sănătate deplină, în dezacord cu atmosfera din jurul ei. Arăta de parcă ar fi fost acasă, la o fermă, mulgând vitele. Când îl văzu, zise:

— Dă-ne și nouă o nenorocită de șansă, iubitule. Spectacolul următor e peste o jumătate de oră. Plătești afară. El scoase legitimația. – Fir-ar a dracului de viață, exclamă ea stingându-și țigara, dar nu înainte ca el să recunoască mirosul. – Nu iau droguri tari, zău. Și tu ai lua ceva, crede-mă, dacă ai face o asemenea slujbă nenorocită.

— Vreau să-ți pun una sau două întrebări...

— Nu vorbesc cu tine fără martori. Sări de pe scaun și dispăru printr-o ușă din spatele scenei. Ușa dădea direct într-o garderobă micuță. Barnaby abia dacă reuși să se strecoare înăuntru. Încăperea puțea a parfumuri ieftine, lac de păr, sudoare și fum de țigară. Era ocupată de două

fete, cu fundurile îndesate în două fotolii de plastic. Aveau pe ele doar câteva pene roşii murdare şi stele pe sfârcuri. Săriră în sus, privindu-l pline de mâhnire.

— Ce-ai mai făcut, Kris?

— Nimica. Şi nici el nu poate spune c-am făcut.

Barnaby îi arătă poza lui Trevor Lessiter.

— Îl cunoşti pe acest om?

— Da – ăsta e bietu' Loveless. Sau Lovejoy[1], cum îşi spune el. Nu-ş' care-i numele lui adevărat.

— A fost aici vinerea trecută, după-masă?

— Este aici în fiecare vineri după-amiază. Şi lunea şi miercurea. Nu e scandalagiu. E un pic masochist. Nu mare lucru. Dar de cele mai multe ori îi place în poziţia obişnuită. Ştiţi, nevastă-sa nu-l lasă deloc.

— Mda, spuse cu voce plină de dispreţ una dintre damele împodobite cu pene. Da' i-a dat o haină de vizon de Crăciun, şi alte alea.

— Am făcut socoteala, şi i-am spus, spuse Krystal. Ar trebui să fac trebuşoara de cinci sute de ori ca să cumpăr o haină de vizon. Adică una mai ca lumea – nu din nurci care au murit de bătrâneţe la grădina zoologică.

— Ai fi prea stoarsă ca să-ţi ardă s-o mai porţi, Kris.

— Chiar aşa crezi? chicoti ea, fără veselie.

— Şi mai şi put dacă te plouă, spuse cea cu stele roşii pe sfârcuri. Alte chicoteli lipsite de veselie. Barnaby interveni cu fermitate.

---

[1] Joc de cuvinte: *love* – dragoste, *joy* – bucurie, *loveless* – neiubit (l. engl.).

— Puteți să-mi spuneți la ce oră a plecat domnul Lovejoy vinerea trecută?

— Cinci jumate. Țin minte pentru că am luat o pauză de o oră. M-a invitat să merg cu el la un ceai. Mereu mă invită să ieşim. Trebuie să te prefaci... ştii... că-ți place de ei, şi pe urmă unii dintre ei – cei mai naivi – chiar te cred. Încearcă să te facă să te întâlneşti cu ei afară. E de-a dreptul jalnic.

Ridică ambele mâini, săltându-şi claia de bucle argintii. Dedesubt avea părul ei, roşu murdar, tuns inegal, cu stângăcie. Rânji văzând tresărirea involuntară de surpriză a lui Barnaby.

— Credeai că e părul meu veritabil – nu-i aşa, cocoşelule?

— Îmi plac nevinovații, ție nu? spuse fata cu vocea puternică şi agresivă. Te fac să-ți fie jenă de tine însuți.

— Şi eu am fost cândva nevinovată, spuse Krystal. Până să ajung aici, credeam că vibratorul e o pasăre preistorică.

Râsete croncănitoare; penele murdare se agitară. Femeile îl priveau cu ochi strălucitori. Păreau lacome şi în acelaşi timp inofensive, ca nişte păsări de pradă fără cioc. Se scuză şi plecă.

Capitolul Zece

Mica biserică de țară era ticsită. Barnaby se strecură neobservat şi rămase în picioare în spatele unei coloane. Era o zi luminoasă; soarele se revărsa prin lucarne. În spatele grilajului altarului, totul era alb: preotul cu părul alb şi cu roba albă; încântătoarele aranjamente de flori albe

care străjuiau altarul, un mănunchi simplu de crini albi pe micul coşciug.

Majoritatea participanţilor la înmormântare purtau haine obişnuite, dar mai era şi câte o pată neagră ca de cerneală. Câţiva bărbaţi purtau banderole negre pe mânecă, iar unele femei aveau pe cap eşarfe de culoare închisă. Barnaby era surprins să vadă că aproape un sfert dintre cei adunaţi erau oameni pe care el îi considera tineri, adică sub treizeci de ani.

Domnişoara Bellringer, îmbrăcată într-un costum ruginiu cu dungi negre, stătea în faţă, în strana din partea stângă, cu profilul ei vulturesc lipsit de expresie sub o pălărie de călărie cu pană, cu ochii fără lacrimi. În strana opusă (păstrată pentru nobilul local şi rudele sale?) stătea Henry Trace, într-un costum închis la culoare, cu Katherine. Ea purta o rochie de mătase de culoarea cafelei şi o eşarfă neagră de şifon cu monezi micuţe de aur cusute pe margine. Lessiterii, împreună – dar separaţi, priveau drept înainte. N-ai fi crezut niciodată despre ei că sunt o familie.

Dennis, în rolul lui de maestru de ceremonii, stătea în fruntea bucatelor, cu o uriaşă fundă neagră la mânecă, ale cărei capete îi atârnau pe şold. Mama lui, un munte de tafta cu buline colorate şi cu voal cenuşiu, stătea liniştită în cea de a doua strană. Doamna Quine era acolo, ştergându-şi cu ostentaţie o lacrimă inexistentă, însoţită de Lisa Dawn, care încă mai suspina, smiorcăindu-se. Phyllis Cadell era îmbrăcată în bleumarin, David Whiteley în blugi şi o cămaşă cu dungi închise la culoare. În rândul din spate, bătrânul Jake plângea fără reţinere, ştergându-şi

lacrimile cu o batistă cu pete roşii. Apoi, când îngenuncheară cu toţii, iar Henry Trace îşi plecă fruntea, Barnaby îl văzu pe Michael Lacey, care rămăsese drept pe scaun, privind în jur către respectabila adunare, cu un amestec de nerăbdare şi dispreţ. Nu făcuse nici o concesie bunei cuviinţe şi purta o salopetă albastră pătată de vopsea şi o şapcă de doc.

„Pentru că tot cel născut din femeie nu are decât scurtă vreme de trăit..."

Emily Simpson trăise mult, în comparaţie cu majoritatea populaţiei lumii, dar nu-şi dusese viaţa până la capăt. Nimeni, gândi Barnaby, nu trebuie trimis în această lungă călătorie cu nici o zi, o oră sau o secundă mai devreme decât sorocul firesc. Îşi deschise gulerul din cauza căldurii, închise ochii şi îşi odihni pentru o clipă fruntea de piatra rece.

În spatele pleoapelor închise îi jucau figurile celor prezenţi: fraţii Lacey şi familia Lessiter, Phyllis Cadell, David Whiteley, mama şi fiul Rainbird, Henry Trace. Se apropiau unele de altele, se întâlneau, se amestecau şi se depărtau ca într-o sarabandă. Cine aparţinea cui? Dacă ar fi ştiut acest lucru, ar fi ştiut totul.

Barnaby începuse să viseze noaptea perechea din pădure. Două forme răsucindu-se şi întorcându-se, curbe şi noduri de mădulare albe, când încremenite ca nişte sculpturi, când amestecându-se molatec. Noaptea trecută ţesuseră încet o pânză nestatornică de dorinţă, cu un fir invizibil, iar el aşteptase în somn, cu respiraţia aproape tăiată, să le vadă feţele pentru prima oară. Dar după ce figurile încheiaseră hora lor

lentă, nu reuşise să vadă decât două ovale albe, fără păr.

O rază de soare încărcată de praf auriu pictă buchetul de crini în culoarea chihlimbarului. Toată lumea se ridică în picioare, cântând „The Day Thou Gavest, Lord, is Ended[1]". În spatele lui Barnaby, o ramură întunecată de tisă, împinsă de o bruscă pală de vânt, bătu în geam.

[1] Ziua pe care ne-ai dat-o, Doamne, s-a sfârşit – imn bisericesc de John Ellerton, muzica de Clement Scholefield.

REPETIȚIA

Capitolul Unu

În după-amiaza în care fusese reprogramat procesul, tribunalul era ticsit de lume. Până şi scaunele pliante erau ocupate. Parcă se mutaseră aici toți locuitorii din Badger's Drift. Barnaby scrută şirurile de fețe, observând că probabil numai David Whiteley şi Michael Lacey nu apăruseră. Jurații – străduindu-se să pară serioşi, dezinteresați şi demni de încrederea acordată – erau la locurile lor.

Barbara Lessiter era îmbrăcată nepotrivit, cu o rochie neagră cu buline albe şi cu zorzoane, făcută mai degrabă pentru o petrecere în aer liber, cu o pălăriuță neagră cu voal în picățele care îi ascundea fața. Judy purta un pulover simplu şi pantaloni de tweed, Katherine Lacey un costum pantalon din in alb. Părul îi era prins la spate cu două eşarfe, una turcoaz strălucitor, cealaltă galben aprins, strâns răsucite, formând un şnur gros. Doamna Rainbird se întrecuse pe sine şi se înfăşurase, ca un cadou de Crăciun gargantuesc, în mătase purpurie lucioasă, încununată cu o pălărie verde ornată cu fructe de pădure. Procurorul luă loc şi deschise procesul.

S-a dat citire declarației doctorului Trevor Lessiter, în care insistase mai ales asupra faptului că, examinând-o pe defunctă, observase cu certitudine congestia pulmonară, dar, pentru că o trata în acele zile pe domnişoara Simpson de

bronşită, acest lucru nu avusese de ce să-l surprindă. Evident că nu controlase simptomele otrăvirii cu cucută. Ce doctor ar fi făcut aşa ceva în situaţia dată? Procurorul spuse că nu există nici un fel de vinovăţie în această chestiune, iar doctorul privi insistent către reporterul de la *Causton Echo*, pentru a fi sigur că a notat remarca. Apoi semnă declaraţia şi păşi cu importanţă înapoi la locul său, cu capul rotund şi umerii îndesaţi arătând pompos chiar şi din spate.

A urmat raportul medicului legist. Un zumzet de interes s-a iscat la auzul cuvântului cucută, iar cei doi membri ai familiei Rainbird ridicară agitaţi mâinile. Apoi un cercetător de la Laboratorul de Medicină Legală al Poliţiei a depus mărturie, relatând despre analizele fibrelor găsite în zona de pădure din preajma satului Badger's Drift şi identificarea noroiului şi a prafului de frunze putrede de pe pantofii de tenis aparţinând decedatei ca provenind din aceeaşi zonă.

Doi ofiţeri de la scena-crimei descriseră locul destul de mare în care iarba fusese culcată la pământ, lângă care urmele adânci ale aceloraşi pantofi indicau faptul că Emily Simpson stătuse o vreme acolo. Aici Barnaby o observă pe domnişoara Bellringer roşind de mânie şi severitate la adresa bărbatului care depunea mărturia. El continuă să descrie urma, care putea să fie a unei persoane de înălţimea şi greutatea domnişoarei Emily Simpson care ar fi căzut la câţiva metri depărtare. Procurorul ceru o pauză ca să verifice din nou declaraţia doctorului Lessiter. Apoi îl întrebă pe doctor dacă vânătăile de pe tibia domnişoarei Simpson puteau fi cauzate de o asemenea

căzătură. Doctorul oftă din răsputeri şi, pe un ton care dădea de înţeles că îi răpiseră deja destul de mult din timpul său valoros, spuse că el presupune că da.

Relatările despre locul faptei continuară. Detalii despre amprente. Pasajul subliniat din volumul lui Shakespeare, cu un creion 6B care nu fusese găsit. După-amiaza trecea încet. A fost chemat poştaşul, împreună cu domnişoara Lucy Bellringer. Ea asigură curtea că în dimineaţa morţii prietenei ei fereastra cămării era intactă, iar cucuta nu era în casă, şi că, în ceea ce priveşte creionul 6B, domnişoara Simpson nu ar fi desfigurat niciodată o carte a preaiubitului ei Shakespeare.

— Nu făcea niciodată nici un semn pe vreuna din cărţi. Le preţuia mult prea mult.

Detectivul inspector-şef Barnaby descrise prima vizită făcută de domnişoara Bellringer şi întâlnirea cu Terry Bazely, moment în care se iscă un şi mai mare vuiet de interes. Rosti numele Annabella şi privi în jurul sălii, dar nu văzu decât câteva priviri nedumerite. Nici un licăr de recunoaştere. În timp ce se aşeza, privi spre juriu. Acum seriozitatea lor nu mai era prefăcută – erau cu totul captivaţi, privind cu atenţie către procuror. Uneia dintre femei îi pierise culoarea din obraji. Un aprod veni spre ea şi îi şopti ceva la ureche, dar ea clătină din cap, mutându-se puţin mai în faţă, pe marginea scaunului.

Procurorul începu să dea citire concluziilor, indicându-le juriului pe cele evidente. Aceştia se sfătuiră numai o clipă înainte să dea verdictul, anume că Emily Simpson a fost ucisă de o per-

soană sau de mai multe persoane necunoscute.

Imediat, reporterul de la *Echo*, influențat probabil de prea multe filme polițiste, își trase grăbit pe el trenciul nou-nouț de culoare albă, își șterse de pe frunte o sudoare imaginară și plecă fugind din tribunal. Toți ceilalți ieșiră mai încet – vorbind, punând întrebări, privindu-se unul pe celălalt cu un amestec de emoție și descurajare, ca un grup de critici la vernisajul unui artist de prestigiu, cărora tocmai le-au fost confirmate cele mai negre așteptări.

Barnaby o urmări pe Barbara Lessiter plecând la braț cu soțul ei. Stătuse aparent placidă de-a lungul întregii dezbateri, dar inspectorul observase că își tot mișca mâinile. Merse către capătul rândului pe care stătuse ea și privi podeaua. Chiar în fața scaunului ei era o mică piramidă de bucățele de hârtie. Își aminti de scrisoarea pe care o ascunsese atât de repede ieri dimineață. Ce păcat că purtase pălăriuța cu voal! I-ar fi plăcut să-i vadă fața atunci când a fost anunțat verdictul.

Aproape toată lumea plecase. Dar pe o bancă, la o oarecare distanță, o figură solitară stătea adusă de spate, cu capul plecat. Traversă sala și se așeză.

— Domnișoară Bellringer...? Ea privi spre el. Avea fața palidă, iar ochii ei limpezi erau stinși. – Sunteți bine? Văzând că nu răspunde, el spuse încetișor: Ați înțeles desigur încotro duc investigațiile noastre?

— Bineînțeles... adică... cred că am înțeles. Vioiciunea ei dispăruse cu totul. Arăta foarte bătrână. – Dar, în sufletul meu, n-am putut pune tot răul ăsta în cuvinte. De ce e acum atât de

mult rău pus în cuvinte? Îl privi întrebătoare, de parcă el ar fi putut şti. Urmă o lungă tăcere.

Barnaby rosti:

— Îmi pare rău.

— Atâta ticăloşie. Un fulger de mânie îi brăzdă faţa, punându-i scântei în ochi. – După o viaţă în care a avut grijă de oameni. A fost o profesoară minunată, să ştiţi. Mult mai bună decât mine. Şi bineînţeles că îi cunoştea, oricine ar fi fost. Ăsta e cel mai oribil lucru. Probabil că i-a primit cu drag în casă. Barnaby încuviinţă în tăcere. – Ei bine, trebuie să-i prindeţi, continuă ea, iar vocea i se aspri. – Aşa – ce instrucţiuni îmi daţi, domnule inspector-şef? Ce trebuie să fac mai întâi?

— Mă tem că nimic. Noi...

— Oh, dar trebuie să fac ceva. Pot să vorbesc cu oamenii, nu? Să aflu dacă cineva a observat ceva, un fapt oricât de neînsemnat în ziua în care a murit. Şi ce-i cu această misterioasă Annabella? Poate că pot să aflu cine este.

— Îmi pare rău, domnişoară Bellringer...

— Dar trebuie să vă ajut. Cu siguranţă că înţelegeţi de ce, domnule inspector!

— Bineînţeles că înţeleg ce...

— Poirot, îl întrerupse ea visătoare, l-a avut şi el pe Hastings[1].

— Iar eu, domnişoară Bellringer, am la dispoziţie toate resursele unei forţe moderne de poliţie. E altă lume.

---

[1] Hercule Poirot, celebrul detectiv din romanele Agathei Christie, dezleagă enigmele împreună cu prietenul lui, căpitanul Arthur Hastings.

— Poliţiştii nu pot să fie peste tot în acelaşi timp. Şi, în orice caz, sunt sigură – lăsă o mână înmănuşată pe umărul lui – că nu pot fi toţi la fel de inteligenţi ca dumneavoastră.

— Vă rog să fiţi raţională, spuse Barnaby, împotrivindu-se pe cât putea unei asemenea laude ostentative. Sunt sigur că prietena dumneavoastră n-ar fi vrut să vă puneţi viaţa în pericol.

Ea îşi retrase mâna.

— Ce naiba vreţi să spuneţi?

— Într-un sătuleţ mic, ca Badger's Drift, toată lumea va şti ce urmăriţi. Cineva care a ucis o dată şi care crede că se poate apăra ucigând a doua oară, nu va ezita să o facă. Şi nu uitaţi – porni împreună cu ea spre ieşire – că dacă domnişoara Simpson îl cunoştea foarte bine pe criminal, şi dumneavoastră îl cunoaşteţi la fel de bine.

Capitolul Doi

Era ora nouă a aceleiaşi seri. Phyllis Cadell stătea în faţa şifonierului, în cea mai mare dintre cele două camere de zi din Tye House. Stătea în picioare, nemişcată, ascultând. Înghiţise atât de repede budinca, încât s-ar fi cuvenit să observe şi cei doi, dar, potrivit obiceiului lor dezgustător, n-aveau ochi decât unul pentru celălalt.

Privi către uşa pe jumătate deschisă. Katherine era suficient de departe, în bucătărie; punea farfuriile în maşina de spălat vase. Cu siguranţă că Henry trebuie să fie pe lângă ea, privind-o cu prostească admiraţie în timpul acestei dificile îndeletniciri. Phyllis scoase repede dopul carafei grele de sticlă. Luă un pahar mare şi îl umplu cu

brandy. Paharul şi carafa se ciocniră cu un clinchet limpede. Privi din nou la uşă, puse carafa la loc şi începu să bea.

Minunat. Arzător şi tare. Îi amâna nefericirea, încălzind-o, ca o haină confortabilă. Avuseseră vin la cină, dar ce înseamnă două sticle de vin la trei oameni? Şi oricum, vinul parcă nu mai avea efect. Goli paharul, destupă carafa şi mai turnă unul, stropind puţin din cauza grabei.

— Şi pentru mine unul mic, Phyllis, te rog.

— Oh! Se întoarse. Henry îşi împingea scaunul rulant pe covor.

— Bineînţeles... îmi pare rău... nu te-am auzit. Îi întoarse spatele, ascunzând în palmă paharul aproape plin. Îl împinse în spatele unui vas cu flori şi turnă un deget de băutură pentru cumnat. – Şi unul pentru Katherine? întrebă ea, încântată de calmul din vocea ei.

— N-aş crede. Nu prea-i place să bea, după cum bine ştii.

Nu are nevoie, nu-i aşa, gândi Phyllis cu cruzime. Crezi că eu aş bea dacă aş avea viaţa ei? Înfăţişarea ei? Viitorul ei? Ascunzând paharul în palmă, se duse la fereastră şi se aşeză în spatele unei jardiniere înalte. Luă încă o înghiţitură zdravănă.

Parcă se simţea mai bine. Apoi, pe măsură ce nefericirea i se topea, începu să vadă lucrurile din jur într-un mod ciudat, distorsionat. Firele purpurii de catifea ale carpetei păreau să fi prins viaţă, frecându-se de picioarele ei ca o pisică; dungile perdelei se ridicaseră şi se mişcau în sus şi în jos, şuierând, ca liniile de cale ferată. O crenguţă îndoită de stephanotis din jardinieră

emana un miros puternic, senzual, agresându-i nările cu cruzime. Amintindu-i de viitoarea nuntă. Dacă ne-ar înțepa cineva, n-ar curge sânge, gândi ea bezmetic.

Poate că n-o să fie așa de rău la vilă. Cel puțin n-o să le mai stea în cale. Vila era la vreo zece minute bune de mers pe jos de la casa principală, iar ei n-o să treacă mereu pe-acolo. La început o vor vizita din când în când, puțintel jenați de singurătatea ei, dar le va trece repede.

În bucătărie se făcuse liniște. Acuș vine și Katherine. Phyllis răsuflă adânc și încercă să se adune. Clipea foarte tare, încercând să vadă camera așa cum era, și nu colorată atât de țipător, o scenă nefiresc de vie. Apoi o văzu pe viitoarea mireasă trecând prin curte, cu florile ofilite de pe masa pe care luaseră cina. Phyllis o privea prin geam. Poate că, gândi ea, n-o să mai fie nici o nuntă. Poate Katherine va avea un accident – va cădea într-un lac, se va zdrobi cu mașina Peugeot sau va nimeri în angrenajul secerătoarei. Imaginile din mintea ei o speriau. Nu. Katherine era tânără și puternică și va trăi multă, multă vreme. Probabil veșnic. Și apoi ar putea să apară copii. Undeva în adânc, sub haina comodă, se răsuci un cuțit. Atunci o să fie și ea de folos. Biata mătușică Phyllis. Mătușica Phyllis cea nostimă. O lacrimă se prelinse în paharul ei gol. Doamne, încă un pahar n-ar fi rău. Își dădu seama vag că Henry îi spune ceva.

— ...și suntem amândoi foarte îngrijorați în ceea ce te privește.

— ...pentru ce, Henry?

— N-ai auzit ce ți-am spus? Ea se holbă la

el, concentrată, cu intensitatea beţivului. – Despre tine, bineînţeles.

— Nu-i nici o problemă cu mine.

El puse jos paharul şi veni mai aproape de locul în care stătea ea.

— Uite – să ştii că nu trebuie să te duci la vilă, Phyllis. Tu ai propus asta, nu noi. Kate şi cu mine am fi fericiţi dacă ai rămâne aici. Ea scoase un sunet ciudat, care putea fi tot aşa de bine un hohot de plâns sau de râs. – În orice caz, amândoi sperăm că vei petrece cât mai mult timp cu noi. Katherine nu e obişnuită să conducă o casă mare, ştii şi tu. Îţi va fi recunoscătoare pentru tot ajutorul pe care i-l vei da. Aşa cum am fost şi eu întotdeauna.

— Deci asta am ajuns? O slujnică fără plată?

— Bineînţeles că nu. Pur şi simplu, eu...

— Ăsta e preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru locuinţa de serviciu? Să frec podelele?

— Acum chiar că eşti ridicolă. Ea îi privi chipul încruntat de iritare. Henry ura scandalurile. Bella ştiuse întotdeauna cum să-i potolească înainte de a se încăiera. Acum i-ar fi oprit imediat.

— Tu nu ştii ce pătesc. Ce-a trebuit să suport de când a venit. Toate remarcile jignitoare, micile umilinţe. Pe care nu le face niciodată când eşti tu de faţă.

— Astea sunt închipuirile tale...

— Oare? Oh, e foarte deşteaptă. Tu parcă erai orb, dar eu am văzut ce-avea de gând. Bella nici nu intrase bine în mormânt şi ea apăruse deja aici... dădea o mână de ajutor pe ici... pe colo... zâmbea timid... se băga unde nu-i fierbea oala. – Opreşte-te, Phyllis, opreşte-te! se gândi

ea. O să-l faci să te urască. – Nu m-aş mira dacă s-ar dovedi că ţi-a pus gând rău încă de când trăia Bella.

— Destul! Ştii bine că nu-i adevărat. Te rog să nu mai vorbeşti aşa despre Katherine.

— Nu se mărită cu tine decât pentru bani. Crezi că s-ar fi uitat vreodată la tine dacă erai paralizat şi sărac?

Continuă în felul acesta multă vreme. Henry Trace o privea, mai degrabă uimit şi supărat decât furios. Atâta venin. Aproape că se aştepta să vadă fierea, neagră şi groasă ca melasa, ţâşnindu-i pe gură. Când termină, spuse calm:

— Habar n-aveam că ai asemenea sentimente. Credeam că o să fii mulţumită că sunt fericit. Credeam că ţii la mine.

— *Să ţin la tine...* Începu să hohotească, din piept îi ieşeau sunete aspre, urâte. Obrajii ei rămaseră uscaţi şi roşii de mânie. Când Katherine apăru în pragul uşii, Phyllis Cadell fugi din cameră, îmbrâncind trupul subţire al fetei, incapabilă să o privească în faţă, sigură că pe figura ei se întinde un râs viclean, sau, şi mai rău, o expresie de milă.

— Oh, Pookie. Barbara Lessiter îşi încolăci limba în urechea soţului ei, ca un melc. Îmi pare rău că am fost atât de.... Trase aer în piept, întinzând să plesnească dantela subţire şi ţesătura fină de crêpe-de-chine a cămăşii de noapte. În sfârşit, îi trecuse veşnica ei durere de cap.

— Ei, ei. Nu trebuie să-ţi faci griji, replică Pookie, răsfăţându-se fericit între cearceafurile de satin. Ca flămândul care s-a înfruptat dintr-un

banchet, avea impresia că, de-acum înainte, va primi la nesfârşit delicatesele pe care tocmai le primise (de două ori). Ceea ce era foarte bine, pentru că, dacă tot se schimbaseră lucrurile, se va putea înfrupta pe deasupra şi din sursa lui secretă.

— Schimbări în organism, bănuiesc.

La această aluzie la vârsta ei, o simţi pe Barbara retrăgându-se uşor. Mă rog, câte o înţepătură din când în când nu strică. Să-i mai tai din lungul nasului. Să-i arăţi că nu mai are de-a face cu flăcăul îndrăgostit lulea de-acum cinci ani. Al naibii să fie dacă se va arăta recunoscător pentru că-i dăduse ceva care îi aparţinea de drept. Dacă durerea ei de cap ar mai fi continuat, ar fi fost demnă de Cartea Recordurilor. Mâna lui se mişcă din nou.

— Dragule... Pooks?

— Mm? Ah, nimic nu e mai frumos decât mătasea şi dantela. În afară de carnea fierbinte.

— Nu, sufleţelule... ascult-o pe Barbie...

Mârâit, mârâit. Şi un gâfâit ca de câine.

— Trebuie să... am fost atât de îngrijorată... ştiu c-ar fi trebuit să-ţi spun... dar nu ştiu cum...

Teama îi stăvili pasiunea din vintre, lăsându-l rece ca gheaţa. Îi strânse mâinile, privind-o în lumina lămpii de fildeş. Cum de n-a ghicit motivul purtării ei indiferente şi distante?

— Ai fost cu altcineva!

— Oh, Pokums! strigă ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Cum ai putea crede vreodată un asemenea lucru despre biata ta Barbie?

Uşurarea mai repară ceva din pagubele sexuale. Jos în pădure se simţi o mişcare.

— Păi... atunci ce poate să fie? Nu poate fi așa de îngrozitor. Spune-i lui Pookie la ureche.

Dantela se întinse din nou peste prea-plinul inimii.

— Păi... ieri, când am luat haina de vizon de la magazin pentru nunta familiei Trace, am lăsat-o pe scaunul din spate al mașinii... doar un pic, cât am făcut niște cumpărături, și... Oh, scumpul meu... cineva a furat-o...

Izbucni într-un potop de lacrimi, apoi, fiindcă el nu vorbea, privi pe furiș printre degete. Această atitudine, care lui i se păruse încântătoare altădată, acum i se păru potrivită numai pentru un copil de trei ani. Un copil grețos de dulce.

— De ce dracu' ai vrut să porți o haină de vizon în iulie?

— Voiam să fii mândru de mine.

— Te-ai dus la poliție?

— Nu.. eram într-o asemenea stare... m-am învârtit puțin cu mașina, făcându-mi sânge rău... și după aceea am venit acasă.

— Trebuie să te duci mâine. Dă-le toate detaliile. Din fericire, haina e asigurată.

— Da, dragă... dar oare – o mână șerpui, se răsuci peste umerii lui și în jurul gâtului – Pookie o să-i mai cumpere vreodată altă haină lui Barbie a lui cea neascultătoare?

Privirea lui Pookie nu trăda nimic. Încerca să-și aducă aminte ce-i spusese Krystal; micuța lui Krystal care era întotdeauna atât de mulțumită să-l vadă, care-l întâmpina mereu cu căldură și prietenie. Oare ce spusese? „Ar trebui să fac trebușoara de cinci sute de ori ca să-mi cumpăr o

haină ca asta." Zâmbi calm, aproape iertător, către soția sa și o bătu pe umărul ei bronzat și mătăsos.

— Om mai vedea noi, nu?

Capitolul Trei

Barnaby stătea în camera de anchetă. Era în cămașă, în fața ferestrei deschise. Din când în când, dinspre terenul de joacă din apropiere, se auzeau pocniturile mingiei de tenis și câte-un strigăt de reproș. Învârti cardurile rotative pentru a suta oară și mai ceru niște cafea.

— Și nu în cana aia cu broscoiul ăla hidos desenat în ea.

— Oh, mie mi se pare drăguță, spuse polițista Brierley, strâmbând din buze.

— Ei bine, mie nu.

— Nu, domnule.

Barnaby mai trecu o dată totul în revistă, dându-și seama că știe toate informațiile pe de rost și sperând că o citire nouă i-ar putea arăta o piesă de puzzle într-o lumină diferită, ar alătura fapte aparent disparate și ar scoate la iveală într-o clipă ceva care până atunci fusese ascuns în întuneric. Bine măcar că bietul Loveless/Lovejoy/Lessiter avea justificare pentru întreaga după-amiază, așa că rămăsese un suspect mai puțin.

Barnaby învârtea în minte ideea că asasinul e o persoană necăsătorită, care ucide pentru a apăra reputația lui sau a partenerei. Poate că raționamentul lui mergea prea departe, dar dacă soțul sau soția legală a partenerei sau partenerului ține baierele pungii, ar fi posibil. Banii au stat în spatele multor crime. Banii și sexul. Veșnica pe-

reche. Şi motiv pentru crimă, încă de când se născuse crima.

Trecuseră două zile de la înmormântare, iar Barnaby îşi petrecuse una dintre ele discutând despre moartea doamnei Trace cu toţi participanţii la partida de vânătoare, cu excepţia rândaşului şi a proprietarilor de terenuri din împrejurimi, pe care îi lăsase lui Troy. Singura informaţie nouă care apăruse era aceea că, în momentul împuşcăturii, Phyllis Cadell se afla pe drumul de întoarcere către Tye House, plictisită de felul în care decurgea vânătoarea. Henry îi spusese că se mira că Phyllis se hotărâse să-i însoţească. La rândul ei, Phyllis îl asigurase pe Barnaby că, de o bună bucată de vreme, Bella o tot bătea la cap să vină cu ei. Phyllis trăsese de multe ori în tinereţe şi ştia cum să mânuiască o armă, dar pierduse pur şi simplu gustul pentru acest fel de distracţii.

— Imediat ce a început vânătoarea, mi-a părut rău că am venit. Am mai stat puţin, după care m-am hotărât să renunţ. N-am vrut să atrag atenţia asupra mea, aşa că m-am strecurat spre casă.

Un alt exemplu de comportament neobişnuit. Mintea lui Barnaby se întoarse la domnişoara Simpson. În ziua morţii, şi ea avusese un comportament "neconform personalităţii ei". Care era legătura dintre cele două morţi? Nu exista nici un motiv logic şi raţional pentru a crede aşa ceva. Dar nici nu putea abandona această idee. Barnaby citi din nou fotocopiile raportului interogatoriilor, cu toate că de-acum învăţase raportul pe dinafară. Îşi aminti prima lui impresie

rapidă că e ceva ciudat în interogatoriile astea, un lucru care nu avea sens, ascuns în țesătura faptelor, dar acum toată povestea i se părea atât de tocită, atât de răsuflată, încât se întreba de unde apăruse impulsul original. Cu siguranță, citirea repetată nu-l ajutase deloc să susțină sau să elucideze această impresie instinctivă.

În dimineața celei de a doua zile, o interogase pe Norah Whiteley la școala la care lucra, în biroul directorului, unde, cu mult tact, fuseseră lăsați să discute singuri. Norah era o femeie zveltă, a cărei gură avea un zâmbet amar, și care purta haine foarte tinerești, care nu-i stăteau bine deloc. Povestea ei era tristă.

— L-am părăsit pe David pentru că-mi era frică. Abia dacă mai făceam față cu toate femeile alea cu care se tot încurca. Cel puțin asta însemna că mă lăsa în pace. Dar era foarte violent. Niciodată nu știai ce-l apucă. Ba nu-i plăcea mâncarea, ba nu pornea mașina... În ceea ce mă privește, suportam, dar când a început cu Jamie... I-am spus să plece și, pentru că n-a vrut, i-am strâns toate lucrurile, le-am scos afară și am schimbat încuietorile de la uși. Dar n-am putut să-l împiedic să vină să ne bată decât când am obținut ordin judecătoresc.

— Are dreptul să vadă copilul?

— Nu. Pe buze i se citea o expresie dură, de nefericire, dar și de satisfacție. – A încercat, dar l-am blocat. Am luptat. N-am avut încredere că o să-și țină pumnii acasă.

— Și știți dacă are vreo... legătură cu cineva în momentul ăsta?

— Ăsta e felul lui de a fi. David nu poate să

stea niciodată prea mult fără o femeie. E nebun după sex.

Când îi spuse asta, Barnaby îşi aminti ca un fulger momentul când îl zărise pentru prima oară pe bărbatul care stătea lângă Katherine Lacey în bucătăria de la Tye House. Atunci nu avusese încredere în prima lui bănuială. Umbre din cărţile lui D.H. Lawrence. Şi filmele acelea minunate, fierbinţi, din copilăria lui: *Indemnizaţie dublă*[1]. *Poştaşul sună întotdeauna de două ori*[2]. Pe toate le găseai acolo: şi mireasa frumoasă, şi soţul nepotrivit, şi armăsarul plin de pofte. Lucruri atât de evidente, clişee! Şi totuşi, totuşi... Cât de des s-au dovedit adevărate lucrurile evidente !

Dar Barnaby nu putea pretinde că remarcase vreun semn de vinovăţie atunci când cei doi îi simţiseră prezenţa şi se depărtaseră. Whiteley arăta deprimat şi iritabil, Katherine pur şi simplu interesată şi îngrijorată. Şi era ceva atât de rece în fata asta: o puritate aproape asexuată a frumuseţii ei. Atunci când legăturile vor fi pecetluite aşa cum se cuvine, şi-o putea imagina oferindu-şi corpul posesorului legal, nu neapărat fără dragoste, dar poate doar cu un grad moderat de tandreţe. Era greu să ţi-o imaginezi copleşită de o pasiune atât de puternică încât să o facă

---

[1] Film din 1944, cu Fred MacMurray, Barbara Stanwyck, Edward G. Robinson, având ca subiect o crimă legată de o fraudă de asigurări.

[2] Film din 1946 cu Lana Turner şi John Garfield, descriind uciderea unui bărbat de către soţie şi amantul ei (remake în 1981, cu Jack Nicholson şi Jessica Lange).

să rişte un viitor de aur.

David Whiteley era cu totul altceva: amoral, interesat numai de propria persoană şi cunoscut ca un om violent. Lui Barnaby nu i se părea prea greu să-l vadă în rol de criminal. Dar moartea domnişoarei Simpson fusese ciudat de non-violentă, aproape subtilă. Barnaby nu-l vedea pe administratorul de fermă subliniind *Julius Caesar*, nici comiţând o crimă pentru a salva pe altcineva. Şi, cu braţele şi picioarele lui musculoase, n-ar fi putut niciodată să sară pe fereastra din cămară.

Mai învârti o dată sistemul rotativ cu carduri. Nu putea scăpa de comparaţia cu ruleta rusească. Cinci rotaţii nu duc nicăieri. A şasea îţi poate zbura creierii. Turnă cafeaua, bucuros că nu vede vreun broscoi prinzând viaţă pe fundul căniii, ci numai zaţul primordial. Apoi sună telefonul.

Poliţista Brierley spuse:

— Este o doamnă pe nume Sweeney la telefon, domnule. Vrea să vorbească cu cineva care se ocupă de ancheta legată de domnişoara Simpson.

— Fă-mi legătura.

— Aici este doamna Sweeney de la Black Boy. Cu cine vorbesc?

— Detectiv inspector-şef Barnaby.

— Sunteţi domnul care a venit acum vreo două zile să ia o halbă şi o plăcintă?

— Chiar el.

— Păi cred că ar trebui să mai veniţi. Se întâmplă ceva ciudat acasă la familia Rainbird.

— Ce anume? Vocea ei, pe care şi-o amintea ternă şi lugubră, vibra acum de emoţie.

— Nu ştiu exact cum... ca şi cum ar cânta cineva, doar că nu seamănă cu nici un cântec pe care l-am auzit vreodată... mai degrabă e un vaier, zău aşa. Durează de o grămadă de vreme.

După aceea, Barnaby îşi aminti foarte bine acest moment. În timp ce punea receptorul la loc, avu limpede impresia că maşinăria cazului, care aproape că se împotmolise în alibiuri, declaraţii nedovedite şi de nedovedit şi, cel puţin în două cazuri, în dorinţa deliberată de a induce în eroare, se punea acum din nou în mişcare. Dar n-avea cum să ştie cu ce viteză va începe să se rotească angrenajul, şi nici că o mână, încă necunoscută lui, îi va vârî bețe în roate, cu consecinţe teribile.

*

Trebuie să fi fost vreo cincisprezece oameni care stăteau la poartă la vila Tranquillada. Imediat ce se opri motorul, Troy şi Barnaby auziră sunetul. Un bocet ascuţit, insuportabil. Doamna Sweeney ieşi din grup şi se grăbi să-i întâmpine.

— După ce am vorbit cu dumneavoastră, am sunat la sonerie, dar nu a venit nimeni. Am simţit că trebuie să fac ceva.

Cei doi bărbaţi intrară pe alee. Nimeni nu încercă să-i urmeze. Ceea ce sublinia senzaţia de spaimă care plutea în aerul fierbinte şi stătut. De obicei, reflectă Barnaby, nu ştii cum să-i alungi. El şi Troy se opriră pe scară. Urletul de jale continua. Barnaby se întreba cum poate un zgomot, în aparenţă atât de lipsit de emoţie, să producă un asemenea efect în inima celui care îl ascultă. Se oprea şi reîncepea cu neomenească regularitate, ca un disc care sare. După ce sunară fără

nici un rezultat, Barnaby se aplecă şi strigă prin cutia de scrisori:

— Domnule Rainbird... deschideţi uşa!

Jelania crescu în intensitate, ajungând ca un ţipăt ascuţit, apoi se opri brusc. Mulţimea făcu imediat linişte. Barnaby bătu din nou tare în uşă. Bătăile sunară ca nişte împuşcături pe o stradă liniştită.

— Să sparg uşa, domnule? Troy era aţâţat. Se tot uita la oamenii de la poartă, la Barnaby şi la casă, subliniind importanţa poziţiei lui.

— Mai degrabă fereastra. Încearcă mai întâi să găseşti una deschisă. În timp ce Troy fugea către cealaltă latură a casei, Barnaby privi din nou spre grup. Se strânseseră instinctiv unii în alţii. Umbrele lor cădeau, scurte şi ghemuite, pe asfaltul fierbinte. O femeie avea un ţânc în braţe. În timp ce Barnaby o urmărea, ea întoarse faţa copilului dinspre casă către sânul ei. Barza de ceramică îi privea pe toţi cu indiferenţă.

Barnaby se întoarse şi observă, pentru prima oară, o grămadă de ciuperci frumos aranjată, pe scară. Ce naiba făcea Troy? Trecuse atâta timp de când plecase încât ar fi putut să intre şi să iasă printr-o duzină de ferestre. Barnaby tocmai voia să bată din nou, când auzi clinchetul încuietorii, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Troy. Îl privi fără nici o expresie pe inspectorul-şef. Nu zise nimic, doar se dădu deoparte ca să-l lase să intre. Barnaby trecu pragul, simţind un fel de înţepături pe piele, de parcă cineva i-ar fi pus pe faţă un văl de gheaţă.

Intră în hol pe lângă un telefon roşu care se legăna atârnat de fir, pe lângă pereţii şi uşile cu

picăţele stacojii, privind în fiecare cameră în care intra şi găsindu-le goale. Căuta sursa acestei tăceri, mai înfricoşătoare decât fuseseră sunetele, şi o găsi în camera de zi.

Rămase o clipă în prag, bolnav de groază. Era sânge peste tot. Pe podea, pe pereţi, pe mobilă, pe perdele. Dar cel mai mult pe Dennis Rainbird. Arăta de parcă ar fi fost îmbăiat în sânge. Pe faţa lui, precum pe cea a unui războinic viteaz, străluceau dâre roşii. Roşul îi strălucea în păr şi îi înmănuşa mâinile. Cravata îi era îmbibată şi cămaşa îi era înflorită de pete mari, roşii. Genunchii şi pantofii îi erau roşii. Lacrimi roşii i se rostogoleau pe obraji.

Barnaby se întoarse în hol.

— Nu mai sprijini peretele ăla. Du-te la telefon şi cheamă pe cine trebuie. Apoi, cum Troy umbla ca un somnambul de-a lungul şi de-a latul holului, adăugă: Nu pune mâna pe telefon, nebun ce eşti! Telefonează din maşină. Şi nu mai deschide uşa aia cu mâinile goale. Parc-ai fi în poliţie de cinci minute, nu de cinci ani.

— Îmi pare rău... Troy îşi scoase batista.

Barnaby se întoarse în camera de zi. Îşi croi drum către cei doi din centrul camerei, călcând cu grijă pe bucăţile de covor nepătate de sânge.

Cum poate cineva să piardă atâta sânge? Nu cumva era ceva oarecum teatral în această scenă? Parcă un regizor super-entuziast aranjase locul azvârlind găleţi de vopsea, ca pentru o reprezentaţie de *Grand Guignol*[1]. Iar lucrul cel mai ciudat

---

[1] Teatru parizian specializat în spectacole horror naturaliste.

era că, peste valul de surprindere şi oroare, Barnaby simţi că memoria îi dă un ghiont. *Deja vu*. Dar cum aşa? Cu siguranţă că, dacă ar fi trecut vreodată prin ceva asemănător cu această scenă de coşmar, i-ar fi fost greu să uite.

— Domnule Rainbird...? Se aplecă şi văzu, cu un nou val de greaţă, că numai mâna încolăcită a lui Dennis Rainbird ţinea pe umeri capul mamei sale. Gâtul îi fusese tăiat atât de adânc încât Barnaby putea vedea cartilagiile alb-albăstrui ale traheii crestate. Avea tăieturi pe toată faţa, pe gât şi pe braţe, iar rochia îi fusese sfâşiată.

Camera era într-o dezordine infernală. Fotografiile şi picturile erau aruncate, pe podea zăceau perne şi obiecte ornamentale, două mese erau răsturnate, ecranul televizorului fusese spart. Cioburi cenuşii de sticlă se înfipseseră în carpetă.

Barnaby spuse încă o dată „Domnule Rainbird" şi îl atinse cu grijă. Ca şi cum această mişcare ar fi activat un mecanism ascuns, tânărul începu să fredoneze încetişor. Zâmbea: un zâmbet larg şi radios de nebunie. Crudul simulacru de fericire de pe chipurile supravieţuitorilor unui cutremur, sau ale părinţilor scăpaţi dintr-o casă în flăcări. Un rictus de mâhnire şi disperare.

Trecură vreo douăzeci de minute, apoi auzi:

— Sfinte Doamne!... Barnaby se ridică. George Bullard stătea în pragul uşii. Avea în mână o geantă mică şi neagră şi privea în jurul lui, îngrozit: - Ce naiba se întâmplă aici?

— Fii atent pe unde calci.

Doctorul se holbă timp de o clipă la cele două victime, cu o expresie amestecată de milă şi dez-

gust, apoi păşi cu grijă pe podea. Se aşeză în genunchi şi îşi deschise geanta. Barnaby îl privi cum taie manşeta cămăşii purpurii a lui Dennis Rainbird şi îl apucă de încheietura delicată.

— De cât timp e aşa?

— Am ajuns aici de aproape o jumătate de oră. Cred că de cel puţin încă o jumătate de oră înainte. Ai chemat o ambulanţă înainte de a veni?

— Hmm. Doctorul aţinti un fascicul de lumină spre pupilele lui Dennis. Acesta nici măcar nu clipi. – O să ajungă aici într-un minut.

— Este vital să vorbim cu el...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tom, fii rezonabil. Omul e catatonic[1].

— Asta văd şi eu. Nu poţi să-i dai ceva?

— Nu. George Bullard se ridică în picioare. – E în stare gravă, asta e sigur.

— Cât de mult durează aceste stări?

— O zi. O lună. Şase luni. N-ai cum să ştii.

— Asta ne mai lipsea.

— Îmi pare rău.

Prin perdeaua transparentă, Barnaby văzu venind ambulanţa, urmată aproape imediat de trei maşini de poliţie. Se auzi un murmur de emoţie dinspre mulţime. Brancardierii, obişnuiţi probabil cu scenele de carnagiu, după atâţia ani de zile de transportat oameni zdrobiţi pe şosele, păreau mai puţin şocaţi decât Barnaby sau doctorul Bullard de ceea ce se întâmplase în camera de zi a vilei Tranquillada. În timp ce unul dintre ei

---

[1] Catatonie – sindrom psihic, apărut în special în cazul schizofreniei, caracterizat de rigiditate musculară şi stupoare mentală.

vorbea cu doctorul, celălalt încercă să-l despartă pe Dennis de maică-sa. Trase cu grijă de încheietura lui Dennis, dar degetele lui erau înfipte în umărul ei drept şi în braţul ei stâng atât de strâns, de parcă s-ar fi agăţat de marginea unei prăpăstii, ca să-şi salveze viaţa. Cu răbdare, omul reuşi să-i degajeze degetele unul câte unul şi să-i depărteze degetul mare. Capul doamnei Rainbird se rostogoli în spate, prins de gât doar de o bucată subţire de piele. Trunchiul i se înclină şi alunecă pe carpetă. Cântul lui Dennis slăbi, apoi se opri.

— Crezi că poate merge?

— Hai să-ncercăm. Hopa sus, drăguţule.

Dennis se ridică în picioare, mlădios precum cauciucul, zâmbind în continuare. Faţa lui, întotdeauna palidă, era acum albă ca varul.

— Să-l curăţăm puţin?

— Îmi pare rău, interveni Barnaby, nu trebuie să atingeţi nimic.

— Bine. Atunci la drum. Cei trei părăsiră camera, cu Dennis ţinându-se de ei ca un copil. Barnaby îi urmă afară. Mulţimea, cu aşteptările mai mult decât satisfăcute, îşi juca rolul până la capăt, sporovăind în gura mare şi strigând. O femeie spuse:

— Şi când te gândeşti că era cât pe-aci să rămân să mă uit la ştirile de la ora şase.

— Se poate să puneţi în pungi toate lucrurile cu care e îmbrăcat? Întrebă Barnaby. O să trimit pe cineva să le ia.

— Se face.

Barnaby reintră în încăpere, unde îl găsi pe doctor trăgând în jos rochia de pe cadavru şi scuturând un termometru.

— Ce părere ai?

— Păi... aş spune o oră... o oră şi jumătate cel mult. Îi adună pe corp rochia sfâşiată. - Cine a făcut asta a avut probabil un fel de atac de nebunie.

— Trebuie să trimit un om la spital. Nu vreau ca Dennis Rainbird să fie lăsat singur.

— Mă rog, Tom, tu îţi cunoşti cel mai bine interesele. Dar pot să te asigur că n-o să se ducă nicăieri. Şi nici n-o să-şi provoace singur vreun rău.

— N-am eu grijă că o să-şi facă singur vreun rău. Auzi oamenii de la scena-crimei intrând în hol. - Dar poate ne spune ceva care să ne ajute. Poate chiar a văzut ceva. Trebuie să fi sosit acasă imediat după ce s-a întâmplat grozăvia.

— Vrei să spui... Oh! Cred că am tras o concluzie greşită. Oricum - Dennis sau cine o fi făcut aşa ceva trebuie să fie un descreierat.

— Un?

— Păi, se încruntă doctorul, aşa se întâmplă, nu? Un atac de genul ăsta.

— Nu crezi că o femeie ar putea fi capabilă de asta, din punct de vedere fizic?

— Fizic da... cred că da... dacă e furioasă. Psihologic şi emoţional... asta-i altceva. Numai o femeie extrem de ciudată ar putea face aşa ceva.

Barnaby râânji.

— Eşti un misogin bătrân, George.

— Aşa-mi spun şi fetele mele tot timpul. Oricum - se trase deoparte ca să-i facă loc fotografului - presupun că toţi ucigaşii sunt ciudaţi.

— Nu întotdeauna. Mi-aş dori să fie aşa. Ar fi mult mai simplu de prins.

— Aici a fost găsit cadavrul, domnule? întrebă fotograful.

— Eu aşa cred, spuse Bullard.

Barnaby se arătă de acord.

— Cred că n-a făcut altceva decât să o ridice şi să o ţină în braţe. Nu cred că a mişcat-o din loc. E mai mult sânge aici decât oriunde în altă parte.

Doctorul Bullard privi în jurul camerei şi clătină din cap.

— Nu-ţi vine să crezi că n-avem decât patru litri şi jumătate! Şi i-a mai rămas încă destul de mult.

Barnaby privi la pulpele ca nişte stâlpi ale doamnei Rainbird, care arătau la fel de durdulii şi de pline de viaţă cum fuseseră cu câteva zile mai devreme, atunci când vorbise cu ea. Avea picioarele goale. Un papuc mic, auriu, împodobit cu pene albe de struţ, scăpat ca prin minune fără nici o pată, stătea în vatra căminului. Celălalt nu se vedea pe nicăieri.

Camera se umplea. Barnaby se duse în hol, bucuros să scape de mirosul greu, metalic, al sângelui, şi vorbi către ofiţerul de la scena-crimei.

— Vine careva să facă înregistrări?

— Sunt pe drum. Vor fi aici în mai puţin de o oră. Şi am apelat la Serviciile Tehnice... să facă o casetă video pentru dumneavoastră.

Barnaby încuviinţă şi privi în jur după Troy. Doi ofiţeri întindeau un cordon pe jos, iar mulţimea, acum mult mai numeroasă, fusese alungată la o oarecare distanţă de poartă. Deşi îl văzuseră pe Dennis Rainbird, o viziune cu siguranţă îndeajuns de înspăimântătoare pentru a

satisface şi cele mai macabre aşteptări, se auzeau murmure de nemulţumire din cauza acestei realinieri. Troy, care prinsese din nou culoare în obraji, veni pe cărarea care mărginea o latură a casei.

— Unde naiba ai fost?

— Am controlat puţin prin spate, domnule. Am găsit ceva cam neobişnuit.

— Ar fi trebuit să ştii că nu e voie să tropăi pe scena unei crime, sergent.

— N-am tropăit... am mers numai pe cărarea de beton. Dar veniţi să vedeţi. Îl conduse pe Barnaby la un mic şopron aflat la câţiva paşi de chioşc. Totul în jurul cărării şi al treptei alăturate era umed. Barnaby se uită după un robinet defect sau un furtun crăpat, dar nu văzu nici una nici alta. – Vreau să spun... nu a mai plouat de zile întregi, nu-i aşa, domnule?

— Nu. Inspectorul-şef se uită prin fereastra şopronului. Pe podea, lângă maşina de tuns iarbă, era o uriaşă băltoacă de apă. Nu se vedea nimic care să curgă. Mă rog, toate dependinţele vor fi controlate. Nu avea rost să piardă timpul, în această etapă, cu presupuneri sterile. Troy arăta în acelaşi timp fudul şi dornic de laudă, ca un câine care a reuşit să aducă înapoi un băţ. Era foarte enervant.

— Te simţi mai bine acum? întrebă Barnaby, fără bunăvoinţă.

— Eu? Sergentul păru mai întâi nedumerit, apoi extrem de uimit. – Sunt bine.

Capătul grădinii din spate era marcat de un gard viu de păducel cu o poartă verde în mijloc. În spatele gardului era o cărare îngustă străjuită

de un desiş de trandafiri sălbatici, aluni şi hasmaţuchi. Cărarea şi ultimii metri de grădină erau supravegheate de ferestrele de la etaj de la numărul şapte de pe Burnham Crescent, ochi de sticlă cu cascade de perdele de dantelă. Doamnei Rainbird nu i-ar fi plăcut. Barnaby auzi apropiindu-se paşi.

— Bună ziua, domnule Lacey.

— Aoleu! Michael Lacey rămase pe loc şi se holbă la ei. – Ia te uită! Prietenoşii noştri copoi de cartier. Care sar peste gardul viu ca să-i sperie pe nevinovaţii trecători.

— V-ar deranja să-mi spuneţi unde mergeţi?

— O iau pe scurtătură spre Black Boy. Ceea ce, din câte ştiu, încă nu e o crimă.

— Puţin cam devreme, nu-i aşa?

— Cine se scoală devreme departe-ajunge. Şi, înainte ca Barnaby să poată replica, el plecase deja.

— Nu-mi vine să cred, murmură Troy. Nici cea mai mică întrebare despre ce căutăm aici. Cum aşa, când jumătate de sat se holbează la noi de dincolo de poartă? Cât poate fi cineva de dezinteresat?

— Neinteresat. Şi n-avea cum să ştie despre mulţime dacă venea direct de la Holly Cottage prin pădure şi în sus pe Church Lane.

— Totuşi, de ce atâta grabă? Troy îşi ţuguie buzele şi adăugă: Criminalii se întorc la locul crimei.

— Extrem de rar, sergent, replică inspectorul-şef, în afară de cazurile de omor în familie, ceea ce ar fi trebuit să ştii din experienţa de până acum.

— Dar au legătură sau nu, domnule? continuă Troy. Cele două morţi?

— Da, au. Cei doi bărbaţi se întoarseră pe cărarea cimentată. Barnaby vedea, prin ferestrele franţuzeşti, în camera de zi. Era ticsită de oameni care păreau să se învârtă fără rost. De fapt, după cum bine ştia Barnaby, avea loc cea mai precisă analiză şi catalogare. Iar astăzi urma era proaspătă. Se vor face descoperiri. Nimeni nu ucide fără să ia ceva (de obicei fără nici o intenţie) de la locul faptei. Sau fără să lase ceva în urmă.

Se îndreptă spre uşa de la bucătărie, se opri acolo şi privi în urmă drumul pe care venise. Se gândi că un grădinar n-are cum să-şi ascundă personalitatea. Nici măcar interpretarea viselor nu poate fi mai revelatoare. Armonie nesofisticată la domnişoara Simpson; exuberanţă încâlcită la domnişoara Bellringer; iar aici... Privi tufele bătătoare la ochi, pajiştea ca o masă de biliard, bazinul cu un heruvim de ciment făcând pipi pe un crin de plastic. Aici era vulgaritate ostentativă, în plină floare, la propriu.

Intră în hol. O pereche de pantofi de piele apărură sus pe scară şi coborâră treptele din lemn de pin dinspre pod, urmaţi de pantaloni de tweed, o cămaşă cu mâneci scurte şi o faţă aprinsă, înconjurată de barbă.

— Aţi terminat acolo sus? întrebă Barnaby.

— Am terminat. O mulţime de amprente. Cu toate astea, par a fi toate de la aceeaşi persoană. O să aflăm repede.

Barnaby urcă treptele. Erau vreo duzină, largi şi solid construite, total diferite de stilul acela capricios al scărilor de aluminiu care duc de

obicei către podurile transformate în spaţii de locuit. Scara fusese lărgită, adaptată fără îndoială pentru doamna Rainbird, cu balustradă pe ambele părţi, la vreo nouăzeci de centimetri de la podea. Barnaby se apucă de balustradă şi porni în sus, urmat de Troy. Mansarda era foarte mare. Grinzile nu erau vopsite, pereţii erau albi, podeaua acoperită cu o carpetă gri-verzuie. La fiecare capăt al mansardei se afla o fereastră rotundă. Sub fiecare fereastră câte un scaun simplu de lemn. Fiecare fereastră avea câte un pervaz îngust pe care stăteau un carnet de note şi un pix. Pe unul dintre scaune se afla un splendid binoclu Zeiss. Mai erau acolo două dulapuri cenuşii pentru dosare şi cam atât. Barnaby, care se aşteptase fie la obişnuitele grămezi de perne, fie la o cameră de o extravaganţă barocă sălbatică, privi în jur cu oarecare surprindere. Luă binoclul şi privi spre Street.

Un chip din mulţime îi apăru în lentile, vizibil până în cele mai uimitoare detalii. Porii deschişi, perii din nări, bigudiuri roz din plastic, petale pe o eşarfă înflorată. Ajustă binoclul ca să vadă ceva mai departe. Curtea exterioară de la Black Boy era de-acum plină. Cu fiecare minut veneau din ce în ce mai multe maşini. Toţi locuitorii satului păreau să se fi adunat acolo. Dar nu era o privelişte frumoasă.

— Goleşte dulapurile astea, sergent. Şi începe să duci lucrurile la parter. Îşi puse ochelarii şi răsfoi printr-unul din carnetele de note, luând o zi la întâmplare:

10.30 a.m Domnul şi doamna W au trecut de

oficiul poştal pentru a o evita pe domnişoara G. Premiul pentru grădinărie e încă motiv de ranchiună.

11.14 O vizită la doamna S. A stat cinci minute. Pungă de cumpărături, goală la sosire, burdușită la plecare. Revenire via oficiul poştal.

12.00 p.m. Doamna W, doamna G şi domnişoara K au flecărit douăzeci de minute lângă cutia poştală. Domnişoara K plecat prima. Femeie nebună.

12.42 Domnul şi doamna D merg la biserică, duc trandafiri.

1.00 Şapte maşini în curte la Black Boy. Câteva nu erau din partea locului. (Aici o listă de cinci numere).

3.20 Dl. Y în vizită la vila D. Duce o sticlă cu vin.

4.50 Doamna L intră în garajul W. (Aici o stea roşie)

5.03 Dl. Y pleacă de la vilă. Pune la cutie două scrisori. Se întoarce acasă.

Barnaby închise caietul. Ocupația zilnică a doamnei Rainbird nu-l surprindea. Nu subestimase niciodată oribila satisfacție pe care o au unii la gândul de a afla toate mişcările vecinilor. Interesul pasionat pentru treburile altcuiva i se părea o caracteristică foarte umană, destul de greu de blamat pentru a o numi o slăbiciune, cu atât mai puțin un păcat. Dacă el însuşi nu ar fi fost interesat neîncetat de purtarea celorlalți, n-ar mai fi făcut munca pe care o făcea. Îl privi pe Troy cum coboară prin uşa mansardei, trăgând după el un teanc de dosare.

Nu. Ceea ce îl interesa pe Barnaby nu era descoperirea că doamna Rainbird urmărea mai mult oamenii decât graurii, ci ceea ce făcea ea cu datele pe care le obținea.

Camera asta e foarte economicoasă, de o funcționalitate aproape nemiloasă, se gândi el în timp ce aduna restul de dosare și celelalte carnete de note și se pregătea să-l urmeze pe Troy. La parter totul era de un lux voluptuos, dar acest loc era altceva. Acest loc, gândi Barnaby, uitându-se pentru ultima oară în jur, era un birou, o afacere.

Capitolul Patru

Cabina mobilă tocmai sosise, iscând o mare agitație. Autocamionul de livrare dădea înapoi. Mașinăria hidraulică hârâi, se fixă suportul, se așeză antena pe direcție. Un bărbat din mulțime strigă:

— Ce bine – a sosit biblioteca. V-ați adus cărțile?

Hohote puternice de râs. O femeie spuse:

— Robbie – fugi acasă și spune-i mamei că au aterizat marțienii.

Se montară un generator și niște cabluri, conectând o linie GPO.

Imediat ce Barnaby ajunse în stradă, fu acostat de un impermeabil alb, încununat cu o pălărie gen Fred MacMurray: un jurnalist de la *Echo*.

— Domnule inspector-șef – aveți ceva de declarat presei?

— Deocamdată nu.

— Publicul are dreptul să afle. Doamne

Sfinte. Dialog demn de studiourile RKO[1] şi ca scos din filmele de la Universal Pictures. Este adevărat că a fost comisă una din cele mai îngrozitoare crime?

— Da, s-a raportat o moarte suspectă.

— Hai, zău, domnule inspector Barnaby. Ce e în dosarele alea?

— Vă rog... *oh, vă rog*... O tânără care târa un reportofon Uher îi ieşi în cale. – Aţi preluat cazul? Vorbea cu sufletul la gură, veselă, de parcă s-ar fi dus la o petrecere. – Postul local de radio, adăugă ea, vârându-i sub nas un microfon cu apărătoare de vânt. – Dacă îmi declaraţi acum ceva, o să intre la ştirile de la ora şapte.

— Mare scofală, mârâi Troy.

— Nu a fost numit nici un ofiţer de relaţii cu presa? strigă reporterul, băgându-se în faţa fetei.

— Nu. Lăsaţi-ne să respirăm, spuse Barnaby, dându-l la o parte.

— Bine, domnule inspector, dar ...

În timp ce Barnaby pleca, îl auzi pe unul dintre săteni (cel care făcuse gluma despre bibliotecă) prinzându-şi momentul de glorie:

— O, a fost oribil! Oribil! striga el în microfon. – Fiul a omorât-o... a ieşit afară mânjit de sânge din cap până-n picioare. L-au luat cu o ambulanţă. Au zis c-a avut un atac de nebunie. E un ciudat, să ştiţi... îi apucă aşa dintr-o dată...

— Dar cine a fost ucis? întrebă fata.

— Păi... mama lui, nu? Privi glorios în jurul lui. – Mă filmaţi?

---

[1] Studio de film american, intemeiat în 1929; a produs filme clasice, între care *Citizen Kane*.

Barnaby puse dosarele în siguranță în portbagajul mașinii și îl închise.

— Nu le-a luat prea mult timp ca să înceapă să adulmece prin jur, spuse Troy.

— O, mereu apare câte un corespondent de la fițuica locală. Trebuie să-și facă și ei meseria. Se anunță unii pe alții. Începu să meargă vioi pe Church Lane, cu Troy grăbindu-se alături.

Când ajunseră la indicatorul de lemn de la poteca spre Gessler Tye, Troy întrebă:

— Mergeți drept la suspecți, domnule?

Barnaby nu răspunse. Respira repede, cu fața roșie și buzele strânse. I se părea că uciderea doamnei Rainbird dăduse acestui caz, până mai ieri atât de arid și blocat în impas, o nouă viață, cu perspective și posibilități până atunci neîntrevăzute. Și cu toate că figura ucigașului rămânea în continuare ascunsă, el lăsa urme tot mai vizibile, iar Barnaby simțea că în curând nu va mai fugi sprinten și nepăsător ca acum, rânjind peste umăr, ci va începe să se uite în spate, înțelegând că urmăritorii se apropie.

În urmă cu mai mulți ani, când își dăduse seama treptat, iar uneori foarte limpede, de plăcerea pe care o simțea în acest punct al câte unui caz, Barnaby fusese foarte nefericit. Simțea că rolul său de vânător de oameni e josnic. Se străduise o vreme să lucreze mai detașat. Să pretindă că nu simte zvâcnirea aceea de plăcere din clipa în care începea să strângă lațul. Sau, dacă o simte, să nu se rușineze. Nu reușise, și intrase într-o fază ce durase vreo câțiva ani, în care făcuse pe durul, ignorând sau înăbușind cu furie aceste simțăminte. Își spunea că oamenii pe

care-i vânează sunt nişte gunoaie. Nu ştiu decât de frică. Cum îi scapi din ochi, îţi taie gâtul. Trebuie să te porţi cu ei aşa cum merită.

Avansările se ţinuseră lanţ. Făcuse treabă bună. Prinsese în această perioadă trei criminali, care fuseseră spânzuraţi. Începuse să fie foarte respectat, mai ales de oameni pe care îi disprețuia. Dar în timp ce această carapace de ură indiferentă se întărise în jurul lui, în mod inexplicabil, sila faţă de sine crescuse neîncetat, până în ziua în care simţise că preferă să moară decât să devină definitiv tipul de om în care se transforma.

Se dusese la George Bullard şi îi spusese, în cuvinte vagi, că suferă de stres şi de dureri de cap; primise o lună de vacanţă, aproape fără să i se pună vreo întrebare. Îşi petrecuse timpul grădinărind, pictând acuarele sau flecărind cu Joyce. La sfârşitul acelei luni, înţelesese că nu există nici o altă slujbă pe care să şi-o fi dorit vreodată, iar carapacea lui dură se spărsese, şi n-avea să se mai refacă. Aşa că se întorsese şi continuase: la început nesigur (dar nu mai puţin competent), dându-şi seama că lipsa lui de grabă şi de opinii extreme asupra subiectelor la zi îl făceau să le pară insipid unora dintre foştii lui colegi, care de obicei aveau un surplus din ambele. Tot pe vremea aceea, printr-o reacţie exagerată împotriva fostei lui asprimi, se jena să mai urle şi să mai facă ordine atunci când era necesar. Lucru care fusese luat drept slăbiciune. Încet-încet, corectase această percepţie greşită. Iar acum, mergea pe drumul prăfuit de ţară, ajungând, într-un fel, să închidă cercul. Un poliţist nici mândru, dar

nici ruşinat de munca lui, intrând în ultima fază a carierei, un vânător de ucigaşi, simţindu-se aţâţat de acest lucru şi acceptând această aţâţare ca pe un fapt de viaţă.

Se aflau la jumătatea aleii de zgură care ducea la Holly Cottage. Barnaby se opri şi ascultă. Zbiera cineva, cuvinte încărcate de mânie, care nu se desluşeau. Cei doi bărbaţi merseră în tăcere, ascunşi în spatele înaltului gard viu, către locul unde era poarta parcării. Strecurându-se prin umbra de sub copaci, se apropiară de casă. O fereastră de la parter era larg deschisă. Iar vorbele se auziră mai clar.

— Dar trebuie să vii, Michael...*trebuie*...

— Ba nu trebuie. Nu te aştepta de la mine să mă prezint cu o garoafă sub nas şi o pereche de lumânări ca să te văd cum te vinzi cui dă mai mult.

— Nu-i aşa. Eşti atât de nedrept! Îmi pasă de el... îmi pasă. Ce puteam să fac? A avut grijă de noi de ani de zile.

— N-am mai auzit niciodată asemenea nerozii sentimentale. Îmi vine să vomit. Sunt sigur că l-ai îmbrobodit, bietul amărât.

— Asta-i o minciună! Ştie exact cum stau lucrurile... nu m-am prefăcut niciodată. O să fiu o soţie bună...

— Doamne! Să fii legată, la vârsta ta, de un olog nenorocit.

— Pur şi simplu nu înţelegi! Nu e toată lumea ca tine. Ţie nu-ţi pasă decât de munca ta. Este singurul lucru de care ţi-a păsat vreodată. Câtă vreme poţi picta, restul lumii ar putea să nici nu existe. Dar eu nu sunt aşa. Nu excelez în

nici un domeniu. Nu m-am pregătit pentru nimic. Nu am bani – n-aş fi avut nici măcar o casă dacă n-ar fi fost Henry. Pentru Dumnezeu, Michael, ce e aşa de rău să vrei să fii în siguranţă...

– *Avem* siguranţă. Nu ne-ar da niciodată afară. E aşa de nebun după tine că poţi să-l laşi să aştepte ani de zile.

– Dar nu vreau să stau în locul ăsta umed şi întunecat! Îl urăsc!

– Mă rog, nu te-ai vândut ieftin. Tye House şi cinci mii de acri de pământ. Nu înţeleg de ce nu ieşi pe stradă ca să-ţi faci o profesie din asta.

Se auzi o plesnitură zdravănă. Michael Lacey urlă:

– Târfa dracului!

Katherine scoase un strigăt. Barnaby îşi trase sergentul în spatele unui pâlc de zade. După câteva clipe, Katherine Lacey trecu val-vârtej pe lângă ei, cu faţa crispată de furie, scoţând suspine înăbuşite, şi dispăru pe cărarea către Church Lane. Uşa vilei se trânti cu zgomot, iar Michael rămase timp de o clipă în picioare pe verandă, părând nehotărât. Apoi se întoarse şi intră cu paşi mari în pădurea din spatele casei, izbind furios cu piciorul într-o creangă căzută.

După ce dispăru, Barnaby se apropie de casă, deschise uşa din faţă şi se strecură înăuntru. Ascunzându-şi surpriza, Troy îl urmă. Dacă aş fi propus eu aşa ceva, se gândi el, m-aş fi ales cu o săpuneală bună.

Rămaseră în hol, a cărui răceală igrasioasă le pătrunse până la oase. Locul arăta ca şi cum ar fi fost martorul multor vorbe grele, lacrimi şi necazuri. Barnaby simţi că orice moment de fericire

închis din întâmplare între aceşti pereţi nu ar fi avut nici o şansă să se dezvolte şi să înflorească, ba dimpotrivă, la fel ca tufa de caprifoi de pe verandă, ar fi fost înăbuşit şi strangulat încet de forţele disperării. Porni spre bucătărie. Nu era o încăpere prea atrăgătoare. Mobilierul era ieftin şi uzat. Câteva preşuri întinse peste podeaua rece şi denivelată de cărămidă. Pe masa de lemn zăceau o conservă pe jumătate goală de spaghetti şi o bucată de pâine tăiată grosolan, împreună cu o oală, un ceainic şi o jumătate de sticlă de lapte, care părea brânzit. Muştele bâzâiau peste tot.

Camera de lângă bucătărie, care dădea spre faţada casei, avea o rogojină pe podea, o masă, patru fotolii, rafturi de cărţi, o canapea cu două locuri şi un telefon. A doua cameră de la parter era încuiată.

— Nu aici picta când l-am vizitat?

— Ba da. Barnaby încercă din nou uşa, apoi se lăsă păgubaş. - Ei, nu mai putem umbla pe-aici fără mandat. Am încălcat deja destul regulile.

Prea corect, gândi Troy, urmându-şi şeful pe scările fără covoare. Nu înţelegea de ce se vântură aşa prin casa asta. Oare nu veniseră aici doar ca să verifice alibiul lui Lacey pentru acea după-amiază?

— Cu cât ştii mai mult despre un suspect, sergent, cu atât ai mai multe atuuri în mână. Iar această cunoaştere include şi habitatul lui natural.

Troy clipi puţin alarmat de această dovadă de telepatie. O evoluţie foarte îngrijorătoare. Dacă un om nu-şi poate păstra gândurile pentru sine, s-ar putea să rămână sergent tot restul vieţii.

Erau trei dormitoare. Cel mai mic avea un singur pat, o garderobă şi un şifonier cu sertare. Patul era făcut ordonat şi eficient, ca un pat de spital. O cămaşă de noapte era împăturită cu grijă pe pernă. Garderoba era aproape goală, iar pe scrinul cu sertare se zărea un strat subţire de praf. Un snop de flori de câmp într-un borcan dădeau camerei o mireasmă graţioasă. Barnaby îşi aminti încă o dată Serotina care creştea printre urzici.

Camera de alături era mult mai mare, fără nimic altceva decât un pătuţ de modă veche, două fotolii de răchită şi o masă de grădină.

— Presupun că aici dormea dădaca, zise Troy.

A treia cameră, cea mai mare dintre ele, aparţinea în mod clar lui Michael Lacey. Patul era nefăcut, cearceafurile mototolite, una din perne pe podea. O urmă cenuşie de cafea se întindea pe o servantă pătată, lângă un volum de Vasari, *Vieţile Artiştilor*, şi un pachet de Gitanes. Mirosul acru de ţigări plutea în aer, amestecat cu izul stătut de sudoare. Singurul fotoliu era împodobit cu o cămaşă şi o pereche de chiloţi murdari. Sergentul Troy, „spălat în fiecare zi din creştet până în tălpi", după cum obişnuia să se laude soţia lui la spălătoria de cartier, întoarse capul pufnind.

— Puţin cam neglijent, dacă lasă uşa descuiată, spuse el în timp ce reveneau în hol.

— Ei, n-aş zice. Barnaby deschise uşa o fracţiune de secundă şi controlă priveliştea, apoi ieşi. - Singura cameră în care ar putea fi ceva de valoare e asigurată.

— Adică mari opere de artă? râse Troy în timp ce mergeau către gardul viu.

— Mă gândeam la pânze – costă al naibii de scump. La fel şi culorile. Sau poate că e un al doilea Keating.

— Ce spuneţi, domnule?

— Tom Keating. Un falsificator de succes.

— Ei bine, orice-ar face, n-are nici un succes. Am văzut familii care trăiau mai bine din ajutorul social. Nu are nici măcar televizor.

— Iar mai jos de-atât nu se poate cădea, nu?

Troy îşi privi şeful cu suspiciune în timp ce mergeau, dar expresia lui Barnaby rămase amabilă. În timp ce se îndreptau spre intersecţia dintre Church Lane şi Street, sosiră mai multe maşini de poliţie. Mulţimea era şi mai numeroasă: se întorseseră cei care fuseseră plecaţi la lucru; poliţiştii îndemnau oamenii să se depărteze sau să plece acasă. Barnaby se întreba cât va mai dura până când ziarele naţionale vor prelua povestea. La apariţia celor doi, se iscă un freamăt de presupuneri, care se transformă într-un zumzet când Barnaby şi Troy intrară pe aleea familiei Lessiter. În scurtă vreme, toată lumea din sat avea să fie interogată, dar oamenii nu ştiau asta, şi chiar dacă ar fi fost ştiut, ce le păsa? La familia Lessiter se ducea poliţia. Lessiterii erau cei care, într-un fel încă nedezvăluit, aveau legătură cu crima.

În timp ce Barnaby stătea din nou în picioare sub Madame le Coultre şi privea prin fereastră, o văzu iarăşi pe Barbara Lessiter. De data asta, departe de a părea speriată şi zguduită, avea o atitudine combativă. Nu-i putea vedea faţa, dar

umerii ei aveau o ținută marțială, iar pumnii îi erau încleștați cu furie. Îl auzi pe Lessiter strigând:

— Parcă azi noapte cântai cu totul altă melodie.

— Asta a fost noaptea trecută. Scutură din cap în timp ce urla răspunsul, iar Barnaby zări pentru o clipă profilul ei crispat, înfuriat. Troy ridică sprâncenele roșcate, murmurând: „Răutate, răutate". Trase de clopoțel.

Intrară în camera de zi ca și cum ar fi pătruns pe un câmp de luptă. Fumul ultimelor salve plutea în aer, nemișcat și tremurător în aerul înăbușitor. Barnaby îi lăsă să se liniștească o clipă, apoi îi întrebă dacă auziseră de moartea doamnei Rainbird.

— Ce lucru îngrozitor, îngrozitor! strigă Lessiter. I-a tăiat capul cu toporul, după câte am înțeles. Cred că a avut un fel de atac... mă refer la Dennis. Măcar de data asta, nimeni nu mă va acuza că am eliberat un certificat de deces eronat, adăugă el, strâmbând disprețuitor din buze.

Ambii soți Lessiter îi priveau pe polițiști cu interes, bucurându-se fără îndoială că pot să-și mai tragă sufletul. Dar doctorul nu se bucură multă vreme de răgaz. Barnaby îl întrebă unde a fost între trei și cinci după-amiaza.

— *Eu*? Rămase cu gura căscată în fața lor, chipul lui rubicond păli, căpătând o culoare cenușie. – Ce legătură are asta cu mine?

— Toată lumea este interogată într-un caz de crimă, dragă. Ce naiba se întâmplă?

Barnaby se bucură că lui nu-i spusese nimeni niciodată *dragă* pe un asemenea ton.

— Nimic. Se îndreptă spre birou. – Foarte bine, Inspectore. Păi... am vizitat un pacient particular. Vă dau bucuros numele şi adresa lui. Mâzgăli ceva, rupse bucata de hârtie şi tocmai o întindea spre Barnaby, când soţia lui îi sări în cale şi i-o smulse din mână. – Barbara! exclamă el.

Ea citi bucata de hârtie, apoi i-o înmână lui Barnaby. Părea calmă, dar ochii îi scânteiau ca nişte diamante.

— Şi dumneavoastră, doamnă Lessiter?

— Eu am fost la clubul meu de sănătate din Slough... Abraxas, dacă vreţi să verificaţi. Am ieşit la prânz la o salată, o saună şi un masaj. Am stat acolo până pe la trei şi jumătate, apoi am făcut nişte cumpărături. M-am întors pe la cinci treizeci.

— Mulţumesc. Domnişoara Lessiter e acasă? Aş vrea să vorbesc cu ea.

— Nu. Ne-am întâlnit în hol, când am sosit. Tocmai pleca, şi arăta foarte ciudat.

— În ce fel?

— Ei bine... dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva în afară de Judy, aş putea spune că fusese cu un iubit.

— Asta-i o răutate nemaipomenită, până şi din partea ta, izbucni Lessiter, regretând imediat după ce zări strălucirea de satisfacţie de pe faţa lui Troy.

— Mi-a zâmbit în extaz – întâmplător, pentru prima oară din ziua în care m-am mutat în casa asta – şi mi-a spus că se duce cu maşina să cumpere o rochie nouă înainte să se închidă magazinele. Lucru de asemenea ciudat. N-am

văzut-o niciodată arătând cel mai mic interes față de îmbrăcăminte. Lesne de înțeles, dacă te gândești că arată ca o budincă grasă.

Orice o fi fost scris pe bucata aia de hârtie, a făcut-o de o obrăznicie de-a dreptul neruşinată, se gândi Troy. Acum nu mai arăta ca femeia de vis de pe pagina de mijloc a revistelor. Liniile feței de sub pudra de culoarea bronzului păreau mai adâncite, privirea îi era dură iar părul îi stătea țeapăn, de parcă ar fi fost complet artificial. Până şi rotunjimile ei păreau rigide şi inflexibile.

— Va veni cineva mai târziu să vorbească cu fiica dumneavoastră, domnule, murmură Barnaby, după care le spuse bună seara. Nici nu se închisese bine uşa în urma lor, când Trevor Lessiter se întoarse către soția sa.

— Sper că nu te aştepți...

— Jigodie împuțită ce eşti!

— Nu vorbi aşa cu mine. Nu aş fi ajuns în locuri cum e Casa Nova dacă ai fi fost o soție adevărată.

— Aş putea să fiu mai mult decât o soție dacă ai avea cea mai mică idee despre cum trebuie să te porți. Eşti de-a dreptul jalnic.

— Cel puțin acolo le pasă de mine. Krystal e întotdeauna...

— *Le pasă*? Se strică de râs în sinea lor.

— De unde naiba ştii atât de multe despre ele? Mă surprinde până şi faptul că ai auzit de locul ăsta.

— Vorbeau despre locul ăsta la Abraxas, dacă vrei să ştii. Unele dintre târâturile alea bătrâne vin acolo pentru o cură de reîntinerire.

— Dar nu prea le reuşeşte, nu-i aşa, Barbara?

— Ce?

— Reîntinerirea. Vreau să spun că în clipa asta îţi arăţi cu adevărat vârsta. Asta a fost una din primele minciuni pe care mi le-ai spus, nu-i aşa? Despre vârsta ta. Doamne – ziua de azi mi-a deschis ochii. Parcă te-aş vedea pentru prima oară.

Barbara se duse la fereastră, alese cu grijă o ţigaretă din cutia argintie şi o aprinse. Se întoarse să-l înfrunte, scoţând cu calm un vălătuc de fum.

— Ei bine, asta-i valabil pentru amândoi, bărbate, spuse ea, dezgolindu-şi dinţii într-un zâmbet implacabil. – Valabil pentru amândoi.

Capitolul Cinci

David Whiteley deschise uşa de la Witchetts, îmbrăcat în blugii lui de lucru şi cu o cămaşă pătată de sudoare, cu un pahar de whisky în mână. Îi conduse în camera de zi şi închise muzica dată la maximum („Bridge over Troubled Water"). Îi invită să stea jos şi îi oferi lui Barnaby „o picătură de Jameson". După ce oferta fu refuzată, goli propriul pahar, turnându-şi încă unul. Mâna îi era fermă ca o stâncă; vocea puternică şi clară şi, cu toate că bău un al treilea pahar în timpul scurtei lor vizite, atât mâna cât şi vocea rămaseră neschimbate.

— Ştiţi ce s-a întâmplat, domnule Whiteley?

— Da. Am oprit maşina şi am întrebat pe cineva din mulţimea de lângă Black Boy. Treabă de vampiri.

Barnaby îl întrebă pe unde umblase în cursul după-amiezii. Whiteley stătea pe un balansoar din lemn şi se legăna foarte încet înainte şi înapoi, pândindu-i pe cei doi. Arăta total nepotrivit în căsuţa asta pentru oameni bătrâni şi resemnaţi. Era ceva atât de puternic în masculinitatea lui, în frumuseţea lui blondă şi vigoarea sexuală, întrucâtva crudă. Părea cât se poate de potrivit să-şi fi petrecut timpul, la fel ca zeul grânelor, secerând şi arând pământul. Spuse:

— Am supravegheat treierătoarea până pe la trei... trei-treizeci... apoi am luat o combină până la Gessler Tye. Vom începe secerişul în câteva zile... mă rog, poate că nu sâmbătă, din cauza nunţii, dar cred că duminică da.

— Duminică?

Mda. Odată ce începe secerişul, poţi să-ţi iei adio de la week-end.

— O cunoşteaţi cât de cât pe doamna Rainbird?

— Numai din vedere. Nu prea m-am amestecat cu cei din sat. Nu ies la ... agăţat decât în Bull, dincolo de drumul spre Gessler. Sau în Causton.

— Nimic mai aproape de casă? murmură Barnaby cu delicateţe.

— Nu. O, ştiu eu ce vă gândeaţi ieri, inspectore. În bucătărie la Tye House. Dar nu-i nimic de făcut acolo, credeţi-mă. Măcar în momentul ăsta. N-aş zice că draga de Kate e atât de rece pe cât vrea să pară. O să mai încerc după ce o să fie măritată, la adăpost.

Acesta n-are nevoie să viziteze Casa Nova, gândi Troy, admiţând pentru prima oară că exis-

tă un individ de sex masculin care li se pare femeilor aproape la fel de atrăgător ca propria lui persoană. Privind prin cameră, Barnaby observă, pe polița șemineului, fotografia unui copil, a cărei sticlă era un păienjeniș de spărturi și crăpături. Spuse:

— Am impresia că atunci când ne-am întâlnit în bucătărie erați deprimat dintr-un anumit motiv.

— Eu? Cred că glumiți. Nu sunt niciodată deprimat. Îl privi pe Barnaby cu agresivitate. – Doctorul Jameson vindecă toate bolile. Ridică paharul, apoi îl dădu pe gât. Genul de om, gândi inspectorul-șef, care s-ar folosi de pierderea fiului său ca de un pion pentru a câștiga simpatia în jocul cu femeile, dar care nu va recunoaște afecțiunea paternă în fața unui individ de același sex. Întrebă:

— Și după ce ați luat combina?

— Am mers cu Land-Rover-ul la Tye House, am luat câinele ăla nenorocit și l-am dus la veterinar. Katherine nu voia să vină veterinarul acasă. Ar fi trebuit să facă treaba asta de multă vreme, după părerea mea, dar ea a tot încercat să-l hrănească. După aceea...

— Un moment, domnule Whiteley. Domnișoara Lacey și domnul Trace erau acasă când ați luat câinele?

— Da.

— La ce oră spuneți că a fost asta?

— Undeva între patru jumate și cinci, cred. Nu am zărit-o decât în fugă pe Katherine. A fugit sus când am venit – probabil ca să nu mă vadă luându-l. După ce am predat câinele, am

condus până aici, mi-am turnat ceva de băut, până când ați apărut dumneavoastră.

— Are forță suficientă ca să fi făcut așa ceva, spuse Troy câteva clipe mai târziu, în timp ce treceau drumul, îndreptându-se spre Tye House. Iar pe o proprietate de întinderea asta, cine ar putea să știe pe unde umblă? Cred că de fapt, domnule, atunci când l-am întrebat despre prima crimă...știți, perechea din pădure... Încurajat de tăcerea lui Barnaby, continuă: Vreau să spun că nu văd ce l-ar fi oprit să ia o pauză de jumătate de oră pentru o tăvăleală rapidă, atunci când toată lumea știe că se află la kilometri distanță? Cât despre ziua de azi... putea să plece puțin de la treierătoare. Sau să intre cu combina pe cel mai apropiat câmp, în loc să o ducă la Gessler Tye, să se întoarcă și să-i facă felul doamnei Rainbird. Păcat că nu avem nici o idee despre motivul crimei.

Barnaby, care avea o idee foarte bună despre motivul ucigașului, ajunse din nou la ferma văruită în culoarea caisei. Katherine Lacey deschise ușa. Era foarte palidă, și chiar dacă n-ar fi fost martorul scenei care avusese loc puțin mai devreme la Holly Cottage, Barnaby și-ar fi dat seama că plânsese de curând. Durerea nu scădea cu nimic frumusețea ei remarcabilă. Ochii ei violeți păreau foarte mari și încă plini de lacrimi. Purta o rochie albă de lână imaculată și sandale fără toc. Îi privi fără să zâmbească și spuse:

— Suntem în bucătărie.

Henry întoarse fotoliul în timp ce intra inspectorul-șef și veni spre el împingând roțile.

— Ce s-a întâmplat de fapt, Barnaby? Chiar

nu-i adevărat că fiul Rainbird şi-a atacat mama?

— Sigur este că doamna Rainbird a fost ucisă, domnule. Într-un mod foarte violent şi neplăcut.

Henry se întoarse uimit către logodnica sa.

— Vezi, dragă, spuse ea cu voce blândă, dar fermă. – Nu putem... acum... trebuie pur şi simplu să aşteptăm.

— Katherine crede că ar trebui să contramandăm nunta. Ridicol. O sută de invitaţii acceptate. Masa organizată. Cortul va fi gata mâine. Iar casa e plină de cadouri...

— Numai pentru o săptămână sau două. Până când se vor lămuri toate chestiile astea îngrozitoare. Şi poate că până atunci Michael se va răzgândi.

— De când are fratele tău... Se opri. Nu era genul de om, aprecie Barnaby, care să admită că are neînţelegeri familiale, cu atât mai mult să le afişeze în faţa unor străini. Astăzi părea mai bătrân. Avea cearcăne pământii şi părea neatent. – Pur şi simplu nu vreau să aud de aşa ceva, Katherine. Nici nu se pune problema. La urma urmei, chestiile astea nu au nici o legătură cu noi.

— Pot să vă întreb ce aţi făcut în această după-amiază, domnule Trace?

— Noi? Păi... ne-a pregătit pentru sâmbătă, spuse Henry. Astăzi nu m-am dus la birou. Katherine şi cu mine am petrecut dimineaţa aranjând darurile de nuntă în sala de mese principală, apoi am luat prânzul, ne-am hotărât asupra locului în care vom monta cortul, apoi Katherine s-a dus să culeagă ciuperci...

— Să culeagă ciuperci? Barnaby îşi aminti

de grămăjoara de ciuperci de pe treptele vilei.

— Da. Sunt mânătărci, nu departe de Holly Cottage, spuse fata. Şi *girolles*[1]. Au un gust minunat. Nu ca lucrurile alea îngrozitoare pe care le cumperi de la magazin. Voiam să fac o omletă pentru cină.

— Erau câteva ciuperci pe treptele de la doamna Rainbird.

— Da – ajung imediat şi aici. Ultima dată când am văzut-o...

— Când a fost asta?

— Ieri, la întâlnirea de la Consiliul Parohial. Mi-a dat o rețetă de ciuperci şi anşoa cu ketchup, şi i-am spus că, după ce le culeg am să-i las câteva. Am trecut pe acolo şi am bătut la uşă, dar nu mi-a răspuns nimeni, aşa că le-am lăsat pe trepte şi am venit acasă. Acum mă gândesc tot timpul la asta... trebuie să fi fost înăuntru... poate chiar... dar era atât de linişte... am crezut că e plecată. Repetă aceste cuvinte, cu o voce devenită deodată stridentă şi ascuțită: Am crezut că e plecată.

— Kate. Henry îi întinse mâna iar ea o strânse, plângând.

— Totul merge anapoda... cum îți ziceam şi alaltăieri... lucrurile ne scapă din mână.

— Acum trebuie să te opreşti, draga mea. Înțelegi? Vorbeşti prostii.

Barnaby se aplecă peste masă până la ciuperci. Luă una şi o adulmecă. Era un coş mare, umplut numai pe jumătate, dar erau o mulțime de ciuperci.

---

[1] Ciuperci comestibile – gălbiori.

— Cred că a durat ceva până să culegeți toate astea, nu?

— Nu prea. Cred că în jur de o jumătate de oră.

— Când anume le-ați cules?

— Am plecat de-aici... pe la ce oră, dragă? În jur de trei și un sfert, și m-am întors peste trei sferturi de oră...

— Spuneți că locul în care cresc se află chiar lângă Holly Cottage. Nu ați trecut deloc pe-acolo?

— Ba da. Am crezut că poate Michael ... Se opri, prinzând privirea lui Henry. – Oricum a fost o pierdere de timp, fiindcă nu era acolo.

— Asta a fost înainte sau după ce ați cules ciupercile?

— După.

— Altfel spus, între patru și patru jumătate, nu?

— Cred că da. Nu suflă o vorbă despre vizita de mai târziu, nici despre cearta lor spectaculoasă, iar pentru că ora la care avusese loc o făcea irelevantă pentru anchetă, nici Barnaby nu simți nevoia să i-o amintească. Nu avea nici o îndoială că logodnicul ei n-ar fi fost încântat.

— Iar dumneavoastră ați fost aici când s-a întors domnișoara Lacey, domnule Trace?

— Da. Eram cu Sam... băiatul care mai face unele reparații și mai dă o mână de ajutor prin grădină. Eu despachetam trandafirii lui Katherine, iar el amesteca turba și făina de oase, cu care se pregătește solul. Am făcut ceai. Kate a sunat la vilă să vadă dacă Phyllis vrea să vină să bea ceaiul cu noi, dar ea voia să-și cârpească

perdelele şi să despacheteze tot felul de lucruri.

Barnaby întrebă:

— Deci domnişoara Cadell s-a mutat de-a binelea?

— Nu chiar. În seara asta va dormi aici. Cred că pentru ultima oară. Lui Barnaby îi veni greu să descâlcească amestecul de emoţii din vocea lui Trace. Uşurare, satisfacţie şi o oarecare îngrijorare.

— Sunteţi bun să-mi spuneţi cum să ajung la vilă? întrebă inspectorul-şef.

— E greu de explicat, spuse Katherine, mai bine vă conduc.

Ieşind din casă, Barnaby spuse:

— Ţi-o las ţie pe domnişoara Cadell, sergent. Ştii ce mă interesează. După care poţi să mai încerci o dată la Holly Cottage. Te aştept în cabina mobilă după ce termini. Îi privi plecând peste pajişte, către pâlcul de plopi; umerii fetei se înclinau uşor şi părul ei negru flutura în briza serii. Troy se apropiase de ea mai mult decât era necesar, şi o asalta cu un şuvoi însufleţit de flecăreli, pe care îl trăda profilul lui vioi. Îşi tot aranja bluzonul de piele neagră şi îşi netezea părul. Barnaby porni înapoi spre cabină.

Aici toată lumea era activă. Unele operaţiuni simple de medicină legală fuseseră deja efectuate. Ofiţerul de legătură înregistrase destul de multe detalii. Tot sângele provenea de la doamna Rainbird. Sub unghii se găsiseră fire, încă neanalizate, sugerând faptul că ucigaşul purtase pe faţă un dres sau colanţi. Un săpun din baie era mânjit de sânge, indicând că asasinul făcuse un duş. Barnaby merse cabină şi îl instrui pe

inspectorul Moffat cum să ordoneze comunicările legate de acest caz. În acest timp, un car de televiziune parcă afară iar un ofițer de la scena-crimei intră în cabină.

— Oh – v-ați întors, domnule. Un mesaj de la doamna Quine. Spune să vă transmit că l-a văzut pe Michael Lacey în boschete, apropiindu-se de vilă și purtându-se într-un mod extrem de suspect...

— De fapt și noi l-am văzut pe domnul Lacey în boschete, purtându-se cât se poate de obișnuit. Dar vă mulțumesc. Cadavrul a fost luat?

— Chiar acum îl duc afară, domnule, răspunse omul, cu toate că nu mai era nevoie. Puteai să auzi șoaptele și murmurele de la un kilometru.

— Ați trecut la clădirile exterioare?

— Nu încă, domnule. De-abia am început cu bucătăria.

— Bine.

Barnaby ieși din cabină, îi trimise pe vânătorii de știri (cei doi de la început plus încă alți cinci și o echipă de televiziune) către inspectorul Moffat și se întoarse la mașina lui, să-l aștepte pe Troy. Luă un braț din dosarele doamnei Rainbird, cu coperți colorate sentimental în roz și albastru, un carnet de notițe, după care se închise pe bancheta din spate și începu să citească.

Răsfoi mai întâi carnetul de notițe. Fiecare pagină era aproape la fel cu cea pe care tocmai o citise. Oameni identificați numai prin inițiale și, din când în când, câte-o stea roșie. Nimeni nu părea să fi făcut nimic ieșit din comun. Mergeau, vorbeau, se vizitau, foloseau cabina telefonică.

Toată lumea, înşirată de raza atotştiutoare a lentilelor puternice ale doamnei Rainbird.

Barnaby puse carnetul de note deoparte şi trecu la dosare. Văzu imediat că presupunerea făcută mai devreme, când cercetase pentru prima oară mansarda, fusese corectă. Doamna Rainbird părea să-şi abordeze profesia într-un mod deschis şi rezonabil. Barnaby ezita să folosească termenul „marxist" pentru a descrie o afacere atât de individualistă şi antisocială precum şantajul, dar nu încăpea nici o îndoială că cererile ei erau cât se poate de raţionale. Oamenii plăteau cât puteau. Fiecare după posibilităţi.

Un bărbat îi livrase (Barnaby verifică din nou) în ultimii zece ani ouă şi legume de două ori pe săptămână. Altul îi adusese regulat lemne. În urmă cu câteva luni aceste ofrande încetaseră, iar doamna Rainbird trăsese cu grijă o linie dedesubt şi scrisese „Decedat". Biet bătrân amărât, se gândi inspectorul-şef, întrebându-se de ce păcat se făcuse vinovat moşul. Probabil că nu ceva din cale-afară de îngrozitor. Ideile de rău şi bine dintr-un sătuc, mai ales printre locuitorii mai în vârstă, par de multe ori primitive pentru o minte modernă. Deschise un alt dosar. Un kilogram pe săptămână timp de trei ani, apoi nimic. Poate că victima îşi luase tălpăşiţa. Părăsind locul, ca unică metodă de a evita plata. Continuă să citească. Cincizeci de kilograme pe lună. O jumătate de kilogram pe săptămână. Service regulat pentru Porsche-ul lui Denny. Călcat rufe, adus tufe de flori. Cine s-ar fi gândit că într-un sat de trei sute de suflete pot fi atâtea „păcate"?

Şi mai era şi firma Brown's. Şi Dennis cu

felul lui viclean de-a fi, umblând cu maşina în jurul satului Causton şi vizitându-i pe cei îndoliaţi, oferindu-le consolarea lui unsuroasă. Oamenii vorbeau fără oprelişti în clipele de amărăciune şi bârfeau la înmormântări. Să tot ciuleşti urechea. Împreună cu maică-sa, trebuie să fi acoperit o zonă întinsă.

Barnaby luă ultimul dosar roz, la întâmplare, fără nici o presimţire. Fără să aibă habar că va fi încărcătorul cu glonte. Rotaţia numărul şase.

Nu mai trebuie să te întrebi, gândi el, privind lungile coloane de cifre, de unde a apărut maşina argintie sau parteneriatul la salonul de pompe funebre. Numărul 117 C plătise mii de lire. Încă înainte de a vedea data primei plăţi, ştiu ce va descoperi. Nu există prea multe fapte care să poată aduce atât de mulţi bani murdari. De fapt, probabil că nu este decât una. Simţi un val de emoţie, prea puternic pentru a fi numit satisfacţie. Era în al nouălea cer. Nu putuse uita nici o clipă împuşcarea Bellei Trace. Fără cea mai mică probă, şi cu toţi cei care fuseseră de faţă insistând că fusese doar un accident, Barnaby păstrase incidentul în minte timp de o săptămână, îl târâse în creier, ca un copil care are de spus o poveste. Iar acum era răsplătit. Un ciocănit uşor în fereastra maşinii îi întrerupse reveria.

— Ah, Troy. Ieşi şi trânti uşa. – Ai văzut-o pe domnişoara Cadell?

— Da. Mi-a spus că a stat toată ziua la noua casă. Apoi am încercat din nou la Holly Cottage, aşa cum mi-aţi spus, dar tot n-am găsit pe nimeni. Se grăbi să vină alături de Barnaby. – După câte se pare, Trace are nenumărate vile. Altora le-ar

trebui o viață de om ca să le cumpere...

— N-ai vrea să-mi arăți unde este casa în care stă Phyllis Cadell?

— O, dar acum nu mai e acolo, şefu'. A plecat odată cu mine. Ia masa cu familia Trace.

— Bine. Barnaby trecu drumul. – Cum ți s-a părut?

— Păi... bineînțeles că nu ştia nimic despre crimă. După ce i-am spus, s-a purtat cam ciudat. A râs foarte mult, dar părea... nu ştiu ce să spun... cred că de fapt era băută.

Phyllis Cadell stătea la fereastră, în camera în care se întâlniseră prima oară. Se întoarse spre ei când intrară, şi când îi văzu fața ştiu că bănuiala lui fusese corectă. Înaintă.

— Phyllis Cadell. Vă arestez sub bănuiala de ucidere a...

— O, nu! Îi întoarse spatele şi fugi spre celălalt capăt al camerei. – Nu acum... *nu acum!* Apoi îşi acoperi fața cu mâinile şi începu să țipe.

Capitolul Şase

Barnaby traversă camera. În timp ce se apropia, Phyllis se mai linişti şi se holbă la el. Intensitatea privirii ei, suferința totală, necruțătoare, din ochii ei, o înălțară pentru o fracțiune de secundă din tărâmul abisurilor, făcând-o să pară o figură aproape tragică. Barnaby îi citi drepturile. Troy, încercând să arate că se aşteptase la tot ceea ce se întâmpla, scoase carnetul de note şi se aşeză lângă uşă.

Phyllis Cadell se holbă la cei doi, clipind

convulsiv, apoi spuse:

— Cum aţi aflat?

— Am luat nişte dosare din vila doamnei Rainbird. Printre care se afla şi cel al dumneavoastră. Nu va şti niciodată că în dosar nu erau înregistrate nici un fel de detalii asupra crimei şi că victima şantajului fusese identificată numai pe baza a trei cifre şi o iniţială. Sau că, în lipsa oricărei dovezi, Barnaby sperase s-o sperie şi s-o facă să-şi recunoască fapta. Ea începu să vorbească.

— Ştiu că vă va veni greu să credeţi, dar, când am venit aici pentru prima oară... bineînţeles că eram mult mai tânără pe-atunci... Privirea ei coborâtă în podea era jalnică. Trăda cât de tristă i se pare vârsta ei de-acum, felul în care arată, lipsa ei generală de farmec. – Iar Henry era... am făcut totul în casă, ştiţi... iar el a fost mereu atât de recunoscător. Apoi... încet, încet, am simţit că recunoştinţa lui se transforma în ceva mai mult. Bella era întotdeauna foarte ocupată, înţelegeţi. Poziţia ei socială o obliga să facă parte din Consiliul Parohial, să îndeplinească un anumit volum de muncă de caritate. Era preşedinta Asociaţiei de femei – WI, şi a filialei locale a Asociaţiei Conservatorilor. O – avea grijă de Henry, dar jumătate din zi nu era aici. Iar el părea atât de melancolic uneori... stând la fereastră şi aşteptând ca maşina ei să intre pe poartă. Iar apoi, într-una din seri – pe care n-o s-o uit niciodată... Dârele lacrimilor se încrucişau pe faţa ei durdulie, iar vocea îi era gâtuită de emoţie. – Pregăteam nişte sandviciuri – brânză topită cu hrean – când el mi-a luat

mâna şi mi-a spus: „O, Phyllis, ce m-aş fi făcut eu fără tine?". Nu „noi" - privi ea sfidător spre Barnaby - ci „eu". „Ce m-aş fi făcut *eu* fără tine?". Vedeţi, odată cu trecerea timpului, se apropia din ce în ce mai mult de mine. Iar eu înţelegeam acest lucru. Vedeţi, l-am iubit atât de mult, încât era firesc să înceapă să mă iubească şi el puţin. Şi pe urmă am început să mă gândesc - coborî vocea, aproape şoptind - ce fericiţi am fi putut fi amândoi dacă n-ar fi fost Bella.

Apoi se aşeză şi tăcu atât de multă vreme, încât Barnaby se temu ca nu cumva să se fi oprit de-a binelea. Însă chiar atunci când voia să spună ceva, ea începu din nou să vorbească.

— Să ştiţi că între noi două nu era nici urmă de iubire. Toţi se gândeau cât de bună fusese pentru că îmi oferise un adăpost. Dar ea n-ar fi avut niciodată o menajeră care să fi făcut toate treaba pe care-am făcut-o eu. Iar ei îi plăcea să-şi etaleze fericirea. Şi-a dat repede seama că mi-e drag Henry. N-aveai cum s-o păcăleşti pe Bella.

Barnaby se aşeză, fără să-şi desprindă ochii de pe chipul ei. Ea continuă:

— Am învăţat cum să mânuiesc o armă încă de când eram foarte tânără. Toţi cei care trăiesc la ţară ştiu. Dar niciodată nu mi-a plăcut să trag în animale. Strâmbă din gură din cauza acestui paradox. - I-am spus surorii mele Bella că doresc o schimbare în modul meu casnic de viaţă şi că aş vrea să-i însoţesc la o partidă de vânătoare. Henry a părut puţin surprins, dar foarte mulţumit. Am luat o ploscă plină de vodcă la centură. Pe atunci nu prea beam. Nu aveam un plan bine definit, dar eram sigură că se va ivi o ocazie.

Ştiţi, oamenii nu stau în şir şi nici în grup, se împrăştie, se despart în grupuri mici. Cu toate astea, pe măsură ce trecea timpul, părea că e imposibil. Mereu era cineva între noi, sau ea se ducea prea departe, ori prea aproape. Am început să îmi pierd speranţa. Nu ştiam ce să fac. Am continuat să iau câte o înghiţitură din ploscă. Ştiam că nu voi avea curajul să mai încerc altă dată... cu toate păsările alea moarte, cu sângele... îmi venea rău. Apoi mi-a venit o idee grozavă. M-am gândit că, dacă mă duc înaintea lor şi mă ascund printre copaci şi ... şi dacă trag de acolo, nu va afla nimeni. Aşa că le-am spus că nu mă simt prea bine, că m-am plictisit sau ceva de genul ăsta, am plecat şi am mers în semicerc până când am ajuns în faţa lor. Armele trăgeau tot timpul. Cred că se putea foarte bine să mă împuşte pe mine. Îşi îngropă faţa în mâini, adăugând cu vocea răguşită: Ar fi fost mai bine, Doamne.

Apoi... am împuşcat-o. A fost îngrozitor. Am văzut-o clătinându-se şi căzând la pământ. Şi am intrat în panică. M-am ridicat şi am rupt-o la fugă, şi am tot fugit. Am aruncat arma în nişte tufişuri. După câteva minute, m-am oprit şi am băut restul de vodcă şi atunci bineînţeles că mi-am dat seama...

— Da? Vocea lui Barnaby era atât de calmă. Camera atât de liniştită. Troy, cu creionul zburând pe pagină, simţi că uitaseră că mai era şi el pe-acolo.

— ... de ce va înţelege toată lumea că n-a fost un accident. Vedeţi, toţi ceilalţi, în afară de băiatul de la fermă, erau în spatele ei. Iar el era prea departe. M-am gândit - ce trebuie să fac,

oare ce să fac? M-am aşezat acolo şi am tot stat. M-am gândit să fug, dar atunci toată lumea ar fi ştiut că eu am fost cea care... aşa că m-am întors. Între timp, bineînţeles că totul se terminase. Ambulanţa plecase, iar Trevor Lessiter mi-a spus că Bella a avut un accident. S-a împiedicat şi a căzut peste armă. Pur şi simplu nu mi-a venit să cred. Că poate cineva să aibă atâta noroc. Am plâns şi am tot plâns de uşurare. Nu puteam să mă opresc. Toată lumea era mişcată. De atâta dragoste de soră.

După ce au plecat toţi, am pregătit cina pentru mine şi pentru Henry. N-am pus masa. Am stat lângă foc. A trebuit să-l silesc să mănânce. Nu mai fusesem niciodată atât de fericită. Cred că vi se pare o ticăloşie, dar ăsta-i adevărul. Nu puteam să mă gândesc decât că am scăpat de ea şi am rămas cu Henry. Apoi, pe la şapte şi jumătate, a sunat telefonul. Vocea ei se sparse, ca un croncănit. – Mă scuzaţi... trebuie să beau ceva.

— Sergent! Barnaby făcu un semn.

— În regulă. Ea turnă dintr-o carafă şi adăugă un strop de sifon. – Ei bine, la telefon era Iris. Mi-a spus să trec pe la ea. I-am spus ce s-a întâmplat cu Bella şi că nu pot să-l las singur pe Henry. Ea n-a spus decât: Să vii chiar acum. Sau vrei să vin eu la tine? Avea un ton foarte ciudat, dar nici măcar atunci nu m-am alarmat cu adevărat. I-am dat lui Henry nişte budincă, după care m-am dus la vilă.

M-a servit cu cafea, fără să mă întrebe dacă vreau, iar Dennis s-a dus la bucătărie. Am stat faţă în faţă, în salonul ei oribil. N-avea de gând

să spună ce vrea. Se tot uita la mine clipind, spunând că va fi mai multă nevoie decât oricând de mine la Tye House. – Vei fi o adevărată castelană, draga mea. Apoi, a venit Dennis, împingând căruciorul. Cu cafea şi biscuiţi pe rândul de jos, iar deasupra... puşca. Nimeni n-a rostit nimic. A fost oribil. Nu făceau decât să se uite unul la altul şi pe urmă la mine, zâmbind fericiţi. Ca şi cum aş fi făcut ceva extraordinar. Şi chiar cred că făcusem.

Apoi Dennis a zis că m-a văzut împuşcând-o pe Bella, aruncând arma şi fugind şi, cu toate că sunt amândoi foarte dornici ca eu să-mi continui viaţa fericită la Tye House, sunt siguri că voi înţelege că oamenii săraci trebuie să se descurce şi ei cumva în această lume şi că ei au ştiut dintotdeauna că sunt genul de om care e generos cu prietenii. Fusesem atât de obsedată de planul meu, încât nu-mi trecuse prin cap că m-ar putea vedea cineva, cu atât mai puţin Dennis Rainbird. Dar, pe atunci, era nebun după Michael Lacey. Era tot timpul pe urmele lui. Ar fi trebuit să ţin minte acest lucru. Oricum – spuse ea plecându-şi umerii – nu mai sunt prea multe de spus, zău aşa. De-atunci, m-au jecmănit. Henry mi-a dat bijuteriile rămase de la Bella – le-am vândut şi le-am dat banii. Apoi au urmat puţinele mele economii şi cele cincizeci de mii de lire lăsate de mama mea... şi vedeţi... – un val de amărăciune trecu peste trăsăturile ei – toate astea n-au folosit la nimic. El nu mă iubea deloc. Fusese doar bun cu mine. Apoi a apărut Katherine.

Pentru că tăcerea se prelungea iar ea nu mai vorbea, Barnaby spuse:

— Acesta este sfârşitul declaraţiei dumneavoastră, domnişoară Cadell?

— Da.

— Şi moartea doamnei Rainbird? Încă înainte de a încheia întrebarea, inspectorul ştia care va fi răspunsul. Parc-o vedea, împinsă de credinţa că Henry ţine la ea, şi înfierbântată de o ploscă de vodcă, trăgând în Bella, şi apoi, imediat copleşită de şoc şi de groază, fugind de colo-colo şi aruncându-şi arma. Dar nu-şi putea închipui această femeie corpolentă, cu figură năroadă, spintecând iar şi iar cu cuţitul, bălăcindu-se, tăvălindu-se în sânge. Schimbându-şi hainele cu calm şi ştergând urmele. Aşa că nu rămase deloc surprins când o auzi:

— Nu am nici o legătură cu asta.

Dar simţi nevoia să-i mai pună nişte întrebări. La urma urmei, n-avea nici un alibi pentru după-amiaza aceea şi avea numai de câştigat de pe urma morţii doamnei Rainbird. Îi spuse femeii acest lucru.

— Nu văd cum aş fi putut beneficia de moartea ei. Poate dacă aş fi făcut-o în urmă cu optsprezece luni, dar acum, de vreo câteva săptămâni, ştiau amândoi că nu mai am nici un ban. Şi le spusesem că, dacă mă bagă la închisoare, voi face tot ce-mi stă în putinţă să-i trag şi pe ei după mine. Ştiau că vorbesc serios.

După ce femeia ascultă citirea declaraţiei şi o semnă, Troy se aşeză în pragul uşii dormitorului, în timp ce ea îşi făcea bagajul. Ieşi cu o valijoară şi cu geanta de mână, îmbrăcată cu un fulgarin lăbărţat. Arăta mult mai bătrână. Nu fusese niciodată o femeie atrăgătoare, dar o anu-

mită vitalitate şi culorile vii dădeau un dram de viaţă felului în care arăta. Acum părea stoarsă, până şi părul îi părea mai cărunt. Când ajunseră la capătul scărilor, se deschise o uşă, iar Barnaby o simţi pe prizonieră strângându-se mai aproape de el.

— Phyllis. Henry împinse roţile căruciorului în hol, cu Katherine imediat în spatele lui. Ce naiba ai făcut? Ce se întâmplă?

— O să afli cât de curând. Fără să-l priveasc că, se repezi spre uşa din faţă, urmată de Troy. Barnaby închise uşa şi se întoarse către perechea care aştepta.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun aşa ceva, domnule Trace, dar domnişoara Cadell a mărturisit că a ucis-o pe soţia dumneavoastră.

— Nu se poate aşa ceva! Katherine arăta absolut uluită.

Henry părea să fi amuţit de-a binelea. În cele din urmă, rosti:

— Sunteţi sigur? Trebuie să fie o greşeală. Nu pot să cred aşa ceva.

— Mă tem că nu mai există nici o îndoială. Barnaby deschise din nou uşa. – Am luat-o în arestul poliţiei. Puteţi să-i anunţaţi avocatul. Apoi închise uşa şi porni după ceilalţi doi, către maşină.

Capitolul Şapte

Barnaby stătea în spatele biroului său din camera de anchetă. Dădu deoparte ultimele dosare de la Tranquillada şi se concentră asupra ceştii de cafea. Cu câteva minute mai devreme,

aflase de la spital că nu intervenise nici o schimbare în starea de sănătate a lui Dennis Rainbird, dar că pacientul era în continuare liniştit. Barnaby se îndoia de asta. Avea chiar îndoieli foarte mari. Odată cu revenirea memoriei, domnul Rainbird nu va mai fi deloc liniştit până când nu va fi prins ucigaşul mamei lui. Fiindcă Barnaby era sigur că şi el ştie tot ce ştiuse ea. Iar dacă nebunia nu i-a tulburat minţile pentru totdeauna, oare ce l-ar mai putea opri să vorbească? Iată de ce stătea tot timpul cineva de gardă la uşa camerei lui de spital, precum şi lângă pat.

Barnaby avea în faţa lui tăietura din ziar despre ancheta cazului Trace. Acum, când ştia adevărul, o citi din nou, amintindu-şi că prima oară avusese impresia că e ceva în neregulă. Se gândi că, orice ar fi fost, îi va sări în ochi imediat, dar greşea. Mă rog... acum nu mai conta.

În jurul lui era mare activitate. Tăcută, ordonată, dar intensă. De-abia-şi putea trage sufletul de atâtea telefoane. Presa londoneză preluase ştirile, la fel şi postul de televiziune al BBC. Cu toate că nu fusese lansat încă nici un apel public, diverşi indivizi, care ardeau de nerăbdare să se amestece în acest eveniment dramatic, sunau şi ofereau informaţii şi idei.

Se strânseseră grămezi de hârtii. Orice detaliu era trecut pe un formular, iar cele care nu fuseseră încă transcrise în sistemul rotativ de cartoane roiau ca porumbeii care se întorc acasă. Rezultatele expertizelor de medicină legală şi alte informaţii fuseseră înregistrate în cabina mobilă. O hartă imensă a satului atârna pe perete, în spatele lui Barnaby. Pe unul dintre moni-

toare se vedea un reporter de la o televiziune locală care-i lua un interviu doamnei Sweeney; domnul Fenton, partenerul principal al Magazinului de Pompe Funebre Brown's (Orice consolare la ceas de grea încercare) apăruse deja şi protestase. Sătenii fuseseră întrebaţi de către poliţie despre ceea ce făcuseră între orele trei şi cinci p.m. Se executaseră toate procedurile obişnuite. Dar, cu toate că Barnaby ştia că se făcuse tot ceea ce trebuia făcut, mintea lui refuza să absoarbă toate notiţele anchetei oficiale.

Nu mai erau decât cinci suspecţi (se hotărâse să-l scoată pe Henry Trace, iar Lessiter avea alibi), şi toţi cinci îi dansau prin faţa ochilor, într-o încetineală ucigătoare de pavană. Orice ar fi făcut, oriunde şi cu oricine ar fi fost, dansul continua. Turnă cafeaua. Coşmarul reîncepea.

Era aproape nouă. Scrise o comandă pentru restaurantul chinezesc – Soia şi supă de ghimbir. Creveţi dulci-acrişori. Orez şi pachetele de primăvară. Mere caramelizate. Abia o trimisese, când sună telefonul.

— O anume doamnă Quine întreabă de dumneavoastră, domnule. Sună de la o cabină telefonică. Am notat numărul.

— Bine... Doamna Quine?

— Alo? Ce se întâmplă?... nu v-a transmis băiatul de la cabină ce i-am spus? Despre tipul ăla, Lacey?

— Ba da. Am primit mesajul.

— Păi, ce treabă avea el să se tot învârtească în jurul satului? O să ajungem toţi nişte zdrenţe însângerate până să vă mişcaţi voi fundurile şi să faceţi ceva. L-am văzut ducându-se spre casa aia,

obraznic cât încape.

— Şi noi l-am văzut... Barnaby se opri. În jurul lui telefoanele continuau să sune, o maşină de scris ţăcănea, afară o maşină frână cu zgomot. Nu auzi nici unul din aceste zgomote. Mintea lui se învârtejea într-un singur punct. Nu mai existau decât el, telefonul şi doamna Quine. Întrebă, cu gâtul uscat:

— Spuneaţi că se ducea spre casă?

— V-am *spus*. În mesaj. A trecut prin gardul viu, a mers pe cărarea din grădină, până la uşa din spate. Purta blugii lui vechi şi şapca. L-aş fi recunoscut oriunde.

— Pe la ce oră?

— Păi... Tocmai se terminase *Young Doctors*, iar *Tickle on the Tum* nu începuse încă. Urcasem să fac paturile – cam pe-atunci când l-am văzut. Prin fereastra dormitorului. Lisa Dawn pusese de ceai.

— Da, spuse Barnaby, minunându-se că-şi poate controla vocea, dar pe la ce oră?

— Să tot fi fost... hm... patru fără cinci.

Rămase neclintit, strângând receptorul în mână. Ea continua să vorbească, dar cuvintele ei se topeau în valul de exaltare care îl copleşea. Se simţea ca şi cum creierul i-ar fi fost tras în toate părţile de nişte cai nărăvaşi. Patru fără cinci. Doamne Dumnezeule. *Patru fără cinci*. Frânturi de cuvinte îi ajunseră din nou la urechi:

— Dumneata l-ai trimis pe nerodul ăla băgăcios de la serviciul social? A speriat-o pe Lisa Dawn.

Se auzi un piuit şi convorbirea se întrerupse, scutindu-l de răspuns. Barnaby se duse după

Inspectorul Moffat ca să-i ceară un mandat de percheziție.

— Troy! zbieră el în timp trecea prin biroul exterior – un zbieret care ar fi putut fi auzit până la piața de vite și la Soft Shoe Café. Sergentul sări din mijlocul unei conversații ochi în ochi cu polițista Brierley, și răspunse cu un „Domnule!" emis în mod automat la același nivel acustic.

— Mașina. Mișcă-te.

Zbierând încă un „Domnule" care sfâșie văzduhul, Troy ieși în fugă din încăpere. Așa mai zic și eu, gândi el, alergând prin parcare și aruncându-se în Fiesta. Talpa pe pedală. Sirena vâjâind. Informații secrete. Urmărind un răufăcător. Troy și Barnaby apropiindu-se. Cătușe pregătite. Dar șeful a cam îmbătrânit. Iute mai era la vremea lui, dar acum... Așa că Troy va fi cel care va face arestarea. Și era solid, ticălosul. Un dur. După aceea Barnaby va admite că „Fără tine, sergent, n-aș fi putut..."

— Pentru Dumnezeu, nu mai sta ca un bou acolo. Mișcă!

— Da, domnule.

— Înapoi în sat. Și poți să închizi chestia aia. Oricum, nu-i spusese să încetinească, așa că Troy atinse o sută cincizeci la oră la ieșirea din oraș.

— Ce s-a întâmplat, domnule? Barnaby îi povesti. Troy scoase un șuierat și spuse:

— Mamă. Înseamnă că l-am prins.

— Fii atent la drum.

— Dar... e cât se poate de concludent, nu credeți?

— Cu siguranță că va trebui să dea explicații.

— Sper că nu și-a luat tălpășița! Nu era la

vilă când m-am întors să controlez.

Când ajunseră în sat, câțiva oameni se învârteau în jurul cabinei mobile. Carul de televiziune plecase către un alt eveniment dramatic. Se însera. Imediat după ce Troy pătrunse prin deschizătura din gardul viu, văzură lumină în vilă.

— S-a întors.

— Nu-i nevoie să vorbești în șoaptă, sergent. Barnaby ieși. – Trebuia să mă gândesc că girofarul o să-l anunțe că am sosit.

Soarele apunea. Forma casei era îndulcită de lumina amurgului. Masa întunecată a copacilor din jur era tivită cu aur. Un geam de la etaj reflecta soarele. Troy îl privi chiorâș, gândind că arată ca o pată mare de sânge în mijlocul ferestrei. Barnaby bătu la ușă.

— Doamne, iar ați venit. Michael Lacey îi privi cu răceală de la fereastră. Mânca o bucată mare de pâine cu brânză. – Voi nu vă opriți niciodată, nu? Chiar că merită să-mi plătesc taxele. Asta dacă voi câștiga vreodată de ajuns ca să plătesc impozit.

— Am vrea să vă punem câteva întrebări.

Scoase un geamăt de plictiseală, dar suna fals. Parcă juca un rol. Deschise ușa.

— Dacă chiar trebuie, intrați. Dar mi s-au pus deja unele întrebări. De către unul din subalternii dumneavoastră, acum mai puțin de jumătate de oră.

— Atunci presupun că știți că doamna Rainbird și-a dat sfârșitul...

— Și-a dat sfârșitul? Ce minunată expresie arhaică.

— Într-un fel extrem de brutal.

— Sper că nu vă aşteptaţi să-mi exprim nesincere regrete. Era o femeie cât se poate de scârboasă. Aproape la fel de scârboasă ca fiul ei cu părul de aur.

— Adevărat? Nu mi-am dat seama că o cunoşteaţi atât de bine.

— Nu era nevoie s-o cunoşti bine.

Nătărău înfumurat, gândi Troy, cu inima încălzită de dezvăluirea făcută de doamna Quine. Barnaby îl întrebă pe Michael Lacey unde fusese între orele trei şi cinci ale după-amiezii.

— Am lucrat.

— N-aţi vrea să ne daţi mai multe explicaţii?

— Deloc, mersi frumos.

— Deci dacă cineva spune că v-a văzut mergând pe cărarea din spatele grădinii doamnei Rainbird la patru după-amiaza....?

— Aş spune că ar trebui să-şi facă un control la ochi.

Barnaby scoase unul din cele două mandate.

— Domnule Lacey, am aici un mandat de percheziţie a acestei clădiri. La vederea mandatului, tânărul se schimbă la faţă. Ţi-am şters zâmbetul de pe figură, gândi Troy. – Sper, continuă Barnaby, că vă veţi arăta cooperant.

— Nu puteţi face aşa ceva!

— Mă tem că această bucată de hârtie spune că putem. Sergent... Barnaby făcu semn cu capul către scări, iar Troy dispăru. – Vreţi să mă însoţiţi la bucătărie, domnule Lacey?

Barnaby cercetă atent bucătăria, în timp ce însoţitorul său stătea posomorât lângă chiuvetă. Apoi, în camera cu bancheta şi rafturile de cărţi.

Lacey se sprijinea de unul din fotoliile incomode din sufragerie şi privea. Troy intră din nou în cameră, făcând către Barnaby un semn care se voia discret. Inspectorul-şef încheie căutarea şi se întoarse către Lacey, care se aşezase la masă. Lacey spuse:

— Dacă ar fi să judecăm după această primitivă semnalizare a disperării absolute, nici neştiutorul dumneavoastră sergent nu a găsit nimic. Aşa că vă propun să vă vedeţi liniştiţi de drum şi să mă lăsaţi în pace.

— Uşa de alături, Troy. Sergentul încuviinţă şi ieşi. Lacey sări în sus.

— Acolo este atelierul meu. N-o să-mi deranjaţi munca. Acolo nu există nimic altceva în afară de picturi.

Troy spuse:

— E încuiată, domnule.

— Sparge uşa.

Michael Lacey dădu fuga în coridor şi se agăţă de braţul lui Troy. Încântat, sergentul îl apucă imediat de încheieturi si îi răsuci mâinile la spate.

— Gata, sergent, e în regulă, îl potoli Barnaby. – Nu pleacă nicăieri, nu-i aşa, domnule?

Troy îl eliberă pe Lacey, care îi privea pe amândoi cu mânie. Dar figura lui mai exprima ceva în afară de furie. Teamă.

— De ce nu deschideţi pur şi simplu uşa, ca să terminăm cu cearta? întrebă inspectorul-şef.

Lacey nu-l băgă în seamă. Troy împinse cu umărul în uşă, care cedă după patru încercări. Puse pe hol uşa scoasă din ţâţâni şi se retrase, fără să-l scape din ochi pe Lacey, care se spri-

jinea de balustradă, foarte liniştit, cu chipul lipsit de expresie.

Barnaby intră în atelier, care părea destul de inocent. Şi extrem de meticulos îngrijit, în comparaţie cu restul casei. Erau pânze stivuite pe lângă pereţi, unele legate în teancuri, cu sârmă. Şevaletul era acoperit cu o faţă de masă sub care se ghicea pătratul pânzei pictate de dedesubt. Podeaua era curăţată, iar în aer se simţea miros de terebentină şi de răşină. Pe o masă se înşira o panoplie ordonată de borcane şi pensule; într-un colţ se afla o sobă cu gaz Calorgas.

În hol stătea Troy, cu picioarele depărtate, gata să intervină. Deasupra capului său, contorul electric bâzâia ca o albină închisă într-un borcan. Privi în sus. Cabluri subţiri şi cenuşii se încolăceau în jur. Ciudat să vezi un contor într-o locuinţă privată. Bineînţeles că le găseşti şi în multe din locuinţele închiriate. Puse de cele mai multe ori prea sus. Ce zgomot al naibii de sâcâitor. Se întoarse şi privi în sus. Nu contorul era cel care bâzâia. Erau muştele. Sute de muşte; albastre, mari şi respingătoare, cu aripi irizate. Se strânseseră asupra unui obiect anume, împins în spatele contorului. Se ridică pe vârfuri şi privi mai atent.

— *Şefu'*... Barnaby veni în grabă. – Priviţi – acolo sus!

— Ia un fotoliu – şi ceva cu care să-l apuci.

Troy urcă pe unul din fotoliile din sufragerie ţinând în mână un şervet murdar pentru ceai şi scoase de după contor cuţitul, care ieşi la lumină, plin de pete întunecate. Muştele se ridicară alene, dar nu plecară prea departe. Dădeau

târcoale cuțitului pe care Troy îl ținea în mână. Barnaby privi la Michael Lacey, care se desprinsese de balustradă și venea spre ei, holbându-se uluit la cuțit.

— Puteți să ne explicați ce căuta acest cuțit în spatele contorului, domnule Lacey?

— Bineînțeles că nu pot.

— Cuțitul vă aparține?

Cum Lacey nu răspundea, Troy îi dădu un ghiont nu foarte blând.

— Inspectorul-șef vorbește cu dumneavoastră.

— Nu știu... Privi mai îndeaproape, cu buzele strânse de dezgust. – Da... este cuțitul pe care îl folosim la tăiat legume.

— Și hainele, unde le-ați ascuns, domnule Lacey?

— Ce?

— Salopeta, șapca, mănușile. Colanții.

— *Colanți*. Ce vreți să spuneți? Că sunt travestit?

— Hainele pe care le purtați, continuă Barnaby implacabil, atunci când ați ucis-o pe doamna Rainbird.

— Când am... Lacey îi privi amuțit. – Bateți câmpii, ați înnebunit. Doar n-o să-mi puneți chestia asta în cârcă. Am auzit destule despre corupția din poliție. Probabil că l-ați pus chiar voi acolo. Ați fost pe-aici mai devreme, când eram plecat.

Barnaby se întoarse spre atelier, când deodată Lacey o rupse la fugă. Împingându-l violent pe inspectorul-șef și izbindu-l pe Troy în piept, ieși pe ușă și traversă peluza din fața vilei. Troy

se ridică repede, alergă după el, îl prinse şi îl puse la pământ lângă maşină. Când Barnaby ajunse la ei, Lacey avea mâinile încătuşate, iar faţa lui Troy era roşie de efort şi de mândrie.

— În maşină, Lacey.

Prizonierul îl privi fix pe Barnaby. Văzu în privirea aceea tot ce aşteptase să vadă – teamă şi disperare – dar mai era ceva în spatele ochilor săi. O expresie tulburătoare, căreia inspectorul-şef nu putea să-i dea un nume. Troy îl aşeză pe bancheta din spate. Barnaby puse cuţitul în portbagaj, apoi spuse: – Nu încuiaţi casa?

— Nu se încuie niciodată.

Porniră. În timp ce Troy încetinea la apropierea intersecţiei dintre Church Lane şi Street, Katherine Lacey apăru de după colţ cu unul dintre cei doi câini. Era îndeajuns de multă lumină pentru a-l recunoaşte pe Barnaby, şi ea îi aruncă un început de zâmbet. Apoi îşi văzu fratele, şi chipul i se schimbă.

— Michael? strigă ea, începând să traverseze strada, îndreptându-se spre ei. El ridică încheieturile încătuşate, îşi puse mâinile în aşa fel încât să formeze un pătrat în jurul feţei, şi strigă:

— E o înscenare!

Apoi maşina prinse viteză şi dispăru.

Capitolul Opt

Era deja întuneric când ajunseră la secţie. Lui Michael Lacey i se citi acuzarea şi fu întrebat dacă vrea să dea vreun telefon. El refuză şi începu să privească în jurul lui cu un oarecare

interes. Părea să-şi recăpătat extrem de repede pofta de viaţă. Când Barnaby îl predă ofiţerului de serviciu, începuse deja să braveze. Barnaby îl auzi comandând în bătaie de joc pâine prăjită, ceai, o friptură cu garnitură, plăcintă cu mere şi îngheţată. Inspectorul-şef întrebă cum se simţea cealaltă arestată.

— Doarme ca un bebeluş, domnule. Şi sforăie.

Barnaby se întoarse în camera de anchetă, unde Troy completa un formular de percheziţie. Era prea întuneric ca să mai caute acum hainele ucigaşului, dar vor începe imediat ce se va crăpa de ziuă. Teancuri de formulare se îngrămădeau pe biroul său, lângă bucatele chinezeşti reci şi lipicioase. Nu trebuia să le citească pe toate acum. Îl avea pe criminal la parter, sub cheie şi sub pază. Stătea la fereastră, privind spre cerul de culoare indigo, împestriţat de stele luminoase, şi se întreba de unde vine senzaţia de nelinişte.

— Domnule? Troy îi întinse telefonul. – Domnişoara Lacey. Luă receptorul.

— Inspector-şef Barnaby.

— Ce s-a întâmplat? Ce i-ai făcut lui Michael? Barnaby îi spuse. Urmă o pauză îngrozitoare, după care Katherine începu să ţipe. Barnaby auzi. – Nu... nu.. el n-ar putea... nu e-adevărat..., precum şi vocea lui Henry. Apoi Trace luă telefonul.

— Spuneţi-mi exact care este situaţia, Barnaby. Nu pot să înţeleg nimic de la Katherine. Draga mea... te rog... o să fie bine. Încearcă să te liniştească... nu putem face nimic dacă nu ştim

măcar ce se întâmplă.

Barnaby povesti din nou. O auzi pe Katherine strigând:

— Vreau să-l văd... Henry... *Trebuie* să-l văd.

— Putem să-l vedem, Inspectore?

— Vă sugerez să sunați dimineață, domnule Trace. Tocmai i-am pregătit totul pentru noapte.

În timp ce închidea telefonul, o auzi pe Katherine hohotind isteric.

Barnaby se lăsă pe spate și închise ochii. Se simțea obosit, dar nu era o oboseală sănătoasă. Se simțea, cum spunea mama lui, „stors de puteri". Cu nervii la pământ și epuizat, și fără nici un rezultat. Dar ce tot aiurează? Bineînțeles că are un rezultat. Jos, la parter, închis în siguranță într-o celulă, îl are pe ucigașul lui Iris Rainbird. Iar mâine vor găsi hainele. Lacey nu putea să ajungă prea departe cu ele. Probabil că le-a aruncat în iazul din pădure. Își aminti bâltoaca de apă din șopronul familiei Rainbird. Își simțea creierul lichefiat. Și o contracție neplăcută sub centură. Stomacul lui nu era niciodată satisfăcut. Se plângea atunci când îl umplea și se supăra atunci când nu-l hrănea. Dar totul era în regulă. Expresii obosite, pe care nu le-ar fi lăsat de obicei să-i umble prin cap. Caz deschis și imediat rezolvat. Omul cu mâinile pătate de sânge a fost prins. Nici o problemă.

Aruncă mâncarea în coșul de metal cenușiu și se ridică de pe scaun.

— Am șters-o, spuse el către cei din cameră. Ne vedem dimineața. Troy, neobosit în tura lui de douăsprezece ore, sări imediat, îl conduse pe Barnaby până la ușa principală și i-o deschise.

— O adevărată lecție, domnule, nu-i așa? întrebă el, cu fața aprinsă de satisfacție.

— Poți să mai spui o dată.

— Vreau să spun – Troy ținu pasul cu Barnaby de-a lungul parcării – că nu știu de câte ori în cariera dumneavoastră vi s-a întâmplat să arestați doi ucigași într-o singură zi. Cred că e un unicat, nu-i așa, șefu'? Barnaby descuie ușa automobilului Orion. – Doamne – am mai văzut eu mincinoși la viața mea, dar ca Lacey ăsta...

— Noapte bună, sergent.

Cu ochii strălucind, Troy aruncă o ultimă privire pe fereastră.

— Un caz deschis și imediat rezolvat, nu-i așa?

Privi mașina albastră depărtându-se. Ticălos bătrân și posac. Troy se gândea că, dacă ar fi dat el o asemenea lovitură dublă, ar fi dat de băut la toată lumea, iar chiloții polițistei Brierley ar fi ajuns în torpedoul lui înainte de sfârșitul nopții.

Era liniște pe Arbury Crescent atunci când Barnaby intră în garaj. Suburbii cufundate în vis. Câteva ecrane de televizor care încă mai clipesc, dar majoritatea locuitorilor nevinovați adormiseră, reînnoindu-și forțele pentru naveta lor zilnică de truditori ai orașului.

— Tu ești, Tom? întrebă Joyce, așa cum făcea de fiecare dată.

El rămase pentru o clipă în picioare pe terasă, privind în jos spre grădină, la masa compactă de forme de copaci. Frunzele foșneau în aerul nopții, argintate de razele lunii.. Se bucura că nu putea să vadă peluza. Nu se mai ocupase de ea de vreo două săptămâni. O s-o roage pe Joyce să

taie florile fanate în week-end. Ideea de muncă îi tăie plăcerea pe care o simțise la vederea copacilor. Intră în casă.

— Ți-am păstrat o supă caldă. Joyce era în halat și în papuci, cu fața curățată de machiaj.

— Ooohhh... Barnaby strecură un braț în jurul taliei ei. – Nu trebuia să te deranjezi.

— Cum a mers astăzi?

— Așa și-așa. Barnaby luă castronul.

— Mă tem că nu e făcută în casă.

Barnaby luă recunoscător supa și sorbi îndelung. Era minunată. Glutamat monosodic. Stabilizatori autorizați. HC și FCF. Toate E-urile care sperie lumea. O adevărată încântare.

— Nu ai uitat că vine Cully în week-end?

— Ba da, am uitat. Barnaby goli castronul.

— Mai vrei?

— N-aș zice nu.

Ea mai turnă cu polonicul, dar, înainte ca el să apuce să bea, îl îmbrățișă.

— Tom?

— Ihmm.

— Pari trist. Îi rezemă capul încărunțit de pieptul ei moale. – Vrei să te țin în brațe?

— Da, te rog. Ea îl sărută. Mirosea dulce a pastă de dinți și a loțiunea pentru copii pe care o folosea drept cremă hidratantă. El simți un val copleșitor de recunoștință. Astăzi și în fiecare zi, oricât de târziu ar veni de la lucru, odată cu căderea nopții, ajungea acasă. Îi mângâie părul, adăugând: Dar nu doar pentru că sunt trist.

Capitolul Nouă

Era o zi minunată pentru nuntă. Ghirlande de ramuri de hamei pline de conuri, împletite cu iasomie de vară, erau prinse de bolțile de piatră; buchețele de modă veche împodobeau fiecare rând de strane. Grilajul altarului era împodobit cu tuberoze. Mireasa stătea în picioare, ca o coloană strălucitoare de mătase albă ca neaua, învolburată de dantele, fără pereche de frumoasă. Mirele împingea căruciorul spre altar. Când se opri lângă treptele din fața altarului, mireasa se întoarse și îl privi, iar chipul i se transformă treptat într-o mască a ororii. Bine înfipt pe umerii imaculați ai mirelui, un cap de mort rânjea spre ea. Preotul spuse:

— Stimați și preaiubiți... Toată lumea zâmbea. Nimeni nu părea să observe nimic în neregulă. Clopotele băteau. Și băteau. Și băteau.

Barnaby bâjbâia în jurul noptierei. Întoarse ceasul. Cinci și jumătate, pentru numele lui Dumnezeu. Ridică receptorul din furcă.

— Barnaby.

Ascultă și se trezi de-a binelea.

— Doamne ferește! L-ați chemat pe Bullard? Nu... Ajung imediat.

Joyce se întoarse în așternut.

— Dragul meu... ce se întâmplă?

Se dădu jos din pat și se îmbrăcă.

— Trebuie să plec... nu te scula.

Ea se străduia să stea în capul oaselor, potrivindu-și pernele.

— Trebuie să mănânci ceva.

— Bufetul se deschide la şase. Iau ceva acolo.

— De câtă vreme credeţi că e moartă?

Doctorul Bullard puse pătura peste profilul marmorean al domnişoarei Phyllis Cadell.

— Uff... două... trei ore. La primele ore ale dimineţii.

Barnaby se lăsă greu pe chiuvetă, singura piesă de mobilier din celulă în afară de pat.

— Doamne, George – asta ne mai lipsea. O moarte în timpul detenţiei.

— Îmi pare rău. Bullard zâmbi – părea cam prea voios, ţinând cont de oră. – N-o puteam întineri de dragul tău. Oricum, după câte am auzit, pentru ea e mai bine acolo unde-i acum. Nu crezi?

— Dar nu despre asta e vorba. Barnaby privi spre movila de flanel cenuşiu. Înţelegea ce vrea să spună Bullard. Ce ar mai fi aşteptat-o pe biata femeie? Chinul şi umilinţa unui proces public. Ani de puşcărie. O bătrâneţe singuratică şi lipsită de iubire. Şi toate astea în timp ce trebuia să-şi ducă viaţa ştiind că Henry şi Katherine sunt împreună, vii şi fericiţi la Tye House. În acelaşi timp...

În biroul inspectorului-şef Barnaby intră sergentul de la serviciul de detenţie, închizând uşa cu grijă, de parcă ar fi fost din sticlă. Privi o singură dată către chipul inspectorului şi îi fu de-ajuns. Rămase cu privirea în pământ.

— Hai, Bateman – s-auzim.

— Da, domnule. Nu a fost...

— Iar dacă spui că n-a fost vina ta, să ştii că te pun să-nghiţi dulapul ăsta cu dosare.

— Domnule...

— De la început.

— Păi, am luat arestata, dar înainte să-i înregistrez datele, a cerut să meargă la toaletă.

— Doar n-ai lăsat-o să meargă singură?

Bateman îşi drese glasul.

— Treaba e că poliţistele Brierley şi McKinley căutau nişte mături prin incintă. Am trimis pe cineva cu deţinuta, dar uşa...

— Of, minunat, sergent. Extrem de inteligent. A urmărit-o prin lemnul uşii, nu-i aşa? Şi a văzut ce făcea?

— Nu, domnule.

— Nu, domnule. A luat ceva cu ea la toaletă?

Bateman înghiţi în sec, ridică privirea din podele şi privi drept pe fereastră.

— ...Geanta...

— Mai tare! Nu aud!

— O geantă, domnule.

— Nu-mi vine să cred. Barnaby se luă cu mâinile de cap. – Continuă.

— Păi... am trecut-o în registru... apoi am dus-o jos. Am făcut lista lucrurilor pe care le avea, am făcut o chitanţă. Am instalat-o şi i-am dat o ceaşcă de ceai. Când am făcut primul control părea să fi adormit.

— Şi când a luat tabletele?

— Cred că odată cu ceaiul. Trebuie să le fi ascuns în palmă atunci când a mers la toaletă. Avea o jachetă de lână cu buzunar şi o batistă. Când am controlat conţinutul genţii – bărbatul începu să se bâlbâie în încercarea de a se justifica – am găsit o sticluţă cu somnifere, cu vreo jumătate de duzină de tablete. De fapt, chiar m-a între-

bat dacă poate să ia una. Era foarte deşteaptă...

— Se vede treaba că era mai deşteaptă ca tine, asta e sigur.

— Dacă sticluţa ar fi fost goală, cu siguranţă că aş fi fost mai bănuitor...

— Măi omule, simplul fapt că le avea în geantă trebuia să-ţi dea de bănuit. Sau poate crezi că oamenii le iau cu ei peste tot de-a lungul zilei?

— Nu, domnule.

— Le iau la magazin sau la coafor? Sau la bibliotecă? Linişte. – Când ai descoperit că e moartă?

— La cel de-al treilea rond, domnule. Imediat înainte de cinci. Am observat că nu mai respira. Am chemat imediat medicul poliţiei, dar era prea târziu.

— Păi, dacă nu mai respira, e clar că era prea târziu, nu-i aşa?

Sergentul, cu faţa încremenită de chin şi umilinţă, murmură:

— Da, domnule.

— Bateman, eşti la fel de folositor poliţiei ca un suspensor într-o mănăstire de maici. Linişte. – Am să te degradez pentru chestia asta. Pauză. – Şi ăsta este numai începutul.

— Dacă aş fi putut...

— Eşti suspendat din funcţie. Vei fi anunţat pentru audiere. Şi nu mai vreau să-ţi văd mutra până atunci. Acum, ieşi afară.

Nici nu se închise bine uşa în urma nefericitului sergent, că intră un poliţist tânăr.

— Deţinutul de la celula trei. Vrea să dea declaraţie despre ce a făcut ieri după-amiază.

— Păi consider că ai stat îndeajuns de mult lângă noi pentru a putea face acest lucru fără să ți se urce prea mult tensiunea.

— Îmi pare rău, dar vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Deținutul de la celula trei își încheia micul dejun, ștergând farfuria cu o bucată de pâine.

— O singură stea pentru confort, inspectore, dar cu siguranță două pentru bucătărie. Nici nu țin minte de când n-am mai înfulecat așa niște ochiuri bune fierte în abur.

— Spuneți ce aveți de spus și lăsați chestiile astea.

— Acum aș vrea să plec acasă.

— Nu-ți bate joc de mine, Lacey! Barnaby se apropie de omul de pe pat și se aplecă, astfel încât fețele lor se aflau la numai câțiva centimetri distanță. – M-am săturat de tine până-n gât. Vorbise încet și liniștit, dar valul de mânie care venea dinspre el era aproape palpabil. Lacey se crispă și păli. Grefa de piele nu-și schimbă culoarea, ieșind în evidență ca o bucată întinsă de mătase roz. – Și trebuie să te previn, continuă Barnaby, că în cazul în care ieri ai mințit, ești într-un mare pericol.

— Of, nu am.. din punct de vedere tehnic e o... Acum vorbea mai repede, nu prea deslușit, cu spaimă. – Când am spus că am lucrat după-amiază a fost oarecum adevărat. Am făcut schițele preliminare pentru o pictură în ulei pentru Judy Lessiter. M-am tot gândit la tablou de ceva vreme, iar ea a sunat pe la douăsprezece și mi-a adus aminte. Am lucrat la ea în grădină.

Barnaby respiră adânc, străduindu-se să-și

controleze furia.

— Nu lucrați de obicei acasă?

— Schițele le poți face oriunde. Și, în orice caz, m-a invitat la cină. Nu refuz niciodată o masă bună.

— Deci la ce oră ați ajuns?

— Pe la unu și jumătate. Am început imediat după două și am lucrat până pe la patru. Ne-am oprit pentru un ceai cu prăjituri, chestii dintr-astea. Am mai lucrat până pe la cinci, apoi am plecat.

— Și-atunci, întrebă Barnaby, cu vocea tremurând de efortul de a se controla, de ce nu mi-ați spus toate astea încă de ieri?

— Păi... nu prea știu de ce. Michael Lacey înghiți nervos în sec. – Presupun că am fost foarte tulburat de faptul că ați descoperit cuțitul... apoi am intrat în panică și, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, m-ați îndesat în mașină și uite unde-am ajuns... într-una din celulele voastre cenușii. Aștepta un zâmbet. Inspectorul-șef nu răspunse. – Și parcă, odată cu trecerea timpului, îmi venea din ce în ce mai greu să spun ceva, așa că m-am gândit că ar trebui să încerc să dorm și să las totul pentru dimineață. Se lăsă o tăcere lungă, apoi Michael se ridică și spuse, puțin nesigur: Deci, pot să plec acum?

— Nu, Lacey, nu poți „să pleci acum". Barnaby se depărtă de el. – Și dă-mi voie să-ți spun că nici nu știi cât de norocos ești. Știu oameni care te-ar fi dat cu capul de toate barele astea de zeci de ori până acum, dacă i-ai fi încurcat așa cum m-ai încurcat pe mine. Trânti ușa, o încuie și zvârli cheia înapoi pe masă.

În timp ce urca scările şi se îndrepta către camera de anchetă, îşi dădu seama că îşi încleştează şi îşi descleştează pumnii cu furie. Schimbă tactica, se întoarse în biroul lui şi rămase în picioare la fereastră, străduindu-se să se domolească. Îi vâjâiau creierii, pielea îi ardea, avea un cerc de oţel în jurul frunţii iar stomacul i se zbătea ca un armăsar lovit de streche. Se simţea aproape înnebunit de furie şi frustrare. Dar nici urmă de dezamăgire. Fiindcă în sufletul lui ştiuse, încă din clipa în care îl văzuse pe Lacey surprins la vederea cuţitului plin de dâre de sânge, că e prea simplu ca să fie adevărat. Omul cu mâinile murdare de sânge a fost prins. Nici o problemă. Un caz deschis şi imediat rezolvat.

Se aşeză pe fotoliul din spatele biroului său şi închise ochii. Pulsul şi bătăile inimii i se potoliră treptat. Răsuflă încet şi egal. Cinci minute lungi la ralanti, după care mai rămase aşezat liniştit alte cinci minute. Din acel moment se simţi revenind mai mult sau mai puţin la normal, şi tot în mod normal, deci surprinzător, i se făcu foame. Se uită la ceas. Dacă se mişcă repede, are timp să-şi expună arterele la consolarea unei gustări rapide, cu prăjeli, la bufet şi să o mai prindă şi pe Judy Lessiter înainte să plece la muncă.

Capitolul Zece

Familia Lessiter lua micul dejun. Trevor, cu gura plină de fiere şi de chin, sparse cu ferocitate oul, care ripostă cu un jet gălbui pe cravată. Judy

râse. El își șterse cravata cu un șervet, privind cu asprime către soția sa, care întorcea paginile ziarului *Daily Telegraph* într-un mod calculat pentru a-l scoate din sărite, adică indiferentă și apatică.

Reluase vechile ei trucuri. Noaptea trecută închisese ușa, iar atunci când bătuse, foarte încet, ca Judy să nu poată auzi, Barbara pusese buzele pe canatul ușii, șuierând:

— Pleacă de-aici, cerșetor pisălog ce ești. Numai la asta ți-e gândul?

După aceea, se plimbase de colo-colo prin cameră timp de vreo două ore, cu sufletul sfâșiat între dorință și furie, blestemând prezența lui Judy în această casă. La un moment dat se gândise chiar să tragă o scară mobilă din garaj, să urce până la fereastra nevestei și să pătrundă în camera ei. Doamne – ar fi văzut ea dacă ar fi intrat. Lacrimi de auto-compătimire îi țâșniră din ochi. Își aminti timpul pe care îl petrecuse în brațele ei, în urmă cu numai patruzeci și opt de ore. „Ne dați ori nu ne dați?" șoptise ea. Ambele variante erau la fel de tentante. Fusese aproape ca în noaptea dinaintea nunții lor. Acum își dădea el seama cât de prost fusese. Și cum se folosise ea de sex pentru a-l conduce, ca pe un vițel nenorocit cu belciug în nas. Mă rog, jocul se poate juca și în doi. Stai numai să vină momentul pentru următorii bani pentru îmbrăcăminte. Sau un nou abonament la clubul ăla rapace de sănătate. S-aștepte mult și bine să le capete.

Judy Lessiter amesteca în ceașca de cafea și privea visătoare pe fereastră. Purta rochia pe care o cumpărase cu o seară înainte de la High

Wycombe, model arlechin cu pătrățele de culoare gri și crem, cu un guler alb de dantelă.

— Vă încadrează fața ca într-un tablou, spusese vânzătoarea. Picioarele ei absurde erau împachetate în colanți noi de culoare gri deschis. Aruncase banii și pe un parfum Rive Gauche și o cutie de farduri de ochi cu care se fardase, cam cu stângăcie, înainte de a coborî. Relua cu ochii minții, așa cum făcuse toată noaptea, evenimentele din după-amiaza de ieri.

Se făcuse ora unu, un timp pustiu care trebuia umplut, până la ora ceaiului. La unu și cinci, întărită de puțin sherry, îl sunase pe Michael Lacey, motivată de faptul că trecuse o săptămână de când nu mai vorbiseră, iar el spusese că vrea s-o picteze și, la urma urmei, ce avea de pierdut? Spre surpriza și încântarea ei, el fusese imediat de acord să vină. Ba chiar spusese: „Tocmai aveam de gând să te sun".

Ea scosese o plăcintă din congelator, o vârâse în cuptorul cu microunde, făcuse repede o baie și încercase vreo trei rochii. Se dăduse de probă și cu niște farduri de la Barbara. Michael apăruse după jumătate de oră, cu un bloc pentru schițe, și îi spusese să se ducă să-și spele fardurile de pe față.

Ea pusese masa afară în grădină, iar el petrecuse următoarele două ore desenând repede și cu detașare, în timp ce ea încerca să stea nemișcată și să nu-l mai privească tot timpul. El distrusese îngrozitor de multe schițe, dar fără furie, mototolindu-le și aruncându-le departe de el, descotorosindu-se de ele într-un mod impersonal, ca un copac căruia îi cad frunzele. Pe la

ora patru, în jurul lui era o mare de hârtii şi numai vreo jumătate de duzină de schiţe puse într-o mapă. Apoi ea făcuse un ceai pe care îl băuseră stând pe banca de lemn din jurul cedrului uriaş.

— Poţi să iau una? spusese ea culegând o schiţă aruncată.

— Nu.

— Dar de ce, Michael? spusese ea privind coala de hârtie – e adorabilă.

— E îngrozitoare. Toate sunt aşa. Promite-mi că o să le arzi. Sau o să le arunci la coşul de gunoi.

Ea încuviinţase cu tristeţe şi mai turnase nişte ceai. El luase blocul de desen şi, după câteva minute, îi întinsese o schiţă.

— Pe asta poţi s-o păstrezi.

Prinsese totul. Arcuirea melancolică a buzelor, ochii ei frumoşi, degetele aşezate cu stângăcie pe ceainic, linia fermă dar supusă a gâtului. Semnase clar, M.L. Era atât de precis şi atât de crud. Simţi un nod în gât, preludiul pentru lacrimi, dar, ştiind că nimic nu l-ar fi iritat mai mult, clipi din răsputeri ca să le alunge.

— Hey Jude..., cântase el încetişor, don't be afraid...[1] Lăsase ceaşca de ceai pe iarbă şi îi atinsese braţul. – Ar trebui să pleci din locul ăsta. Departe de perechea asta mizerabilă.

Ea sorbise din ceai.

— Uşor de zis .

— Ştiu şi eu... Când o să-mi încep periplul prin Europa, o să am nevoie de un angajat bun la

---

[1] Celebru hit al formaţiei Beatles.

toate, care să fie şi model. Aş putea să te iau cu mine. Apoi o sărutase. Drept pe gură.

Judy închisese ochii. Adulmecase mirosul acelor de cedru şi dulceaţa ghimbirului, simţise fiecare firimitură umedă de prăjitură de pe vârful degetelor şi auzise o mierlă cântând. Sărutul durase o milionime de secundă. Şi o sută de ani. Până să apuce să gândească „toată viaţa îmi voi aminti această clipă", se şi terminase.

— Te-am întrebat: mai vrei nişte cafea?

Judy privi absentă spre mama ei vitregă.

— Nu, mulţumesc.

— Trevor?

Nici un răspuns. Barbara îşi turnă o a doua ceaşcă, răsfoi ultima ediţie din *Country Life*[1], apoi o împinse deoparte cu un gest de dezgust. Dacă s-ar lua după ei, ar ajunge să umble în ciorapi groşi şi în budigăi cu danteluţe. Oricum, nimeni nu citeşte chestia asta. Nu e bună decât pentru sala de aşteptare. Se hotărî să anuleze abonamentul şi să comande ceva puţin mai picant. Ceva care să le crească tensiunea bătrâneilor plini de bani. Ciuguli o tartinuţă cu unt şi privi batjocoritor cravata soţului ei. Cu asta şi cu Judy arătând ca o reclamă la McDonald's, ziua începe cum nu se poate mai bine. Şi nu mai sunt decât (îşi plecă ochii spre ceasul de mână încrustat cu diamante) şase ore până la ora întâlnirii. Se auzi clopoţelul de la uşă.

— Cine naiba vine cu noaptea-n cap?

— Mă duc eu. Barbara ieşi fără grabă, şi se

---

[1] „Viaţa la ţară" – revistă cu mare răspândire în Anglia.

întoarse cu inspectorul-şef Barnaby.

— La ora asta? întrebă doctorul furios.

— Domnişoara Lessiter?

— Da? spuse Judy întorcându-se pe călcâie ca o şcolăriță. – Ce este?

— Vă rog, numai una sau două întrebări despre după-amiaza de ieri. Unde aţi fost...

— A venit aseară cineva să ne întrebe despre toate astea, mârâi Lessiter.

— E-n regulă, spuse Judy, nu mă deranjează să mai spun o dată. Am fost aici tot timpul. Am avut o după-amiază liberă. Iar prietenul meu Michael... Michael Lacey a fost tot aici. A făcut nişte schiţe preliminarii pentru o pictură pe care speră să o înceapă în curând.

— Puteţi să-mi spuneţi când aţi aranjat acest lucru?

— Păi... l-am sunat... Barbara Lessiter îşi ascunse un zâmbet cu mâna, însă cu destulă neglijenţă. – Dar, oricum, primul lucru pe care l-a spus a fost „Tocmai voiam să te sun". Privi spre cei doi care stăteau la masă. Părea în acelaşi timp arogantă şi vulnerabilă. – De ce e atât de important?

— Cineva a declarat că l-a văzut pe domnul Lacey intrând în casa familiei Rainbird în jurul orei patru după-amiaza.

— Nu! strigă Judy îngrozită. Nu este adevărat. Nu se poate. A fost cu mine. De ce dă toată lumea vina pe el? De ce vor să-i facă necazuri?

De data asta, Barbara nici măcar nu mai încercă să-şi ascundă zâmbetul. Judy se întoarse, arătând cu degetul către mama ei vitregă.

— Cu ea ar trebui să vorbiți! De ce nu-i puneți câteva întrebări?

— Mie? Mirată, amuzată.

— Întrebați-o unde-i e haina de vizon. Și de ce încearcă să facă rost de cinci mii de lire. Întrebați-o de ce o șantajează cineva!

Cu un strigăt de furie, Barbara Lessiter se ridică și zvârli cafeaua în fața fiicei vitrege. Judy țipă:

— Rochia mea... rochia mea! Doctorul Lessiter își prinse soția de mâini, ținându-i-le pe lângă corp. Judy fugi din încăpere. Tatăl ei se repezi după ea. Brusc eliberată, Barbara se aruncă în cel mai apropiat fotoliu. Urmă o tăcere lungă.

— Ei bine, doamnă Lessiter? întrebă Barnaby. De ce ați fost șantajată?

— Asta-i pur și simplu o prostie. Nici nu știu de unde a putut să-i vină vacii ăsteia nebune o asemenea idee.

— Poate că ar trebui să vă spun că am luat foarte multe dosare, copii de scrisori și documente din casa femeii moarte. De data asta tăcerea se prelungi. – Poate preferați să veniți la secție...

— Doamne ferește, nu. Așteptați... Se duse la un bufet, scoase o țigară dintr-un pachet și o aprinse cu degetele tremurând. – Am primit o scrisoare de la ea acum o săptămână.

— Semnată?

— Chiar așa. Prietena dumneavoastră Iris Rainbird. Pe oribila ei hârtie de scris liliachie, care miroase a flori moarte. Nu spunea decât că știe ce se întâmplă, iar dacă nu vreau ca soțul meu să afle toate detaliile picante, mă va costa cinci mii de lire. Mi-a lăsat o săptămână ca să

strâng banii, urmând să luăm din nou legătura.

— Şi ce voia de fapt?

— Eu şi David Whiteley.

— Înţeleg. Mintea lui Barnaby se întoarse pe urmele acestui caz. Ea ar fi putut fi femeia din pădure (alibi neverificat). Iar David Whiteley bărbatul (idem). La ora la care fusese ucisă domnişoara Simpson, ea umblase cu maşina pe undeva prin împrejurimi. Şi ar fi putut, cu oarecare greutate, să se strecoare şi prin fereastra cămării. Ezită, întrebându-se cum ar putea să formuleze mai delicat următoarea întrebare, când ea începu deja să răspundă.

— De obicei foloseam maşina lui. Întindeam scaunele. Îmi spunea unde anume lucrează. Mergeam acolo cu maşina mea, o ascundeam în spatele vreunui gard viu sau a unui pâlc de copaci, şi ne pierdeam prin natură câte o jumătate de oră.

Unu-zero pentru sergentul Troy, gândi Barnaby.

— Şi credeţi că unul dintre cei doi Rainbird v-a văzut?

— O, nu. Scutură din cap. Imposibil. Însă o dată... trebuia să ne întâlnim pe la ora trei, iar Henry îl ţinuse toată după-amiaza la birou. Iar când s-a făcut ora cinci, mi-am dat seama că trebuie să fie acasă şi m-am dus acolo cu maşina. Barnaby îşi aminti de caietul de notiţe. Doamna L a intrat cu maşina în garajul lui W. Şi steaua roşie.

— Era un lucru asupra căruia căzusem de acord să nu-l fac niciodată, pentru că era riscant, dar, vedeţi, nu mai puteam aştepta. Trebuia să-l am. Privi spre Barnaby cu un aer arogant.

- Presupun că vă şochează? Barnaby îi aruncă o privire blândă de reproş. - Şi n-a fost cuminte deloc. Nici nu m-a lăsat să cobor din maşină. Iar după aceea am urcat în casă şi am luat-o de la început.

Nu era nimic legat de iubire în această descriere. Nici măcar nu folosise eufemismul de consolare „a face dragoste". Iubirea, în felul în care înţelegea Barnaby cuvântul, probabil că nu intra deloc în această înţelegere. O întrebă dacă nu cumva petrecuseră puţin timp împreună ieri după-amiază.

— Ba da. Ne-am întâlnit pe la trei şi jumătate. Muta combina, aşa că nu avea Citroen-ul. Ne-am descurcat pe scaunul din faţă de la Honda mea. Cred că am stat împreună timp de aproape o oră.

— Ei bine, vă mulţumesc pentru aţi fost cooperantă, doamnă Lessiter. Barnaby se întoarse spre ieşire. - S-ar putea să am nevoie să mai vorbesc o dată cu dumneavoastră.

— Mă rog, ştiţi unde mă găsiţi. Se întoarse şi ea, apoi se opri, privind peste umăr. Soţul ei stătea în pragul uşii. Barnaby îi aruncă o privire în timp ce pleca. Pe chipul doctorului se luptau furia şi triumful.

După ce uşa se închise în urma inspectorului-şef, Trevor Lessiter spuse:

— În locul tău, n-aş mai fi atât de sigur.

— Cât ai auzit?

— Mai mult decât destul. Furia şi triumful se topiră într-o privire de intensă satisfacţie. Privi spre ea, cercetând-o atent şi preţăluitor. Începuse să coboare la micul dejun fără să se mai

fardeze - cum spunea ea, pictura de război. Ceea ce n-ar fi făcut niciodată la începutul mariajului. Şi începuse să-şi arate adevărata vârstă. N-ar mai găsi repede un fraier ca el. Dar poate că nu va avea nevoie. Dacă va fi cuminte. Şi dacă va asculta ce i se va spune. Avea prea mult timp liber, asta e problema ei. Prea mult timp şi prea mulţi bani. Pentru început ar putea să o facă să renunţe la banii de haine. Şi la maşină. Şi la doamna Holland. Curăţenia şi ordinea într-o casă aşa de mare, gătitul pentru trei persoane, grădinăritul şi alte treburi obişnuite ale unei soţii de doctor o vor ţine pe Barbara foarte ocupată. Iar noaptea ar avea şi alte îndatoriri. Şi îşi va lua măsuri să nu mai fie păcălit. Odată pe noapte în fiecare noapte şi chiar mai mult dacă are chef. Şi tot felul de mici variaţiuni pe care le aflase de la Casa Nova. Ar putea să înveţe toate chestiile astea doar pentru a continua relaţia. Bineînţeles că va continua să meargă la club (nu putea s-o dezamăgească pe Krystal), dar nu la fel de des. Când se gândea la banii pe care-i cheltuise acolo de-a lungul ultimilor ani în timp ce soţia lui fusese... Îşi aminti la timp că are tensiune şi încercă se calmeze. Da, curva asta are multe de plătit (pentru toate uşile încuiate, pentru toate migrenele, pentru toate observaţiile neplăcute), dar va plăti pentru tot, sau o va da pe uşă afară. Îşi aminti de vizuina ieftină şi lipsită de gust în care locuia atunci când se cunoscuseră. Chestia asta ar fi trebuit să-l facă atent în ceea ce o priveşte, încă de la început. Femeia asta ar face orice numai să nu eşueze din nou într-un asemenea loc. O să fie de acord să joace aşa cum o să-i

cânte el. Îşi imagina un viitor roz, plin de desfătări senzuale, şi începu să-i explice soţiei sale situaţia.

Barbara îl asculta zumzăind – ihîmm, ihîmm. Din când în când, doctorul se ridica pe călcâie, legănându-şi burta rotundă cu degetele lui groase. O să facă asta. O să facă cealaltă. O să fie o mamă iubitoare pentru încurcă-lume asta de Judy, butucănoasă şi cu ochii cruciş. Şi o să-i asculte şi o să aibă grijă de pacienţii lui păduchioşi când o să-nceapă să se văicărească. Şi o să gătească şi mese cu patru feluri.

Ea se gândea la banii de şantaj din geanta ei de la etaj. Patru mii. Şi încă nu-şi vânduse ceasul. Ar putea să strângă destui bani ca să dea avans pentru o casă. Dar ce fel de casă? O cocioabă dintr-un alt şir de cocioabe identice, cum e cea a părinţilor ei, în care probabil că încă mai locuiesc, dacă mai sunt în viaţă. Înapoi de unde a plecat. Şi cum va plăti dobânda? Ce fel de slujbă va mai reuşi să-şi găsească la vârsta ei? Bineînţeles că, dacă ai o proprietate, poţi închiria câte o cameră. Cu servicii suplimentare, dacă va fi nevoie. Dar dacă va trebui să-şi petreacă restul zilelor trudind între cearceafuri, de ce să nu o facă aici, în condiţii de confort? Poate oricând să stea pe spate şi să se gândească la Capri. Sau la Ibiza. Ori la Coasta de Azur.

Privi pe fereastră. La iarba verde şi dulce care scânteia sub jeturile hipnotice ale stropitoarelor. La copacii înfloriţi şi la terasa cu măsuţe cu umbrele şi cu jardiniere pline de flori. Apoi ochii ei rătăciră în jurul camerei. Mochetele chinezeşti groase şi canapelele pufoase, mesele de onix,

dalele ca o tablă de şah verde-aurie. Şi tot ce trebuia să facă era să se prefacă. Ar putea să se descurce cu toate astea. La urma urmei, asta făcuse toată viaţa.

Îşi privi soţul. Dădea din gură fără răgaz. Holbându-şi ochii de un verde leşios. Un rictus răutăcios îi strâmba gura. Va trebui să se descurce fără maşină. Trei maşini într-o casă, e ridicol. Doamna Holland va primi preaviz. Numărul de ore ale grădinarului va fi redus drastic. N-o să-i prindă rău Barbarei să afle cât de grea poate să fie o zi de muncă. Cât de grea e truda nopţii ce urmează. S-a terminat cu zilele de huzur. Ah – până aici i-a fost. Acum o să afle cine-i şeful. Ea păru să înţeleagă – cu un zâmbet blând pe figură, întinse o mână şi o lăsă uşurel pe braţul lui.

— Du-te-n mă-ta, Pookie, spuse ea.

Capitolul Unsprezece

Barnaby stătea în maşina Orion, pe Church Lane. Geamurile maşinii erau lăsate, iar soarele îi încălzea faţa. Gândea.

Aşa cum se aştepta, alibiul lui Lacey fusese confirmat. Omul nu era vinovat de uciderea doamnei Iris Rainbird. Cu toate astea, fugise din această cauză. De ce? Chiar intrase pur şi simplu în panică? Simţise o înscenare? Primele valuri ale unei plase aruncate în jurul lui de o mână necunoscută? Barnaby ştia că e cât se poate de posibil. Văzuse nu o dată oameni închişi din cauza unor provocări mult mai puţin importante. Lacey fugise ca din puşcă, dar Troy, care trebuise să se scoale de jos şi să se ia după el, îl prinsese

şi îl culcase la pământ după numai câteva zeci de metri.

Barnaby revăzu scena, insistând cu ochii minții asupra chipului lui Lacey. Mai întâi uimire. Apoi panică. Şi încă ceva. Se priviseră în ochi cu o clipă înainte să-l împingă pe Lacey pe bancheta din spate a maşinii, iar Barnaby sesizase un al treilea fel de emoție în ochii lui. Neaşteptată şi nelalocul ei. Ce să fi fost? Barnaby îşi dădu seama că transpirase în timp ce se străduia să-şi aducă aminte cu precizie cele câteva secunde, atât de fugare şi de vagi.

Apoi îşi aminti. A treia emoție era uşurarea. Şi, cu această nouă înțelegere în minte, revăzu scena pentru a doua oară. Lacey fugind; Lacey prins mult mai repede decât ar fi trebuit; Lacey uşurat. Şi când anume a început să fugă? Ei bine, nu atunci când ar fi fost de aşteptat, în momentul descoperirii cuțitului. Ci după câteva minute, atunci când Barnaby tocmai voia să se întoarcă în atelier. Asta trebuie să fie. Au găsit ceva la Holly Cottage. *Dar nu au găsit ceea ce se temea Lacey că vor găsi.*

Barnaby ieşi din maşină şi traversă strada. Avea gura uscată şi îşi simțea inima zbătându-i-se în piept. În timp ce mergea, îşi aminti atelierul. Curat. Profesional. Mese cu piedestal. Pensule şi culori. Nimic ieşit din comun, dar, în timp ce se grăbea pe drumul pietruit, era din ce în ce mai convins că percepția lui e corectă.

Holly Cottage, nemaifiind scăldată în soare, părea iarăşi rece şi cenuşie. Barnaby deschise uşa din față, strigând în susul scărilor:

— Domnişoară Lacey! Era destul de greu de

crezut ca ea să fi dormit acolo noaptea trecută, dar ținea, pentru orice eventualitate, să-și anunțe prezența, ca să n-o sperie.

Totul arăta exact la fel. Ridică toate borcanele, tuburile și cutiile – le deschise și le mirosi. Nu păreau să conțină nimic nelalocul lui. Pensulele nu erau decât pensule. O mulțime de cărticele și cataloage de artă într-un dulap din colțul încăperii. Le deschise și scuturâ foile. Nici o scrisoare incriminatoare nu căzu pe podea. Acolo mai era un borcan cu alcool incolor, unul murdar de vopsea și câteva cârpe, unele din ele curate și împăturite cu grijă, altele pătate și mototolite. Pe pervazul ferestrei nu era nimic. Barnaby își îndreptă atenția către picturi.

Nu știa sigur la ce să se aștepte. Iris Rainbird le numise urâte, lucruri violente. După ce îl cunoscuse ca om, Barnaby era conștient de faptul că această remarcă făcuse să-i încolțească în suflet o speranță lipsită de noblețe, aceea că Lacey ar fi lipsit de talent. O speranță zdrobită acum cu brutalitate.

Prima pânză pe care puse mâna era portretul lui Dennis Rainbird, și era de-a dreptul uluitor. Vopseaua strălucea de parcă ar fi fost proaspătă. O combinație de gri și galben ocru îi aminti lui Barnaby de o grămadă de lut proaspăt săpat. Din apropiere, pictura părea neterminată, aproape de faza brută, dar odată pusă pe pervaz și privită de la câțiva metri distanță, căpăta dintr-o dată viață, o viață complicată. Dennis purta o cămașă deschisă la gât, al cărei contur, la fel ca al mâinilor, era nedefinit, pălind și pierzându-se într-un fundal umbros. Oasele de la baza gâtului

se zăreau prin pielea fină, clare şi fragile, precum cele ale unei păsărele. Planurile feţei erau trasate din straturi groase de culoare galbenă, care reuşeau în mod miraculos să sugereze subtilul ţesut viu al cărnii adevărate, cu toate tendinţele şi secretele sale. Gura era foarte strâns controlată, iar privirea întoarsă spre interior, reflectând gândurile celui care poza. Ochii lui trădau singurătatea şi durerea. Pictorul înţelesese şi pusese pe pânză mult mai mult decât aparenţa fizică a lui Dennis Rainbird. Dezvăluise inima ascunsă a acestui om. Nu-i de mirare că mama lui urâse acest tablou. Un alt portret. O femeie în vârstă cu un buchet de violete. Ochii ei erau adânciţi în faţa uscată şi pământie. Figura ei avea toată gravitatea bătrâneţii, dar buzele zâmbeau cu frivolitate şi graţie tinerească. Violetele aveau un fel de brumă argintie acolo unde încă mai rămăseseră picuri de rouă. Mai erau câteva picturi abstracte şi câteva peisaje, iar Barnaby simţi, împotriva voinţei lui, un val de admiraţie în timp ce întorcea picturile. La ce avea el în cap, nu-i de mirare că Lacey nu dădea doi bani pe cei din jurul lui.

Lanuri de porumb cu maci, un mal acoperit cu flori de câmp, două peisaje care ar fi putut fi pictate în grădină la domnişoara Simpson. Toate la milioane de kilometri distanţă de naturalismul grijuliu şi discret urmărit de clubul de artă pe care îl frecventa Barnaby. Aici erau ceruri de bronz arcuite peste plaje nesfârşite de nisip aproape lipsite de culoare, clădiri strălucind în arşiţa zilei; grădini înghiţite de plante şi de flori pline de viaţă, totul scăldat într-o lumină aurie.

Le rezemă de lambriu, iar soarele părea să se scurgă din aceste pânze, formând băltoace lucioase pe podeaua de lemn.

Picturile abstracte erau foarte mari şi simple. Straturi groase de vopsea albă şi, într-un colţ, o stea în implozie. Inele galactice dintr-o culoare din ce în ce mai închisă se contractau într-un miez de flăcări negre ca smoala. Lângă picturile abstracte era o mapă. Barnaby o deschise şi trase afară un teanc de desene. Schiţe pentru Judy Lessiter, făcute la repezeală, dar pline de însufleţire. Vederea acestora îl readuse pe Barnaby în prezent şi la motivul prezenţei sale aici.

Privi din nou la toate picturile. Părea să nu existe nimic revelator în ceea ce le priveşte. Nimic care să indice de ce trebuiau să fie ferecate în spatele unei uşi închise. Dându-se câţiva paşi înapoi, se lovi de şevalet. Se aplecă într-o parte, iar cămaşa veche cu care era acoperit căzu. Barnaby îndreptă şevaletul şi puse la loc cămaşa, care luă forma unui pătrat susţinut de cele două bare transversale. Dar era o formă diferită de cea pe care o văzuse ieri. Nu la fel de masivă. Era cât se poate de sigur că ieri fusese o pânză mai mare pe acel şevalet. Ceea ce însemna că, între timp, cineva intrase în vilă şi o luase.

— Adu-l pe Lacey aici.

— *Da, să trăiţi,* strigă sergentul Troy aplecându-se, ieşind în pas vioi şi tropăind spre demisol. – Vino-ncoa', tu de colo! Descuie uşa celulei şi făcu semn cu degetul în direcţia lui Lacey. – Mişcă-ţi fundul. Inspectorul-şef vrea să-ţi vorbească. Îl privi pe deţinut în timp ce îşi

lua haina. - Nu te deranja cu haina, că nu pleci.

Michael Lacey îl ignoră şi se repezi pe trepte. Troy îl prinse şi încercă să-şi recâştige poziţia dominantă. Poliţista Brierley îi spusese ce se întâmplase în timpul nopţii, dar până acum nu aflase despre alibiul lui Lacey, şi era plin de încredere în sine. Păzeşte-l bine şi gata.

Deţinutul se aşeză fără să fie invitat în faţa biroului lui Barnaby şi privi în jur cu interes la echipament şi la felul în care se desfăşura activitatea. La mulţimea de telefoane, roţi cu cartoane şi ecrane de televizor.

— Deci de aici se învârte totul. Foarte impresionant. Îi aruncă lui Barnaby un zâmbet încrezut şi diabolic. La noapte voi dormi mai cu plăcere în patul meu. Presupun că acolo urmează să dorm?

— Ei bine, domnule Lacey, alibiul dumneavoastră a fost confirmat cu certitudine.

Omul se ridică.

— Deci sunt liber să plec?

— Doar o clipă. Lacey se aşeză din nou. - Dimineaţă m-am întors la vilă să continui cercetările. Nici o reacţie. Nici teamă. Nici panică. Nici măcar nervozitate. Ştie, fire-ar să fie, gândi Barnaby. - Cred că, atunci când aţi fost reţinut, pe şevaletul din atelierul dumneavoastră era o pânză mult mai mare, acoperită cu o bucată de stofă.

— Mă îndoiesc. Tocmai am început un portret pentru Judy Lessiter, după cum bine ştiţi. Nu lucrez niciodată la două lucruri în acelaşi timp.

— Oricum, asta a fost impresia mea.

— Atunci impresia dumneavoastră a fost

greşită, domnule inspector-şef. V-a plăcut ce aţi văzut pe-acolo? Ce credeţi despre toate acele lucrări? Apoi, înainte ca Barnaby să poată răspunde, continuă: - Pot să vă spun eu? Nu ştiţi nimic despre artă, dar ştiţi ce vă place.

Simţindu-se împuns de această presupunere condescendentă, conform căreia el nu e nimic altceva decât un filistin diletant şi necioplit, Barnaby ripostă:

— Dimpotrivă. Ştiu chiar foarte multe despre artă şi cred că aveţi un talent remarcabil.

Îl privea pe Lacey în timp ce vorbea. Observând cum i se schimbă chipul. Şi cum se stinge orice urmă de ţâfnă şi îngâmfare. O expresie de plăcere extrem de intensă i se răspândi pe figură.

— Da, am talent, nu-i aşa? spuse Michael. Dar nu era nici un pic de aroganţă în vocea lui. Era doar fericire, tivită cu cel mai pur fir de incertitudine.

— Aveţi o tehnică foarte sigură. Aţi urmat o şcoală de artă sau o facultate?

— Cum? Scoase un hohot de râs. - Doar un semestru... şi mi-a fost de-ajuns. Adunături de onanişti pretenţioşi. Nu există decât o singură metodă de învăţare, aceea de a sta la picioarele marilor maeştri. Sinceritatea din vocea lui goli fraza de orice urmă de pretenţie. - Trebuie să merg la Prado. La Uffizi. La Viena şi la Paris, la Roma şi la New York. Şi să învăţ meserie. Urmă o pauză lungă, după care spuse: S-a întâmplat ceva, inspectore? Păreţi cumva... mă rog... cam iritat. Apoi, pentru că Barnaby tot nu răspundea, se ridică. - Deci... este în regulă dacă plec acum?

— Cum? Ah - spuse Barnaby ridicându-se

– da... puteți pleca.

Michael Lacey porni agale spre ușă, spunându-i sergentului Troy:

— Scuzați. Adăugă: Ar cam trebui să-ți ții gura închisă, sergent. Nu de alta, dar s-ar putea să prinzi vreo muscă.

Troy își strânse fălcile și privi spre ușa care se închidea.

— De ce naiba îl lăsați să plece, domnule?

— A fost toată după-amiaza de ieri cu domnișoara Lessiter.

— Dar...doamna Quine l-a văzut.

— A văzut pe cineva, nu mă îndoiesc. Cineva care purta niște haine și o șapcă foarte asemănătoare cu cele ale lui Lacey. Iată care-i problema, murmură Barnaby, dacă ucigașul dorea atât de mult să-l incrimineze pe Lacey, de ce nu a făcut-o până la capăt, ducând și hainele la vilă? Troy, înțelegând că această întrebare era autoadresată, rămase tăcut. – Mă rog, nu pot fi prea departe. Oricine ar fi fost, a fost presat de timp. Cu puțin noroc, căutarea le va scoate la iveală chiar astăzi. Mă duc chiar acum la doctorul legist să văd care sunt noutățile. Mă întorc în zece minute. Alege o mașină, dacă ești drăguț. Și ia-ți găletușa și lopățica. Troy deschise iarăși gura. Barnaby se întoarse din pragul ușii, zâmbind cu asprime. – Mergem pe litoral.

Capitolul Doisprezece

La Tunbridge Wells, Troy o luă pe autostrada A21 (Hastings and Saint Leonards) și redeschise conversația care fusese temporar abandonată în

timp ce făcuse ocoluri cu care nu era obişnuit şi fusese atent la semne de circulaţie. El şi Barnaby discutaseră ultimul raport de analize de la departamentul de medicină legală.

— Dar dacă aceste... filamente... aceste bucăţi de nylon erau sub unghiile ei, oare nu înseamnă că trebuie să fi zgâriat faţa criminalului?

— Nu neapărat. Dacă tragi o pereche de colanţi peste cap, numai o mică parte din ei va acoperi faţa. Asta înseamnă că restul colantului atârnă. Se poate să se fi agăţat de el. Se lăsă pe spate şi închise ochii, imaginându-şi – nu pentru prima oară – teribilul moment când vizitatorul doamnei Rainbird plecase din salonaş, cerând probabil voie să meargă la toaletă, pentru a reveni după câteva clipe, cu chipul de nerecunoscut şi mânuind un cuţit ascuţit. Faptul că acum ştia al cui era chipul adăuga un plus de oroare acestei scene. Troy mută discuţia la băltoaca pe care o văzuseră în şopronul din grădină.

— Trebuie să fi fost preşul, domnule... firele negre şi verzi care s-au găsit.

— Aproape sigur.

— Să presupun că ala care-o fi fost s-a gândit că dacă-l aruncă în apă era mai sigur decât să-l ardă? Mai puţin bătător la ochi.

— Aşa cred. Am senzaţia că l-a aruncat în iazul din pădure, în apropierea vilei. Şi că hainele ar putea fi tot acolo.

— Şi că unul dintre cei doi Rainbird a aflat de el şi a încercat să mai stoarcă nişte bani?

— Cred că da. Şi-au greşit clientul, bineînţeles. Viteza şi eficienţa cu care a fost mătrăşită

domnişoara Simpson ar fi trebuit să le dea de gândit. "Crima odată făptuită", Troy.

— Asta-i tot de Jane Austen, domnule? întrebă sergentul, gonind prin Lamberhurst. Nu poate fi prea departe. Preşul trebuie să fi cântărit destul de mult, era greu de cărat.

— Da. Cred că au avut un sac de plastic, probabil unul pentru coşul de gunoi. Iar hainele au ajuns tot acolo.

— Puțin cam prea riscant. În plină zi şi aşa mai departe.

— Ah – dar acum sunt cuprinşi de panică. Lucrurile încep să meargă rău pentru ei, Troy. Timpul trece... timpul trece repede. Cu coada ochiului îl văzu pe sergentul Troy întorcând capul.

— Cum... ? Vreți să spuneți că ştiți cine a comis crimele?

— O, da.

— Cum.. ambele?

— Toate trei.

— Dar.. nu înțeleg...

— Fii atent la drum, omule!

— Îmi pare rău, domnule. Troy privi atent drumul câteva clipe, apoi continuă: – Cu siguranță că Phyllis Cadell a ucis-o pe doamna Trace.

— Cred că nu.

— Dar... a mărturisit. Doamne – ba chiar şi-a luat singură zilele.

Barnaby nu răspunse. Tăcerea lui dură până când intrară în Saint Leonards. Când se apropiau de mare, îi ceru sergentului să oprească şi îl întrebă de drumul spre De Montfort Close pe un domn în vârstă împodobit din belşug cu mustăți

de culoarea sării grunjoase. Troy urmă direcția arătată și trase lângă Sea Breeze, o vilă albă cu o grădină îngrijită, greu de deosebit de alte mii asemenea ei. Barnaby se ridică, dar, când Troy vru să se ia după el, îl opri.

— N-o să aveți nevoie de mine, domnule? Pentru declarație?

— Mă-ndoiesc. E doar o chestie secundară. Te chem dacă am nevoie.

Rămas singur, sergentul începu să învârtească în minte observațiile criptice ale lui Barnaby. Nu aveau nici un sens din punctul lui de vedere. Absolut nici un sens. Trebuie să fi fost Lacey. Lessiter – fata – îl acoperea. Era ușor de văzut că e nebună după el. În loc să-l lase pe Lacey să plece, Barnaby ar fi trebuit să o aresteze și pe ea pentru complicitate. Asta ar fi făcut el, Troy. Fiindcă, cine naiba altcineva ar fi putut să fie? Dennis era plecat la muncă, Lessiter se cotăia la Casa Nova, doamna L și David Whiteley idem în Honda ei, Katherine era cu Henry. Iar dacă aceeași persoană a comis ambele crime, asta o excludea pe Phyllis Cadell, care nu putea să fi fost femeia din pădure și nu avea nici un motiv să o curețe pe domnișoara Simpson. Și în orice caz (aici Troy era înclinat să fie de acord cu Barnaby), faptul că a negat are valoare de adevăr. La urma urmei, dacă mărturisești o crimă, nu prea mai are rost să minți pentru a acoperi o a doua.

Și ea trebuie să o fi omorât pe Bella Trace. Troy se strădui să-și aducă aminte de articolul din ziar. Nimeni dintre cei prezenți la vânătoare n-ar fi putut să tragă, se spunea clar în anchetă.

Katherine era acasă, făcând sandviciuri, aşa că Phyllis Cadell era singură – Ia stai! Gândurile lui Troy roiau nebuneşte în toate direcţiile, ca furnicile speriate. Unul dintre suspecţi nu dăduse încă explicaţii pentru ziua respectivă. *Unde fusese Barbara Lessiter?* Nu printre vânători (frumos ar mai fi arătat), deci nu avea un alibi bine definit. *Ea* ar fi putut-o ucide pe domnişoara Simpson. Şi pe doamna Rainbird. Nu dăduse ore prea exacte în privinţa timpului petrecut în maşină cu Whiteley. Iar menţinerea secretului legăturii lor era un motiv destul de puternic în ambele cazuri. Dar Bella Trace, pentru numele Domnului? Care-i rostul acestei crime? Pe de altă parte, de ce ar fi mărturisit Phyllis Cadell un lucru pe care nu l-a făcut? Nu avea nici un sens.

Troy stătea şi scrâşnea din dinţi. Fusese alături de Barnaby pe parcursul întregului caz. Auzise toate interviurile, avusese acces la toate rezultatele analizelor medicilor legişti. Tot ce văzuse şi ştia Barnaby, văzuse şi ştia şi el, Troy. Şi îl înfuria faptul că şeful spunea cu atâta uşurinţă că a tras concluziile. Troy izbi cu pumnul în bord şi gemu de durere. În ce punct rătăcise drumul? Oare privea lucrurile dintr-un unghi complet greşit? Asta trebuie să fie. Să stăm strâmb şi să judecăm drept – un nou punct de vedere. Va face respiraţie chinezească, îşi va recăpăta calmul şi o va lua de la capăt.

Barnaby stătea chiar pe centrul scării lustruite de culoare roşu-cardinal; săltă coada ciocănelului în formă de sirenă şi o lăsă să cadă. O doamnă în vârstă deschise uşa. Se uită la el, apoi peste umărul lui, la maşină, şi din nou la faţa lui.

Părea nespus de tristă şi foarte obosită. Barnaby spuse:

— Doamna Sharpe?

— Intraţi, spuse ea, întorcându-şi faţa. – Vă aşteptam.

CONCLUZIA

Capitolul Unu

În timp ce maşina gonea de-a lungul străzilor cu case în culori palide şi rafinate şi apoi pe drumul de ţară din Sussex, Barnaby revăzu cazul pe care, în mintea lui, îl numea cazul Simpson, deşi mai muriseră şi alţii, în afară de bătrâna domnişoară. Ajunsese la o soluţie care ştia că trebuie să fie cea adevărată, iar jocul de puzzle era complet, cu excepţia unui singur fragment. Revăzu scena cu pricina. Amintirea era atât de vie - aproape cuvânt cu cuvânt. Problema cu acest mic fragment era că anula toate concluziile sale. Cu toate astea, nu putea să ignore scena sau să se prefacă că nu avusese loc niciodată. Trebuia să se potrivească într-un fel.

Troy încetini puţin atunci când reveniră în Tunbridge Wells. Tipul conduce cu adevărat bine, gândi Barnaby. Cu toate muştruluielile ocazionale legate de stilul mai mult decât exuberant şi de îndrăzneţ al sergentului său, Barnaby îi recunoştea lui Troy îndemânarea şi simţul drumului. Observa cât de des controla partea din spate a drumului - de la oglindă la drum, de la drum la oglindă, de la oglindă la...

— Asta e!

— Domnule? Ochii lui Troy alunecară, pentru o fracţiune de secundă, asupra şefului său. Barnaby nu răspunse. Troy, pe care respiraţia chinezească nu-l relaxase, nu insistă. Era hotărât

să nu-i dea diavolului bătrân satisfacția de a reacționa făcând ochii mari și punând cu nerăbdare tot felul de întrebări. Fără îndoială că totul va fi dezvăluit atunci când va crede el de cuviință. Până atunci, gândi Troy, deducțiile lui strălucite pot să fiarbă în suc propriu. - Mergem direct la Causton?

— Nu, răspunse Barnaby. M-am trezit de la cinci și jumătate și sunt mort de foame. Oprim la Reading pentru prânz. Nu-i nici o grabă.

Va ține minte aceste cuvinte multă vreme de atunci încolo. Dar nu avea de unde să știe că, în orașul pe care tocmai îl lăsase în urmă, o doamnă în vârstă ridica un telefon și, cu șiroaie de lacrimi pe obraji, forma un număr din Badger's Drift.

Cortul era mare cât un zeppelin. Se umfla și fâlfâia în timp ce o jumătate de duzină de oameni se străduiau cu cuie și ciocane să-l priponească. Două duzini de lăzi de șampanie și douăsprezece mese cu postament stăteau în apropiere, împreună cu un munte de scaune puse unul peste altul, care se clătinau. Sub pânza cortului, iarba de pe pajiștea aristocratică, bine îngrijită, strivită de tălpi grele, emana deja o mireasmă dulce și fierbinte, un parfum de ceai, de fân dulce și pâine proaspăt tăiată.

În timp ce Barnaby cobora pe scările terasei, îl văzu pe Henry Trace umblând cu căruciorul printre florari și ospătari, dând din cap, zâmbind, făcând semn cu degetul, aflându-se în treabă. Fericirea lui era atât de intensă că părea tangibilă, chiar și de la câțiva metri distanță. Barnaby

se uită după Katherine Lacey.

— O, domnule inspector-şef! Henry se propulsă cu îndemânare peste dalele de piatră. – Ce drăguţ din partea dumneavoastră. Aţi venit să ne uraţi noroc? Faţa lui păli când zări chipul poliţistului. Opri căruciorul la câţiva paşi de el, ca şi cum această distanţă dintre ei ar fi putut să atenueze cumva veştile rele aduse de Barnaby.

— Îmi pare foarte rău, domnule Trace, dar am veşti proaste.

— E vorba de Phyllis? Am aflat deja... m-au sunat. Mă tem că părem cam nesimţiţi, dar pregătirile de nuntă erau deja foarte avansate – spuse el arătând spre pajişte – aşa că am hotărât... Îi slăbi vocea. Urmă o pauză lungă, timp în care Henry privi către cei doi poliţişti, cu ochii din ce în ce mai plini de spaimă.

Barnaby vorbi timp de câteva clipe, cu blândeţe, ştiind că nu are cum să îndulcească vorbele crude. Troy, care sperase dintotdeauna că într-o bună zi se va bucura să vadă un membru al clasei avute ajungând să fie pedepsit în urma unei anchete făcute de el, se trezi deodată că nu e în stare să se uite la nefericitul chircit de durere din scaunul cu rotile.

— Aveţi idee pe unde umblă domnişoara Lacey? Barnaby aşteptă, repetă întrebarea şi aşteptă din nou. Tocmai voia să întrebe a treia oară, când Henry Trace spuse:

— S-a dus la vilă... Vocea lui era de nerecunoscut. – A sunat cineva...

— Cum!?! A spus cine era?

— Nu. Eu am răspuns... era o femeie ... cam necăjită, cred. Părea foarte bătrână.

— Iisuse! Nici nu terminase Henry de vorbit, că Barnaby o şi luase la picior. Troy fugi după el. – Lasă maşina... repede, prin crâng.

Tăiară drumul prin grădina vilei Tranquillada, pe lângă poliţistul speriat, şi trecură prin gardul viu spre crâng. Barnaby dădea grăbit deoparte ramurile de alun, croindu-şi drum de-a dreptul printre tufişuri. Fugea ca vântul, strivind crenguţe şi tot felul de plante în fuga lui sălbatică. Troy îl auzi murmurând, „Prost afurisit ce eşti ... *afurisit afurisit afurisit*" şi, fără să înţeleagă despre cine vorbeşte, simţi că-l copleşeşte senzaţia de urgenţă pe care o trezea fuga disperată a inspectorului.

Întors pe terasă, Henry Trace stătea prăbuşit în fotoliu. Forfota continua neabătută în jurul lui. Sosiseră nişte cutii de pahare de şampanie şi un coş cu feţe de masă şi şerveţele. O fată frumoasă într-o salopetă roz prindea garoafe albe pe un fir arcuit deasupra uşii. Cânta. Henry închise ochii, făcându-şi curaj pentru noul val de chinuri ce venea pe tăcute şi se repezea asupra lui, cu răutate şi cruzime.

— Mă scuzaţi, domnule...? Pauză. – Domnule?

— Da?

— Tocmai făceam cununa de garofiţe. Mă gândeam că ar arăta mai bine împletită în jurul balustradelor şi apoi revărsându-se pe trepte...?

El privi spre ea, apoi către cortul care acum era decorat vesel cu steguleţe. Oamenii se grăbeau, strigându-se unul pe altul. Muntele de scaune fusese demontat şi cărat în cort. Trebuia să facă ceva să oprească toată agitaţia. Cu toate

că se ruga să fie vorba de o greşeală, ştia că nu este aşa. Tot ce îi spusese Barnaby se potrivea. Totul trebuie să fie adevărat. Dar ce-ar putea să-i spună fetei? Privi spre faţa ei blândă şi zâmbitoare.

— Da, spuse el, întorcând căruciorul spre casă, ar fi bine să se reverse pe trepte.

Capitolul Doi

— Tu te duci la bucătărie, strigă Barnaby, eu mă duc sus.

Toate cele trei dormitoare erau goale şi arătau exact ca înainte: pătuţul de o singură persoană, cu aşternutul bine întins, patul dublu răvăşit. Barnaby controlă garderoba şi tocmai deschidea un scrin cu haine, când îl auzi pe Troy strigând. Zbură pe scări în jos şi îl găsi pe sergent stând în atelier în faţa şevaletului. Arăta complet stupefiat.

— Dar... căscă el gura către Barnaby, ... cine este?

Barnaby aruncă o privire spre pânză. Pe marginea şevaletului se odihnea un plic – „Pentru cei cărora le va păsa". Îl smulse şi ieşi repede din cameră. Troy, cu faţa roşie ca racul, îl urmă.

La jumătatea drumului, Barnaby sfâşie plicul, uitându-se la repezeală peste pagini. Apoi se repezi în bucătărie. Toată masa era presărată cu frunzuliţe care semănau foarte mult cu pătrunjelul. Iar în aer era un miros de mucegai. Sau de şoarece. Troy stătea în picioare, privind cu ezitare spre şeful lui, care părea lovit cu leuca. Se aşezase şi îşi scutura capul dintr-o parte în alta, de parcă ar fi vrut să scape de gânduri chinui-

toare sau de înțepăturile unei muște. Apoi se ridică și privi uluit în jurul lui. Îndesă scrisoarea în buzunar și ieși repede din încăpere. Nu-i spuse nimic tovarășului său. Troy simți că Barnaby uitase de-a dreptul că mai e și el acolo. Cu toate astea, îl urmă în timp ce se repezea pe cealaltă parte a casei, adâncindu-se în pădure. Troy, conștientizând cu neplăcere efectul pe care pictura îl avusese asupra lui Barnaby, îl urmă împleticindu-se.

Barnaby se învârti și se întoarse, porni din nou și iarăși se întoarse. Prea târziu, prea târziu, asta era tot ce putea să gândească în timp ce se tot învârtea în cerc, în timp ce secundele neiertătoare îi fugeau printre degete ca nisipul. Imaginile din mintea sa: un ecran de televizor cu un pătrat inserat care număra fracțiunile de secundă aproape mai repede decât putea vedea cu ochii și o voce nazală numărând: „Cinci. Patru. Trei. Doi. Unu. Zero." O clepsidră, cu ultimele fire de nisip scurgându-se. Și, mai presus de toate, el și Troy pierzând timpul la Copper Kettle. Un antreu, un fel principal. Brânză și biscuiți și o budincă. Cafea. Încă una, domnule? De ce nu? Nu-i nici o grabă. Avem tot timpul din lume.

Unde dracu' e locul? Încercă să-și amintească dacă e ceva special legat de el. Vreun semn. Numai orhideea fantomă de la care a început totul și bățul cu steguleț roșu, care fusese scos acum câteva zile. Așa că nu mai era nimic...

Doamne – mai văzuse ciupercile astea râioase pe trunchiul ăsta de copac. Pe dracu', umblă în cerc. Se opri, dându-și seama vag că Troy se oprise lângă el. Abia acum deveni conștient de

faptul că fiecare bătaie a inimii îi provoacă o durere foarte intensă. Şi că haina îi e leoarcă de sudoare şi plină de mărăcini, iar pielea de pe faţă la fel. Şi că deschisese larg gura, trăgând aer ca un înecat. Rămase în picioare nemişcat, vrând să gândească liniştit şi calm.

Şi atunci văzu florile de spânz. Şi îşi dădu seama de ce îi erau cunoscute ciupercile. La câţiva paşi de aici erau crengile acelea care se împleteau strâns, formând un paravan. Merse de-a lungul acestui zid, cu paşi neauziţi pe stratul gros de frunze uscate şi pământ, până când ajunse la capăt.

Avea în faţă o vâlcea. O mică întindere de iarbă strivită; clopoţeii şi ferigile erau culcate la pământ. Katherine Lacey zăcea în braţele iubitului ei. Stăteau inimă lângă inimă, ca pentru a se consola unul pe celălalt, precum copiii rătăciţi prin pădurea sălbatică. Se vedea un singur pahar, la câţiva centimetri de mâna ei lipsită de viaţă. Purta rochia de mireasă, pliuri apretate de mătase de culoarea fildeşului şi voalul fixat cu un cerc de flori de câmp. Voalul, brodat cu bogăţie şi încrustat cu perle mici şi cu diamante, se revărsase dincolo de corpul ei, un lac luminos, plin de sclipiri, în întunericul din jur. Frumuseţea ei copleşitoare nu dispăruse după moarte. În timp ce Barnaby, incapabil să scoată o vorbă, stătea tăcut deoparte, o frunză mare purtată de vânt se aşează pe faţa ei, strălucind pe pielea ca de ceară şi acoperindu-i ochii lipsiţi de vedere.

— A fost foarte frumos din partea dumneavoastră că ați venit să mă vedeți, domnule inspector-șef.

Barnaby stătea sprijinit în fotoliul larg, cu o bucată mare de prăjitură de prune și cu o porție dublă de whisky Teachers în dreptul cotului.

— Deloc, domnișoară Bellringer. Dacă nu ați fi fost dumneavoastră – așa cum ați remarcat, după câte îmi amintesc, aproape imediat după începerea cercetărilor – nu aș fi avut nici un caz.

— Am suspectat-o dintotdeauna pe domnișoara Lacey, să știți.

— Da, spuse Barnaby dând din cap, unii oameni sunt înclinați să respingă soluția cea mai evidentă. Care este atât de des soluția corectă.

— Și bineînțeles că, odată ce v-ați dat seama că nu lucra singură...

— Exact. A devenit clar felul în care au putut fi comise toate cele trei crime.

— Mă simt atât de tristă pentru Phyllis Cadell. Ce lucru îngrozitor. Dar încă nu înțeleg toate ramificațiile. De ce naiba a mărturisit un lucru pe care nu l-a făcut?

— E o complicație întreagă. Barnaby luă o înghițitură de Teachers. – Și ar trebui să mă întorc cu câțiva ani în urmă pentru a începe explicația. Înapoi la copilăria celor doi Lacey, de fapt. Vi-o amintiți pe doamna Sharpe?

— Dădaca? Da, cum să nu. Biata femeie. Cred că i-au făcut zile fripte.

— Așa mi-a spus doamna Rainbird. Se pare

că, atunci când erau mici, cei doi erau de nedespărțit, punând tot timpul ceva la cale, făcând planuri, luându-și apărarea și acoperindu-se întotdeauna unul pe altul, iar după ce au crescut, totul s-a schimbat. Numai certuri, care au ajuns atât de insuportabile, încât, imediat ce au crescut destul de mult ca să se descurce singuri, bătrâna dădacă Sharpe a plecat să-și caute puțină pace și liniște la malul mării. Am acceptat această poveste așa cum am auzit-o, pentru că nu aveam nici un motiv să mă îndoiesc de ea. Iar comportamentul fraților Lacey trebuie să o fi sâcâit grozav. Am auzit chiar eu o ceartă destul de urâtă între ei. Dar conversația cu doamna Sharpe mi-a dat o imagine complet diferită.

Luă o mușcătură din excelenta prăjitură de prune, consistentă și plină de fructe, și o înghiți-tură de Teachers. În mintea lui, se vedea din nou stând pe sofaua tare, deasupra căreia era risipită o adevărată constelație de fotografii zâmbitoare ale familiei Lacey. Doamna Lacey fetiță și apoi tânără, fotografii de nuntă, poze de la botez. Copiii crescând, atât de asemănători și de atenți; întotdeauna aproape unul de altul.

— Ea era cea puternică, spusese doamna Sharpe. Semăna cu tatăl ei.

— Nu era un om prea cumsecade, după câte înțeleg?

— Era un netrebnic! Fața slabă a doamnei Sharpe se înroșise. – Nu cred în chestia asta modernă că trebuie să înțelegi ce-i face pe oameni să facă prostii. Sunt unii oameni care se nasc pur și simplu răi și netrebnici, iar el era

unul dintre ei. I-a rupt inima bietei mele fete şi a făcut-o să se omoare. Şi ea era atât de drăgălaşă... atât de blândă. Iar cealaltă femeie... se presupune că a întâlnit-o după ce a murit Madelaine pe şmechera aia cu care a plecat din ţară. Ei bine, eu nu am crezut niciodată aşa ceva, şi nici nu voi crede vreodată. Se înhăitase cu ea încă de la început, aşa cred eu.

— Deci băiatul semăna mai mult cu maică-sa?

— O adora. Mi-a părut tare rău de el. A încercat să fie curajos... să o apere, dar nu era pe măsura lui taică-său. Gerald era un om foarte violent... odată a aruncat cu o bucată de fier spre Madelaine, iar Michael a sărit între ei şi l-a primit în plină figură. De acolo are semnul ăla, după cum bine ştiţi.

Barnaby clătinase din cap.

— Nu ştiam.

— Dar Katherine era totul pentru tatăl ei. Şi a plecat şi a lăsat-o fără ca măcar să se uite în urmă. Pe un om mai slab acest lucru l-ar fi rănit pentru totdeauna, dar ea.. ei bine... ea era aşchie din trunchiul bătrânului. La suprafaţă nu prea părea să-i semene. El era sclipitor, făcea pe interesantul... ea era mai mult întoarsă către sine, dar în adâncul sufletelor lor întunecate erau leiţi. Firi aprige şi voinţă de fier. Iar el, bietul băiat, după moartea mamei, s-a agăţat de ea cu disperare. N-ai fi spus niciodată că el era cel mai mare. Ea era mamă, tată, soră, era totul pentru el. Uneori mă întrebam la ce bun mai stau acolo, în afară de faptul că trebuia să stea cineva cu ei până la o anumită vârstă.

Michael a început să picteze pe la paispre-

zece ani. Să picteze serios, adică. Dintotdeauna fusese bun la desen în timpul şcolii şi insistau să-l trimită la colegiu. A mers puţin, apoi a renunţat. A zis că sunt o adunătură de tâmpiţi. Iar Katherine l-a încurajat. Îi spunea că ar fi mai bine să călătorească prin Europa, să meargă prin galerii, muzee şi alte asemenea locuri. Aşa fac toţi pictorii, spunea ea. Oricum, aşa au mers lucrurile până când Katherine a împlinit şaptesprezece ani. Michael sărbătorise optsprezece ani cu câteva luni înainte, şi de-atunci au început certurile. Certuri de adolescenţi, după câte am văzut eu. Dădeau tot timpul vina unul pe altul, în fiecare zi se luau la harţă. Ea ţipa la el, el o zbughea de acasă. Şi cu toate astea, domnule inspector – se aplecase înainte iar vocea îi scăzuse până la şoaptă – de fiecare dată când se întâmpla asta, simţeam că e ceva în neregulă. Simţeam curenţii subterani ai sentimentelor lor unul pentru altul la fel de puternici ca întotdeauna. Certurile păreau... oarecum forţate... nefireşti.

Apoi, într-o noapte, nu puteam să dorm. Timp de câteva ore, m-am tot sucit şi m-am învârtit în aşternut până când, pe la ora trei, n-am mai rezistat şi m-am hotărât să merg la parter şi să fac un ceai. Treceam pe lângă uşa camerei în care dormea Katherine când am auzit nişte sunete... ca nişte ţipete. Am crezut că are un coşmar, aşa că am deschis uşa şi... m-am uitat înăuntru. Faţa femeii începuse să ardă la amintirea a ce văzuse; şi-o acoperise cu palmele. – Nu mai puteam să stau după chestia asta. Drept scuză pentru cei din familia Trace, am spus că aceşti copii – încă mă mai gândesc la ei

în acest fel, înțelegeți – sunt prea dificili pentru mine și că vreau să ies la pensie. Sora mea murise cu câteva luni înainte și-mi lăsase căsuța asta. Ultimele mele săptămâni la vilă au fost de asemenea diferite. Nu mai era nevoie să însceneze certuri ca să mă păcălească. Nici măcar nu se mai osteneau să ascundă ce simțeau. Nici măcar nu păreau să creadă că fac ceva rău. Vedeți, pentru ei era ceva cât se poate de firesc... o simplă continuare a dragostei strânse dintre ei. Nu înțelegeau de ce trebuie să plec. De ce nu mă bucur de fericirea lor. Am încercat de câteva ori să iau în considerație posibilitatea de a rămâne... într-un fel, încă mai erau copiii mei, și îi promisesem mamei lor că voi avea grijă de ei, dar într-una din zile Katherine a început să vorbească despre turneul lor european. O să meargă acolo... o să meargă dincolo... nici nu știu dacă mai rămânea vreun loc în care să nu se ducă. Atunci i-am întrebat: „Cine plătește toată excursia?" Ea a spus : „Henry, bineînțeles". Iar Michael: „Kate îl poate face pe Henry să-i dea orice i-ar cere".

În momentul acela stăteau împreună în spatele măsuței din bucătărie, și se țineau de mijloc. Și am înțeles deodată cât de puternici erau... Se hrăneau unul pe celălalt. Aproape că puteai să vezi... energia curgând încolo și încoace între ei... dublându-le... și iarăși dublându-le puterea. Și m-am speriat. M-am gândit că sunt de neoprit. Orice ar fi vrut...

Cineva mi-a trimis ziarul cu ancheta asupra morții doamnei Trace. Părea să fie un simplu accident. Dar pe urmă a venit logodna, iar când

am auzit că domnişoara Simpson a murit, trebuia să mă întreb... Poate că dacă aş fi luat legătura cu poliţia, n-ar mai fi avut loc şi cea de a treia crimă. Dar nu *ştiam*, înţelegeţi... nu era decât o senzaţie. Şi cum aş fi putut să-i trădez? I-am iubit, înţelegeţi... erau copiii lui Madelaine.

Urmă o pauză lungă. Domnişoara Bellringer dădu din cap cu gravitate.

— Încep să înţeleg. Îşi mai turnă o picătură de whisky şi continuă: – Dar tot nu înţeleg cum a putut Bella să fie ucisă de vreunul dintre ei.

— Nici eu n-am înţeles la început. Am citit articolul până când l-am învăţat pe dinafară. Şi se potrivea atât de mult cu mărturisirea făcută de Phyllis Cadell, încât părea să nu mai aibă rost să mai continui cercetările. Cu toate astea, mai era ceva care nu se potrivea şi care m-a sâcâit timp de câteva zile până când să-mi dau seama despre ce este vorba. Acum, cu toate că nu sunt sportiv, mi se pare că locul unui hăitaş este în faţa trăgătorilor. *Atunci de ce erau Michael Lacey şi doamna Trace împreună?* Şi, în primul rând, ce căuta într-un asemenea loc? Mi-a spus el o poveste cum că voia să câştige nişte bani din vânătoarea asta, dar nu-i adevărat. Venise acolo ca să o despartă pe doamna Trace de restul grupului. Ca s-o izoleze, astfel încât ea să fie o ţintă uşoară. Katherine era prin tufişuri – să nu uităm că numai fratele ei ne-a spus că s-ar fi aflat în bucătărie la Tye House – iar în momentul stabilit în prealabil, probabil cu o oarecare marjă de libertate de manevră din partea ambilor fraţi, a fost comisă crima.

— Aşa de simplu?

— Ambii fraţi Lacey erau trăgători experimentaţi. Doamna Rainbird mi-a spus asta. Şi bineînţeles, cu tot circul făcut de câini şi de oamenii care fugeau care încotro, Katherine s-a strecurat neauzită printre copaci. Iar Michael, arzând de nerăbdare să dea o mână de ajutor, a dat fuga la telefon să cheme salvarea. Şi acum vine cel de-al doilea lucru ciudat care m-a frapat. Evident, în caz de urgenţă, o iei pe cel mai apropiat drum şi suni la o uşă, dar Lacey s-a dus la Tye House, care se află poate la cea mai mare depărtare de locul în care a avut loc incidentul. De ce nu s-a dus la prima casă de pe Church Lane? Sau la Holly Cottage, care ar fi fost încă şi mai aproape? Nu poate exista decât un singur motiv. Pentru că dorea să întârzie cât mai mult posibil sosirea ambulanţei. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era o echipă eficientă sosită imediat la faţa locului, care ar fi salvat probabil viaţa doamnei Bella Trace.

— Da... îmi dau seama că aşa s-au putut întâmpla lucrurile... Atât de captivant i se păruse doamnei Bellringer recitalul lui Barnaby, că încremenise cu un pătrăţel de prăjitură cu prune între farfurie şi gură. Îşi aruncă prăjitura în gură şi continuă, mestecând:

— Atunci... de ce Phyllis?

— Ei bine, nu e de mirare – dacă luăm în considerare presiunea teribilă sub care se afla, şi lipsa ei de antrenament în mânuirea armei plus vodca pe care o băuse – domnişoara Cadell a greşit ţinta. Nici n-ai de ce să te miri, dacă tragi de la un kilometru. Dar, printr-una din acele

îngrozitoare întâmplări care au loc uneori şi ne schimbă viețile, Bella s-a împiedicat de o buturugă în timp ce trăgea Phyllis. Lessiter a menționat în interogatoriu că doamna Trace căzuse deja o dată. Nu există altă explicație.

— Dar.. dacă Dennis a văzut ce s-a întâmplat, trebuie să o fi văzut pe Bella şi atunci când s-a ridicat din nou. Adică după ce Phyllis a rupt-o la fugă.

— Cred că da. Asta vom afla atunci când va putea fi interogat. Dar îi cred în stare, şi pe el şi pe maică-sa, să-şi jecmănească victima, chiar dacă ştiau că e nevinovată.

— Absolut înspăimântător. Domnişoara Bellringer privi neliniştită în jurul încăperii vesele, ca şi cum nu s-ar fi simțit în siguranță în propria ei casă. Se aplecă şi îl luă în brațe pe motanul Wellington, strângându-l la pieptul ei uscat, ca pe o amuletă. Motanul se împotrivi, proptindu-i lăbuțele în piept. – Iar uciderea Bellei... a fost primul pas dintr-un plan mai mare?

— Cu siguranță. Au lăsat o scrisoare. Explicând totul foarte clar.

Litere negre şi groase clocotind de furie. Singurul lucru pe care-l regretau în toate cele şapte pagini era că nu fuseseră în stare să se abțină să facă o scurtă vizită la locul lor secret în acea fatală după-amiază de vineri. N-avea rost s-o supere pe domnişoara Bellringer repetându-i cuvintele pe care le scriseseră despre nevinovata ei prietenă.

— Cred că dumneavoastră ați fost cea care a folosit termenul „soi rău". Îmi aduc aminte că atunci am gândit că sună cam melodramatic. Ca

şi cum ticăloşia ar putea fi transmisă genetic, la fel ca ochii albaştri sau părul roşu. Dar acum... nu mai sunt aşa de sigur. Toate par a aminti grozav de bine comportamentului tatălui. Să te foloseşti de oameni fără nici o milă şi să pleci după aceea din locul în care ai adus chinul şi nefericirea, către următorul fraier.

— Fraier?

— Scuze...victimă. Aveau nevoie de bani. Grămezi peste grămezi de bani. Nu le era de ajuns să trăiască liniştiţi până când Michael ar fi reuşit să aibă succes cu picturile lui, lucru despre care nu am absolut nici un dubiu că până la urmă s-ar fi întâmplat. Era extrem de talentat. Nu, trebuiau să călătorească. Marele tur. Veneţia, Florenţa, Amsterdam, Roma. Să călătorească atât cât ar fi avut nevoie Michael ca să se impregneze de atmosfera artistică. Apoi plănuiau să trăiască în străinătate, probabil ca soţ şi soţie.

— Şi Henry?

— Ah... bietul Henry. Mă tem că dispariţia lui n-ar fi întârziat prea mult. Înclin să cred că a înghiţit deja o anumită cantitate din substanţa care a ucis-o pe prietena dumneavoastră. Cu siguranţă că nu poate fi o coincidenţă faptul că, în seara morţii ei, el a căzut într-o moţăială plăcută după cină. Şi nu a fost singura ocazie. Henry mi-a spus de fapt: „Trebuie că am adormit după cină. *Mi se întâmplă destul de des de câteva zile.*"

— Înţeleg de ce era necesar pentru ea să plece de acasă, Inspectore. Dar tot nu înţeleg ce s-a întâmplat cu câinele.

— E cât se poate de simplu. S-a dus cu scrisoarea către Notcutts, a pus-o la poştă, a mers

până în capătul străzii, s-a întâlnit cu Michael pe cărare spre Holly Cottage şi i-a dat câinele. El s-a dus cu câinele acasă, iar Katherine s-a dus la prietena dumneavoastră, şi ştim ce a făcut.

— Probabil că a stat destul de multă vreme acolo... ca să fie sigură... Faţa i se strânse de tristeţe. - Îmi pare rău... toate detaliile astea... fac totul să pară atât de real...

— Sunteţi sigură că vreţi să continui?

— Cât se poate de sigură. Dar poate că puţin întăritor... Îl puse pe Wellington jos şi scoase capacul sticlei de Teachers, turnându-şi puţin în pahar. - Şi două... mm... degete... pentru dumneavoastră?

— Nu, mulţumesc. Revenind la Beehive Cottage. Katherine n-avea nevoie să stea decât până când domnişoara Simpson a băut vinul otrăvit. Apoi s-a dus la Holly Cottage şi a luat câinele, după care a venit rândul lui Michael. S-au folosit, fără îndoială, de pretextul că vor amândoi să-i vorbească. Ce i-au spus, nu vom şti niciodată. Pledoarie pentru tăcere, pentru înţelegere. Poate chiar i-au dat de înţeles că relaţia lor se încheiase. Amândoi erau excelenţi actori. Glasul i se aspri la amintirea lacrimilor prefăcute ale Katherinei pentru moartea lentă a lui Benjy.

— Cât de mult trebuie să-i fi displăcut această conversaţie. Vorbesc de Emily. Era atât de pretenţioasă. Deci Michael a fost cel care...?

— Da. A stat până când ea şi-a pierdut cunoştinţa, apoi a închis uşa camerei de zi, pentru ca Benjy să nu-şi poată vedea stăpâna şi să dea alarma. A spălat paharul pe care-l folosise Katherine, dar l-a lăsat pe cel din care a băut domni-

şoara Simpson. Bineînţeles că amândoi credeau că va trece drept o moarte naturală, dar în eventualitatea improbabilă a unei investigaţii, s-ar fi găsit un singur pahar, cu amprentele ei şi cu urme de otravă. Sau mai degrabă s-ar fi găsit...

Domnişoara Bellringer roşi.

— Deci cartea de Shakespeare nu era decât un indicator suplimentar? În caz de nevoie.

— Da. Acolo era deschis. Probabil că, în timp ce aştepta să moară, Michael s-a uitat prin jur. Discursul i-a atras privirea şi i s-a părut bine ales. Subliniat cu un creion 6B. Nu au menţionat care anume dintre ei a trecut prin fereastra din cămară. Ceea ce mi-a devenit clar în timp ce citeam scrisoarea este faptul că domnişoara Lessiter a scăpat ca prin minune.

— Judy? Nu înţeleg.

— S-a dus la vilă în timp ce Katherine era cu prietena dumneavoastră. De fapt l-a văzut pe Michael pe fereastră. Lucrul pe care nu avea cum să-l ştie este că avea un câine cu el. Dacă ar fi bătut la uşă, câinele ar fi lătrat...

— Biata fată. Mă tem că s-a născut ca să fie nefericită. Aşa sunt unii oameni, ştiţi şi dumneavoastră.

— Da, încuviinţă Barnaby. Cei doi Lacey s-au folosit de ea, aşa cum s-au folosit de toţi cei care au intrat în raza lor de acţiune. De exemplu, era important ca Michael să petreacă cu ea după-amiaza zilei în care a fost ucisă doamna Rainbird. Îmi amintesc remarca sergentului meu din acel moment - „Norocul lui că are un alibi". Dimpotrivă - nu era deloc vorba de noroc. Conform planului, era esenţial faptul ca el să aibă un

alibi. Cuțitul fusese ascuns la Holly Cottage nu pentru a-l incrimina pe Lacey, așa cum am crezut la început, ci pentru a îndepărta suspiciunea față de partea vinovată, îndreptând-o asupra cuiva despre care criminalul știa că este nevinovat. *Și care urma să fie dovedit nevinovat.*

Chiar dacă Judy nu l-ar fi căutat pe Michael, ar fi căutat-o el, după cum arată și primele lui cuvinte: „Tocmai voiam să te sun". Și bineînțeles că trebuia să lucreze acasă la familia Lessiter, astfel încât să poată fi ascuns cuțitul. Apoi, așa cum reiese din scrisoare, ar fi urmat un telefon anonim care să ne sugereze să percheziționăm vila. Dar doamna Quine le-a luat-o înainte.

— Ce risc și-a asumat! Să meargă ziua în amiaza mare îmbrăcată în hainele fratelui ei!

— Mă rog, evident că a venit direct de la vilă, prin pădure, prin tufișuri. Nu mă-ndoiesc de faptul că, dacă s-ar fi întâlnit cu cineva, tot planul ar fi trebuit abandonat, dar, văzută de la distanță, cu părul strâns sub șapcă, putea fi ușor de confundat cu Michael.

— Care avea un alibi imbatabil?

— Exact. Riscau mult, dar doamna Rainbird le ceruse prima plată înainte de nuntă.

— Altfel îi dădea în vileag?

Barnaby zâmbi. Îi va fi dor de bătrână.

— Cam așa ceva.

— Dar cu siguranță că Dennis nu și-ar fi ținut gura. Mai ales după ce i s-a întâmplat mamei sale. Ce aveau de gând cu el?

— Michael urma să-l aranjeze pe Dennis. De fapt, a scăpat cu viață numai pentru că a venit acasă cu o jumătate de oră mai devreme decât de

obicei. Ne-am întâlnit cu Lacey în crâng, în spatele vilei. A pretins că se duce la birt, dar acum știm că adevărata lui intenție era să-l trimită pe fiul Rainbird după maică-sa.

— Trebuie să fi fost înnebuniți.

— Da, într-adevăr. Dacă n-ar fi fost așa de disperați, și-ar fi dat seama că dacă o vedea cineva pe Katherine, chiar de la distanță, le-ar fi dat tot planul peste cap. Cine altcineva din micul nostru cerc de suspecți ar fi avut statura și alura potrivită pentru a fi confundat cu Michael Lacey?

— Dar sigur că ea a avut grijă să-și pregătească un alibi?

— Oarecum. A spus că a cules ciuperci. În bucătărie era un coș cu câteva ciuperci. Și erau proaspete. Le-am mirosit. Cu siguranță că n-ar fi avut timp să le culeagă, să comită crima, să facă duș, să schimbe hainele și așa mai departe. Dar, dacă le-a cules Michael ceva mai devreme și le-a lăsat la Holly Cottage...

— Ahhh! Domnișoara Bellringer dădu din cap. – Asta trebuie să fie explicația.

— După ce s-a spălat (într-o strălucire de memorie, Barnaby revăzu fata, orbitoare, ironic de pură în rochia ei albă ca neaua), s-a asigurat că drumul e liber, a ieșit din casă pe ușa din față, după care a ciocănit în ușă, cât se poate de tare, pentru a atrage atenția. Când doamna Sweeney a auzit bătaia în ușă și a văzut-o punând ciupercile pe trepte și plecând, a presupus în mod firesc, așa cum ar fi făcut oricine, că a și *venit* pe cărare.

— Dar hainele... șapca și toate celelalte. Și ziceați ceva și despre o carpetă. Cu astea știți ce s-a întâmplat?

— O, da... preşul a fost făcut sul şi ascuns după gardul viu al grădinii din spate. Michael l-a luat după ce a plecat de la familia Lessiter şi l-a aruncat din nou în iaz. Hainele le-au luat pur şi simplu în coşul cu ciuperci. Era un coş foarte mare, şi, atunci când l-am văzut în bucătărie, abia pe jumătate plin, mi-am dat seama că rămăsese mult loc şi pentru altceva. Apoi, Katherine a pornit spre Holly Cottage, a ascuns arma crimei, cam prea bine chiar, aşa cum s-a văzut după aceea, a ascuns temporar hainele pătate de sânge în pădure, apoi s-a întors la Tye House.

— Asta ce mai înseamnă? De ce aţi spus că a ascuns prea bine arma crimei?

— Ei bine, noi aveam un mandat de percheziţie pentru casă. Dacă ar fi pus cuţitul în sertarul din bucătărie sau în dormitorul lui, n-am mai fi intrat în atelierul lui, încăpere care până la urmă s-a dovedit esenţială.

— Sunteţi sigur că s-au gândit că veţi căuta peste tot, Inspectore? În mod sistematic?

— În mod normal, da, dar Lacey, aşa cum am înţeles mai târziu, a pus zăvorul la cameră numai ca să ne scoată din casă. Iar eu am aruncat o privire rapidă prin atelier. Părea în perfectă ordine. Dar în timp ce ieşeam din sat, Katherine a văzut maşina. Când fratele ei a făcut un semn în formă de pătrat, strigând: „E o înscenare", l-am considerat un simplu gest de bravadă. De fapt era un mesaj cât se poate de clar. Ce poate să încadreze un pătrat dacă nu o pictură? Şi de ce lăsa el uşa deschisă, dacă în vilă se aflau atât de multe lucruri valoroase pentru el, adică toate operele lui de până acum? De ce pretindea că nu

fusese niciodată încuiată? Pentru că un lucru care se afla în atelier trebuia să dispară, iar dacă atelierul ar fi fost încuiat, vina ar fi căzut asupra surorii sale, Katherine, singura persoană care mai avea cheia. Dacă vila nu era niciodată încuiată, ar fi putut fi oricine altcineva.

— Da... înțeleg. Dar ce lucru anume trebuia să fie luat? O pictură? De ce era atât de important?

Barnaby goli paharul de Teachers și se lăsă pe spătarul fotoliului, întrebându-se cum să formuleze mai bine răspunsul. Revăzu pictura, îl auzi pe Troy strigând: „Dar cine este?" Simți încă o dată în plex senzația aproape fizică care îl izbise în timp ce privea șevaletul. Înțelesese pe deplin uluirea lui Troy. Deoarece Katherine Lacey, cea pictată pe pânză, era practic de nerecunoscut. Era poate cel mai erotic nud pe care-l văzuse vreodată. Era întinsă pe patul dublu și, cu toate că felul în care stătea cu picioarele sugera că e post-coitum, nu era nimic relaxat sau meditativ în această lucrare. Portretul fusese pictat cu forță. Pielea ei era perlată de broboane de sudoare; picioarele și brațele palpitau de energie, părând aproape că se mișcă pe pânză. Era ceva rapace în atitudinea ei. Și un aer ușor sinistru. Lui Barnaby îi evocă o călugăriță care se roagă, ispititoare și fatală. Părea mai mare, din toate punctele de vedere, decât femeia pe care o cunoscuse. Gâtul ei era gros și puternic, sânii ei erau mari, pântecele bine arcuit.

Dar fața era cea care îi smulsese lui Troy acel strigăt puternic de surprindere. Avea un chip de bacantă. Buze roșii umede întinse într-un zâmbet fioros: lacom, desfrânat și crud. Ochii ei

scânteiau, trădând o satisfacție plină de necurăție. Numai părul putea fi recunoscut, dar chiar și acesta părea să aibă o viață proprie, răsucindu-se și încovoindu-se ca un cuib de șerpi. Barnaby simțise că în orice clipă ar fi putut sări din pânză pentru a-l devora.

Domnișoara Bellringer repetă întrebarea. Barnaby, conștient de faptul că amintirile îl făcuseră să roșească, răspunse:

— Era un portret al surorii lui, care nu mai lăsa prea multe dubii în privința relației lor. Nu-i de mirare, gândi el, că pătuțul cu un singur loc arăta mereu atât de îngrijit și de proaspăt făcut. Probabil că ea nu mai dormise acolo încă de când plecase doamna Sharpe. Iar acum știa de ce Katherine nu se mutase în dormitorul vacant, care era mult mai mare decât al ei.

— Ce deștepți erau. Și ce urât au sfârșit.

— Da. În mod ciudat, încă de pe la începutul cercetărilor, sergentul meu a spus ceva care ar fi putut constitui un indiciu, dacă aș fi avut inteligența de a-l înțelege. A observat că doamna Lessiter nu pierdea nici o ocazie de a face o remarcă sarcastică la adresa lui Lacey, spunând: „n-ar fi prima oară când o femeie măritată se preface în public că nu-i place de iubitul ei, pentru a-i păcăli pe ceilalți".

— Erau foarte convingători.

— Mm. A existat un episod destul de dificil. Troy și cu mine...

— Tot nu-mi place de individul ăsta.

Barnaby zâmbi fără să se formalizeze și zise:

— Mergeam pe cărarea spre Holly Cottage și am auzit o ceartă îngrozitoare între cei doi La-

cey. Mai târziu, după ce am înțeles că ei sunt vinovații, n-am știut unde se potrivește această scenă în jocul meu de puzzle. De ce să continui să joci în intimitate un teatru care se joacă numai pentru ochii lumii? Nu avea sens. De fapt, mă tem că faptul că i-am auzit m-a făcut să amân concluzia finală. Apoi, întorcându-mă de la Saint Leonards, și observând cu câtă atenție se uită sergentul meu în oglinda retrovizoare, mi-am dat seama că toată scena fusese jucată special pentru mine. Pentru că, deși ne aflam în spatele unui gard viu înalt și nu puteam să-i vedem, ei puteau să ne vadă clar în oglinda plasată aproape de deschiderea din gard în care întorc automobiliștii.

Urmă o pauză lungă, apoi domnișoara Bellringer spuse:

— Deci... asta-i tot...? Ultima piesă se așază la locul ei.

Barnaby goli paharul și puse firimiturile delicioase de prăjitură într-un castronaș curat. I se părea că trecuseră mai mult decât două săptămâni de când partenera lui de discuție stătuse pentru prima oară în biroul lui, scotocind în geanta ei încăpătoare și ațintindu-și asupra lui ochii scânteietori. Oare ce spusese? Ultima piesă? Da, asta trebuie să fi fost. Vaga senzație că acum nu va mai avea cu ce să-și ocupe timpul se datorează probabil incapacității lui naturale de a crede în ordinea vieții.

Nu mai era nimic de spus. Se ridică în picioare. Lucy se ridică și ea și îi strânse mâna.

— Ei bine, la revedere domnule inspector-șef. Lucrul cu dumneavoastră a fost mai mult

decât interesant. Nici nu ştiu cum să mă mai întorc la banalitatea vieţii de zi cu zi.

Barnaby îi strânse mâna şi spuse, cu absolută sinceritate:

— Nu-mi pot imagina nimic care să fie banal prea multă vreme în prezenţa dumneavoastră.

În timp ce mergea spre parcarea în care lăsase Orion-ul, trecu prin curtea bisericii, ezită, apoi se întoarse. Merse în jurul clădirii, printr-o poartă în gardul de merişor unde se vedeau cele mai noi morminte, fâşii dreptunghiulare de lut rece pe pajiştea bolovănoasă.

Unul dintre ele era acoperit cu ghirlande, cu flori încă radioase şi pline de viaţă; de pe celălalt fuseseră luate toate ofrandele, lăsând numai o vază cu trandafiri roşu închis, cu un parfum extrem de dulce. Se aşezase deja o lespede, pe care scria:

EMILY SIMPSON
Prietenă dragă
1906-1987

Barnaby rămase în picioare în umbra copacilor întunecaţi, ascultând o vreme croncănitul ciorilor, apoi se întoarse şi plecă repede.

Cina era aproape de sfârşit. Cully pregătise cruditâţi cu sos rece. Pui vânătoresc. Broccoli. Cartofi noi. Creson. Un colţ de plăcintă dublă cu brânză Gloucester şi coajă de lămâie. Şi o cutiuţă cu crochete de ciugulit la cafea. Stomacul lui Barnaby, sfâşiat între neîncredere şi excitaţie, bolborosea încetişor. Cully turnă ultimele picături din cea de a doua sticlă de Côtes de Gascogne şi ridică paharul.

— Merde în ochii voştri, fraţilor.

— Eu aveam de gând să beau pentru Beatrice, răspunse Barnaby. Fiica lui era în ultima săptămână de repetiţii la *Mult zgomot pentru nimic*, fericită că stă în Cambridge, chiar şi în vacanţa mare, dacă trebuia să tragă cu dinţii pentru un rol bun.

Din punct de vedere vestimentar părea să se mai fi potolit puţin, arătând totuşi în continuare ca într-un travesti. Purta un costum bărbătesc cu vestă, în dungi cenuşii şi albe precum creta, pe care îl avea de pe la cincisprezece ani, iar părul, de culoarea ginului de prune, era tuns ca al băieţilor de la colegiul Eton. Avea un monoclu prins la rever. Avea un aer agresiv, sexy şi, din cauza tinereţii, mai degrabă înduioşător. Barnaby gândi că se mai înmuiase puţin. Nu mai discutase cu Joyce despre cazul Simpson, aşteptând să vină Cully acasă, păstrându-l pentru prima lor masă mai lungă luată împreună. Iar ea ascultase politicoasă până la sfârşit, atentă şi gânditoare. Joyce revenise acum pe scurt la acest subiect.

— Mă gândeam că... asemenea lucruri... nu au loc decât... mă rog... în familiile sărace.

— Of, mami, nu mai îndulci tot ce spui. Dacă te referi la clasa muncitoare, de ce naiba nu-i spui pe nume? Şi oricum nu este adevărat. Există numeroase exemple, luate din realitate sau din literatură, de fraţi din clasele sus-puse care şi-au pus-o. Cully ciuguli o crochetă. – La fel ca biata Annabella.

— Ce? spuse Barnaby, lăsând extrem de grijuliu paharul pe farfurie.

— Poftim, dragă, nu ce.

— Anabella. Ştii... în *Tis Pity*[1].

— Nu, nu ştiu. Luminează-mă.

— Zău, tati... Mi-am stors creierii cu chestia asta... a fost primul meu rol mai mare... *Tis Pity She's a Whore*... la ADC. Ai venit să mă vezi, iar acum nici măcar nu-ţi mai aduci aminte.

Da, acum îşi aduse aminte. O scenă întunecată cu bruşte fulgerări de lumină de la nişte torţe. Rochii bogate de brocart şi feţe vopsite ieşind învârtindu-se din umbră. Imagini teribile de sânge şi moarte. Fiica lui într-o togă albă stropită cu sânge; pumnale înfipte iar şi iar în cărnuri vii; o inimă ridicată în vârful unui cuţit. Oroare peste oroare, scene prefigurând moartea şi distrugerea pe care le zărise la Tranquillada. Şi, deasupra tuturor, tragica şi demna de milă pasiune incestuoasă a Anabellei şi a fratelui ei, Giovanni. Barnaby văzu din nou măsuţa cu tăblie din Beehive Cottage, cu teancul de cărţi. *Grădinarul Aventuros*, Shakespeare, *O comoară de aur*. Şi un volum cu piese iacobine.

Cully vorbi visător, cu vocea ei răguşită debordând de nespusă tristeţe:

— „Un suflet, un trup, o dragoste, o inimă, un tot..."

Barnaby privi la ea cu mândrie şi admiraţie paternă. Puse din nou mâna pe pahar.

— Da, spuse el, cam aşa ceva.

---

[1] *Tis Pity She's a Whore* – Păcat că e o curvă (1633), piesă de John Ford, considerat a fi ultimul mare dramaturg al Renaşterii engleze.

Editura VREMEA

Redacția:
Piața Națiunilor Unite, nr. 3-5,
040012, sector 4, București
telefon 335.81.31
fax 311.02.19
e-mail: office@edituravremea.ro
www.edituravremea.ro
http://edituravremea.blogspot.com

Adresa poștală:
Str. Constantin Daniel, nr. 14
010631, sector 1, București

PRINT multicolor
Str. Buciumului nr. 34 Iași
tel.: 0232/211225
fax: 0232/211252
office@printmulticolor.ro
www.printmulticolor.ro
SERVICII TIPOGRAFICE COMPLETE

Caroline Graham

„Pur şi simplu, cea mai bună scriitoare de romane poliţiste de la Agatha Christie încoace"
The Sunday Times
autoarea seriei
CRIMELE DIN MIDSOMER

Asasinatele din Badger's Drift

Îndrăgiţii eroi ai serialului *Crimele din Midsomer*, inspectorul-şef Barnaby şi detectivul Troy sunt personajele seriei de romane poliţiste cu acelaşi nume, create de Caroline Graham.
În această primă carte a seriei, inspectorul şi tânărul său ajutor rezolvă crimele misterioase, săvârşite în liniştitul Badger's Drift (Vizuina bursucului), sat luminat de frumuseţea Katherinei, sora talentatului pictor Michael Lacey şi logodnica moşierului local, Henry Trace.
Numită „noua Agatha Christie", Caroline Graham excelează în redarea atmosferei specific englezeşti, dar şi în menţinerea unui suspans neştirbit până la sfârşitul romanului. O lectură captivantă.

ISBN 978-973-645-318-2
9 789736 453182
VREMEA